

Chỉ Quan Tâm Đến Em

Contents

Chỉ Quan Tâm Đến Em	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	16
4. Chương 4	22
5. Chương 5	29
6. Chương 6	37
7. Chương 7	43
8. Chương 8	51
9. Chương 9	58
10. Chương 10	65
11. Chương 11: Bốn Năm Sau	71
12. Chương 12: Kết Thúc	71

Chỉ Quan Tâm Đến Em

Giới thiệu

Cô không phải là mập chằng qua là an uống đầy đủ nên có phần “phì nhiêu” chút hoy. Nhìn cô như t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chỉ-quan-tam-den-em>

1. Chương 1

Mở đầu

“Reng!!!” Đồng hồ báo thức đúng 5 giờ 30 phút phát huy năng lực của nó – chăm chỉ quấy rầy giấc ngủ của mọi người. Đồng thời, năm ngón tay chuẩn xác “bóp” xuống chuông báo, một cái đầu tròn tròn, lộn xộn như rơm chui ra từ trong chăn, cực kì không thực nữ duỗi thắt lưng. Ài! Lại phải rời giường!

“Ngày đầu tiên của học kì mới...” Hứa Thiên Ái ngáp một cái, mặc đồng phục vào một cách thần tốc, rửa mặt xong đi đến phòng bếp, buông đầu thở dài làm một bữa sáng, “Thật là - vì sao mình phải làm những thứ này?” Cho dù nói thế nào, cũng không nên để một học sinh đang chuẩn bị cho ngày khai giảng đầu tiên ru rú trong nhà làm bữa sáng chứ, thiên lý ở đâu!

Học đại học là chuyện tốt, nhưng đường đến đại học cách nhà cô gần 20 phút, đây thật sự không phải chuyện tốt. Tối thiểu với cô mà nói, không phải chuyện tốt. Lý do thì nhiều, thí dụ như, sáng sớm cô còn phải ở nhà làm bữa sáng...

Giống như bảo mẫu làm đồ ăn tại phòng bếp, là tình yêu đau khổ nhất của Hứa Thiên Ái.

Nhớ năm đó, khi còn học nấu ăn ở năm nhất, vì thành tích nấu nướng quá kém, dẫn đến thất bại ở khoa này, đối với một người luôn có thành tích cao như cô mà nói, thật sự là nhục nhã vô cùng, quả thực là vô cùng nhục nhã. Rút kinh nghiệm xương máu, mỗi ngày đều ở nhà học nấu ăn. Rốt cục, cũng lấy được bằng loại ưu ở khoa nấu ăn.

Nhưng mà, cha mẹ lại nhất trí nói cô có tài nấu ăn thiên phú, thậm chí còn có tiềm năng làm việc nhà, quyết định giao hết mọi chuyện cho cô. Vì thế, từ nay về sau, địa ngục của cô bắt đầu: buổi sáng, khi người khác còn đang trong giấc mộng, cô phải rời giường trước 6 giờ, chuẩn bị bữa sáng cho cả nhà; buổi chiều tan học rồi, các học sinh khác còn đang đi dạo phố, cuồng hoan, cô lại phải đến siêu thị mua thức ăn, cùng một đám obasan (chữ này là từ tiếng Nhật, có nghĩa là bà cô) khác tranh giành đồ ăn... Nói tóm lại – thanh xuân của cô đều trải qua trong phòng bếp. Chẳng trách, có khi cô còn quên mình là một học sinh mới 19 tuổi

“A! Ái Ái, con thức dậy thật sớm!” Tóc của người mẹ Trần Anh tán loạn, quần áo không chỉnh đến trước bàn ăn

Thức dậy sớm? Còn không phải bà và ba làm hại!

“Mẹ già! Phiên mẹ sau này rời giường thì xem lại dung nhan của mình.” Lần nào cũng như vậy, bà là một người mẹ nha! Lý ra phải làm “cái gương” cho con gái noi theo chứ! Nhưng bộ dạng hiện tại của bà giống hệt người nguyên thủy trong thời kì băng chưa tan.

“Dù sao cũng không ai thấy, không sao cả!” Trần Anh chẳng hề để ý ngáp một cái.

Không ai nhìn? Chẳng lẽ cô không phải người? Nguy hiểm cái gì vậy?!

Trần Anh chậm rãi thông thả đi đến trước bàn ăn, nhìn thấy bữa sáng trên bàn, bắt đầu hoan hô: “Oa! Bữa sáng hôm nay là bánh sandwich mẹ yêu nhất. Oa! Còn có canh ngô ngon lành nữa. Oa! Ái Ái, mẹ thật yêu con nha...!”

“Xin nhờ, mẹ già, mẹ mấy tuổi rồi, còn dùng khẩu khí này để nói chuyện. Còn nữa, con đã nói nhiều lần, không được gọi con là Ái Ái, quá buồn cười, kêu Tiểu Ái là được.” Ít nhất cũng tốt hơn “Ái Ái”. Hứa Thiên Ái không kiên nhẫn ngoáy ngoáy lỗ tai, trời ạ! Thật khó tưởng tượng, người phụ nữ này lại là mẹ mình, càng buồn cười hơn, bà lại là tác giả tiểu thuyết bán chạy nhất, được giới truyền thông công nhận là người phụ nữ vừa có trí tuệ vừa có sắc đẹp. Thật là! Nếu để người ta biết đức hạnh khi ở trong nhà của bà, ít nhất có 90% người sẽ thổ huyết, 10% khác thì thần kinh sẽ trở nên không bình thường.

“Nhưng Ái Ái nghe rất êm tai a. Còn nữa, con là kết tinh của ba và mẹ, chẳng lẽ không nên gọi Ái Ái sao?” Về mặt Trần Anh như rơi lệ, chỉ còn chưa đưa khăn tay cho bà cần, giống như nàng dâu nhỏ đang bị người khác khi dễ trong truyền hình vậy. Một người phụ nữ hơn 30 tuổi, còn ngang nhiên lộ ra biểu tình như vậy, nôn! Cô không chịu nổi, tha cho cô đi.

“Được rồi,” người trong tình huống bất đắc dĩ cũng chỉ có thể thoả hiệp, “Thích kêu Ái Ái thì kêu đi.” Dù sao thì cho dù có phản đối thế nào, người mẹ “đáng yêu” của cô cũng không làm theo, “Đúng rồi, ba đâu?”

“Ừm... Con... Ba con hấn -” vừa ăn bánh mì, vừa uống nước canh, Trần Anh cực kì gian nan nói, “Tối qua ông ấy đột nhiên có linh cảm, một đêm không ngủ, ở trong phòng vẽ tranh... Ừm... Quá mệt mỏi, bây giờ đang đang... Ngủ!”

“Ba lại có linh cảm rồi!” Nhà bọn họ lại có thêm thu nhập! Không biết bức tranh này của ba có thể bán bao nhiêu tiền?

“Ừm!” Vì ăn quá “thật sự”, Trầm Anh chỉ có gật đầu trả lời.

Vỗ vỗ trán, Hứa Thiên Ái biết mấy ngày nay chắc chắn sẽ không tìm thấy ba, chỉ cần ba có linh cảm, cả người giống như ẩn hình vậy, ru rú một chỗ sáng tác, cho dù ở chung nhà cũng vài ngày không thấy mặt

Thật ra, đôi cha mẹ này không dễ hầu, lại còn không chịu mướn người hầu, để tránh có cảm giác bị phá hoại gia đình (thỉnh thoảng mới nhờ người khác đến dọn dẹp nhà cửa) mà có thể nuôi cô lớn như vậy, quả là kì tích. Xem ra cô sớm trở thành đầu bếp cũng không phải không có đạo lí

“A..., mẹ, con phải đi học.”

“Ừm... Cần thận...” Trầm Anh còn đang tiến công đồng đồ ăn nói

“Con biết rồi!”

”Còn nữa

“Cái gì?”

“Tối nay mẹ muốn ăn gà chiên.”

“ ... ”

Chương 1

Nếu không gặp anh, em sẽ ở nơi nào?

Ngày qua thì thế nào, cuộc sống có quý trọng hay không?

Về sau, em thường suy nghĩ những vấn đề như vậy, một đường đi tới, có thể nói là khổ, nhưng lúc đó nếm thử lại là ngọt ngào, cũng có thể là em ảo giác, như thế, anh nói đi?

Học kỳ mới tượng trưng cho sự bắt đầu mới. Tuy trường đại học cũng không có quy định cứng nhắc bắt mặc đồng phục, bắt quá, Hứa Thiên Ái vẫn cực kì “kiên trì” mặc đồng phục. Nhớ ngày đó, vì bộ đồ làm cho người người hâm mộ này, vì có thể thi được vào trường đại học G người người ca ngợi, đêm nào cô cũng thức trắng đọc sách, noi theo tinh thần treo đèn đánh đèn, lấy mất gấu mèo làm vinh dự, học bổ túc lại càng không thể thiếu, mới có được thời khắc vinh quang như ngày hôm nay – bắt quá, cũng bởi vậy mà... Béo thêm tám cân.

Hứa Thiên Ái nghĩ đến đó liền tức giận, người khác thi vào trường cao đẳng, cho dù không gầy sụt 18 cân, cũng không cần phải béo đến mức đó, mà cô thì lại trái ngược. Nhưng cũng không thể trách cô, dù sao buổi tối thức khuya học bài, bánh quy cũng đặt trên bàn chờ dạ dày của cô tiêu diệt, nếu không, cô còn chưa thi xong đã chết đói rồi.

Cứ như vậy, ba tháng liền, chiều cao 1m58 cũng không cao hơn được một chút, nhưng cân nặng 46kg lại biến thành 50kg. Thật sự là chuyện tốt lẫn không ra, chuyện xấu cứ tới ừn ừn.

Bắt quá... Tốt xấu cũng vì đồng phục này, vì ngôi trường mà người người tranh giành đến rách da đầu này – đại học G. Thiết bị đầy đủ hết, giáo sư đều là những người quyền uy trong giới thì không nói, chỉ cần nhìn những người đã tốt nghiệp, được rất nhiều công ty lớn tranh đoạt, lại còn rất nhiều thương nhân, cán bộ cho con mình đến đây học, cho thấy đại học G quả thật là trường học quý tộc, vì vậy mà học phí có phần hơi cao, nhưng đa số học sinh đều không ngại điều này.

Oh! My! God! Tôi tới rồi! Hứa Thiên Ái cẩn thận nâng chân phải lên, trịnh trọng bước vào trường học. Ngôi trường cao lớn, thư viện thậm chí còn lớn hơn cả thư viện quốc gia, thiết bị hoàn thiện, sân vận động... A...! Còn có kí túc xá xa hoa dành cho sinh viên – tuy cô không phải là học sinh ở kí túc xá. Xem đi! Cô cố gắng thi vào ngôi trường này đúng là sự lựa chọn đúng đắn!

Đúng rồi, còn có xã đoàn ở đại học G, xã đoàn nhiều đến nỗi có thể nói là đứng đầu cả nước. Xã đoàn đối với sinh viên đại học mà nói, quả thật là một vở nhạc kịch. Sáng sớm, một đám xã đoàn đứng xếp hàng trong trường, nơi nơi dán các giới thiệu vắn tắt về xã đoàn, mỗi người phụ trách trước một quầy hàng đều

cổ sức vẩy nước miếng nói phúc lợi cùng ưu đãi cho sinh viên, hấp dẫn những sinh viên mới tham gia vào xã đoàn (câu lạc bộ) với bọn họ.

Hứa Thiên Ái tùy tiện đi qua đi lại trước vài quầy hàng, lật xem giới thiệu văn tấu của các xã đoàn. Vào đại học, có phải cô cũng nên gia nhập xã đoàn hay không? Dù sao cô cũng chỉ cần tham gia vào một sinh hoạt của quần thể, tránh ình bị trùng cái tên bà nấu cơm là được. Ở nhà đã không được hưởng thụ thanh xuân, ít nhất ở trường cũng phải bù đắp lại. Chỉ là, nên gia nhập xã đoàn nào đây?

“Em muốn làm phong phú hơn cuộc sống đại học của em không?” Một thanh âm vang lên trên đỉnh đầu cô.

Cái gì? Có ý tứ gì? Là ai đang nói chuyện với cô? Hứa Thiên Ái khó hiểu ngẩng đầu. Thật cao... Là con gái, cô 1m58 mới chỉ đến cằm cô ta, có lẽ là từ 1m75 trở lên.

“Chị nói với em?... Chị... Thật cao.” Hứa Thiên Ái lúng ta lúng túng nói. Tuy cô luôn hy vọng mình cao hơn một chút, nhưng mà, có lẽ 1m58 cũng tốt rồi.

“Ách, cũng không cao lắm, ‘Chỉ có’ 178cm ‘Mà thôi.’” Lăng Hảo Hảo đặc biệt cường điệu, thật sự cô không cao lắm, mới 178cm mà thôi, chẳng qua là cô đứng bên cạnh những nữ sinh không cao bằng mà thôi.

178cm! Không cao lắm? Vậy cô có thể gọi là người lùn nhỏ rồi.

“Còn nữa, em có muốn gia nhập xã đoàn không? Nếu muốn, xin gia nhập vào “Đại Nhân Tình” của bọn chị, châm ngôn là: gạt bỏ khó khăn, thu thập hết các tin tức trong trường, cho dù là quan hệ bất chính, truyền văn, gièm pha hay là không nên biết, mới nhất ở tại “Đại Nhân Tình.” Lăng Hảo Hảo hào khí phát biểu “diễn thuyết” của xã đoàn mình.

“Xã tin tức? Em thấy... Hình như không thích hợp với em cho lắm.” Đừng nói giỡn, cho dù thế nào cô cũng không chạy đi thu thập tin tức. Nếu phải gia nhập xã tin tức, thà cho cô vào xã làm ruộng còn sướng hơn.

“Sao mà không thích hợp a, em xem mình này, khuôn mặt tròn tròn cùng đuôi tóc cột ra sau như đuôi của con chó nhỏ, vừa thấy đã làm người ta thấy dễ thân, quả thực là nhân tài thích hợp nhất.” Lăng Hảo Hảo a dua nói, lúc này, cho dù chết cô cũng bắt nó sống. Người nào dám nói nhân tài của xã tin tức không tốt, xã viên cộng thêm xã trưởng cộng lại cũng chưa bằng 10 ngón tay, đoàn thật sự đang gặp nguy hiểm. Mà mấy “nhân tài” chưa được 10 ngón tay kia, gần đây càng ngày càng lười nhác, nghỉ hè một cái liền ngang nhiên không giao ra tin tức gì, làm xã trưởng như cô phải tự thân vận động, tuyển nhận xã viên.

“Chị à –” không biết cô ta đang khen ngợi hay đang chửi cô, cái gì mà tóc như đuôi chó, Hứa Thiên Ái trừng mắt nhìn cô gái vênh váo trước mắt, không hiểu sao, nhìn mặt chị này giống như con sói lớn bắt được cô bé quàng khăn đỏ vậy, “Chị cười thật là khủng khiếp.” Thật sự, làm cho người ta cảm thấy sồn gai ốc.

Khủng bố? Không thể nào, một cô gái xinh đẹp như cô, cười lên nhất định là mỹ lệ vô cùng nha! Ách, mắc kẹ, “Tóm lại, Chị là xã trưởng Lăng Hảo Hảo của xã tin tức, em sẽ là xã viên mới, tới đây, mau điền vào cái bảng này!” Lăng Hảo Hảo gấp rút lấy một tờ giấy ra cho Hứa Thiên Ái.

Cô trở thành xã viên của xã tin tức? Cô đồng ý khi nào chứ?

“Em tên là gì?” Lăng Hảo Hảo cầm bút bi lên

“Cái gì? Hứa Thiên Ái.” Không đúng, sao cô lại trả lời? Cô căn bản không muốn vào xã tin tức.

“Chị à, em...”

“Tuổi tác? Lớp? Yêu thích? Tình thông?” Lăng Hảo Hảo tiếp tục đặt câu hỏi.

“Em...”

“Em cái gì, nói mau, bao nhiêu tuổi, học lớp nào, sở thích, sở trường?”

Cái này, hình như bị bắt buộc?

Vì thế, ba giờ sau, Hứa Thiên Ái vào xã tin tức – xã đoàn ít được chú ý nhất. Lại vì thế, cô ở bên trong số người “10 ngón tay”.

– %%%*%% –

Xã đoàn đã gia nhập, nhưng vị trí lớp học vẫn chưa tìm được, khi Hứa Thiên Ái dạo hai vòng cũng không tìm được phòng dành cho đạo Tin Lành, bắt đầu đánh giá khuyết điểm của ngôi trường này. Trời ạ! Sao trường này lại lớn vậy a? Chắc nên tìm người để hỏi...

Ầm! Đau quá, gặp trở ngại rồi. Thất lưng cong xuống, chụp lấy cái mũi, Hứa Thiên Ái nhin không được rên rĩ.

“Đi đường thì nên nhìn rõ, Em gái béo.” Thanh âm trong veo mà lạnh lùng rơi vào tai Hứa Thiên Ái

“Trường” này – miệng độc quá nha!

Ngẩng đầu, đầu tiên là một hàng nút thắt ánh vào mi mắt cô. Oa! Xem ra cái “trường” này rất cao, tầm mắt chậm rãi đi lên trên, nhìn thấy cặp mắt đào hoa mê người, cái mũi thẳng, môi mỏng, tóc đen. Người này đẹp quá – có phải cô hoa mắt hay không, sao lại nhìn thấy thiên sứ? Xinh đẹp làm cho người ta cảm giác vừa không phải nam cũng không phải nữ, trong nháy mắt, cô như bị thần phục dưới chân hắn.

“Thiên sứ...” Hứa Thiên Ái không tự giác thì thào.

Xem ra lại là một đứa ngốc bị bề ngoài của hắn mê hoặc, vì sao tất cả những người nhìn thấy hắn đều nói hắn như thiên sứ? Bề ngoài đối với con người thật quan trọng đến thế sao? Hắn thích người khác gọi hắn là ác ma, vậy mới hợp với cá tính của hắn.

“Đừng cản đường tôi...” Đứa ngốc kia sao vẫn còn đứng đó, chẳng lẽ cô không biết nhường đường sao?

Thiên sứ đang nói chuyện, thiên sứ đang nói chuyện, chẳng lẽ là đang nói chuyện với cô sao?”

“Em gái béo.”

Em gái béo – không... chắc không phải là kêu cô chứ? Từ “béo” như một cây châm, đâm vào trung khu thần kinh của Hứa Thiên Ái, cũng làm cô tỉnh táo lại trong “nam sắc”. Quá đáng giận, cho dù là thiên sứ, cũng không nên nói cô béo, chạm vào cảm kị của cô.

“Đừng đi!” Thân thể nhạy hơn tư tưởng, cô nắm lấy góc áo đối phương

“Thế nào? Tôi không có hứng thú với nữ sinh béo.” Tư Hiên Dật chán ghét nhìn đôi tay nhỏ nắm lấy áo hắn. Em gái béo trước mắt này, có một đôi mắt tròn to, hai bím tóc như bánh quai chèo, lại giống như cây táo, có phần đáng yêu, nhưng lại không hợp với khẩu vị của hắn, hắn không thích cùng con gái béo ở chung một chỗ.

“Tôi không béo!” Cô lớn tiếng nói, có phong thái như đại tướng quân. Áo tưởng là dễ dàng biến mất, thiên sứ cũng không phải dễ tìm như vậy, tùy tiện là có thể đụng vào một người. Hứa Thiên Ái tự nói với mình. Quan trọng nhất là phải sửa đúng sai lầm của đối phương. Huống chi, cho dù vừa rồi cô “Có chút” hứng thú, thì bây giờ vì câu nói kia mà không còn lại chút gì nữa

Tư Hiên Dật cân nhắc nhìn em gái béo trước mắt, khoe miệng nhấc lên một nụ cười khó phát hiện. Có chút hứng thú, đã lâu không ai dám lấy khẩu khí này nói chuyện với hắn, em gái béo này có tư cách trở thành đồ chơi của hắn.

“Cô có hứng thú với tôi?” Trừ cái đó ra, hắn thật không biết còn khả năng nào để cô giữ hắn lại. Nếu cô muốn câu dẫn sự chú ý của hắn, vậy cô thành công rồi, hắn bắt đầu có chút hứng thú với cô

Hứa Thiên Ái cảm thấy nhức đầu, cô chỉ muốn sửa lại sai lầm của hắn, không hề có hứng thú gì, chẳng lẽ trong đầu hắn chỉ biết đến cái này sao? Thở dài một cái, Hứa Thiên Ái quát: “Anh, nghe, cho, rõ, tôi – không hề có hứng thú với anh! Còn nữa, nói cho anh biết, tôi không béo, cho nên, xin anh đừng gọi tôi là “em gái béo” nữa! Un der stand?” Tuy gần đây cô béo lên không ít, nhưng cô tự nhận cũng chỉ ở bậc trung, cho dù cách “gầy” còn một khoảng cách xa, nhưng cũng dưới chữ “béo” một bậc đi. Tối đa – là đầy đặn mà thôi.

“Chẳng lẽ cô cho rằng mình gầy?” Cho dù thế nào, Tư Hiên Dật cũng không thấy cô gầy ở chỗ nào

“Đúng vậy... Nhưng không thể nói là gầy, ” Hứa Thiên Ái cho dù vô liêm sỉ thế nào cũng không dám tự xưng mình gầy, “Nhưng, xin nhớ, tôi cũng không béo!” Dám nói cô béo, có phải chán sống hay không, đáng đánh đòn! Cho dù hắn đẹp như trong truyện tranh, cũng không thể nói như vậy, “Cao 1m58, 50 kg, vẫn còn trong

tiêu chuẩn, anh không biết thưởng thức, đúng là ngu ngốc!” Chữ “béo” này quá nghiêm trọng, quá thương tổn tự tôn của cô, nếu dáng cô không đẹp, vậy về sau cô cũng không còn cơ hội để gả cho vương tử nữa

“50 kg, đủ béo.” Tư Hiền Dật hứng thú nói. Em gái béo này thú vị hơn hẳn nhĩ, khuôn mặt tròn phúng phính kia thật rất giống quả táo, làm người ta ngứa tay, muốn nắm lấy nó. Thật không thể tin được, chỉ vài phút ngắn ngủi, hẳn lại có hứng thú với một cô gái béo

“Anh... Anh thật là xấu xa” Tức chết cô! Đã nói là còn trong tiêu chuẩn bình thường mà.

Thật thú vị, thật sự là làm hẳn muốn nhéo cô, tay hẳn bắt đầu ngứa, đã lâu không có cảm giác hưng phấn này, mà hẳn luôn là người làm theo ý muốn của bản thân

“Này! Dừng tay... Oa! Đau...!” Trời ạ, sao lại có người ác liệt vậy chứ? Cô còn chưa giáo huấn hẳn xong, còn chưa dạy hẳn đối đãi với con gái, thì cảm nói ra chữ “béo”, hẳn lại ngang nhiên nhéo mặt cô. Hẳn có biết nam nữ khác biệt hay không a?! Quả thực là “Xâm phạm” cô mà!

“Dừng tay... Đừng nhéo nữa!” Không dễ dàng thoát khỏi ma chướng của hẳn, bảo vệ khuôn mặt, Hứa Thiên Ái cẩn thận lui về sau mấy bước, vỗ về đôi má ửng hồng, rớt rớt cuộc thượng đế cũng công bằng, trên đời không hề có người thập toàn thập mỹ, người đàn ông trước mắt là ví dụ tốt nhất, tuy có gương mặt như thiên sứ, nhưng tính cách lại như ác ma vậy

“Đừng nhéo nữa, tôi cảnh cáo anh a...!” Đau quá, chẳng lẽ kiếp trước cô có thù oán với hẳn sao? Nhéo còn dùng lực như vậy. Không biết có bầm hay không nữa

“Cảnh cáo tôi sao? Cô không biết tôi là ai sao?” Đã lâu chưa ai dám dùng từ này với hẳn, Tư Hiền Dật buồn cười đi đến phía trước vài bước, thật muốn nhéo thêm mấy cái nữa, đã lâu hẳn chưa có tâm tình tốt vậy nha

Theo phản xạ, thấy Tư Hiền Dật đi đến, Hứa Thiên Ái cũng lui về phía sa, “Anh có tiếng lắm sao? Phải tổng thống Mĩ, còn hỏi tôi có biết anh là ai không!” Đáng chết! Cô muốn nói không phải những điều này, tiếng chuông trong đầu nhắc nhở cô đang có nguy hiểm đến, nhưng miệng Hứa Thiên Ái vẫn không mở ra được. Xem ra, sớm muộn gì cô cũng bị cái mồm này hại chết

“Ừm... Cũng đúng, so với tổng thống Mĩ, tôi không nổi tiếng bằng.” Nhìn y phục của cô, có lẽ là sinh viên mới, khó trách không biết hẳn, “Như vậy đi, cùng tôi đến một chỗ, cô sẽ biết tôi là ai.” Tư Hiền Dật đi đến bên cạnh Hứa Thiên Ái, kéo tay cô.

“Tôi... Tôi không cần!” Hứa Thiên Ái bỏ tay Tư Hiền Dật ra, xoay người bỏ chạy, thật đáng sợ, người này tạo ra cảm giác bị uy hiếp chưa từng có trong cô, chỉ mong, chỉ mong vĩnh viễn cũng không gặp lại hẳn...

Nhìn thân ảnh xa xa, Tư Hiền Dật cũng không đuổi theo, cô gái bé nhỏ kia thật thú vị, xem ra thời gian sau hẳn cũng không đến nỗi nhàm chán, “Lần đầu tiên, tha cho em đi, lần sau... Em cũng không dễ dàng chạy thoát như vậy được nữa”

“Tử Nhai, lấy hết hồ sơ sinh viên năm nhất ra cho tôi.” Trở về văn phòng của hội trưởng, Tư Hiền Dật liền nói với bạn thân từ bé đến lớn của hẳn – Lăng Tử Nhai

“Sao vậy? Hội trưởng vĩ đại của chúng ta, có chuyện gì mà cần lấy hết hồ sơ ra?” Lăng Tử Nhai khoát một tay lên vai Tư Hiền Dật, có chút cân nhắc hỏi. Đối với người bạn này, tuy đã ở chung mười mấy năm nhưng hẳn cũng không thể hiểu rõ hẳn. Cao 1m87, phối hợp với khuôn mặt và cơ thể không chê vào đâu được, từ nhỏ đã là đối tượng được nữ sinh truy đuổi, hơn nữa, hẳn lại là cháu ngoại của nhân vật đứng đầu thương giới – Lý Ngạo Lệ, con của một trong mười vị tổng tài giàu có nhất – Tư Thiên Tề, quả thực là muốn gió được gió, muốn mưa được mưa. Nhờ gia tộc bồi dưỡng, người thừa kế này sẽ có tính cách thế nào? Đáp án chính là một người kì lạ đến rối tinh rối mù. Không ai có thể hiểu hẳn đang suy nghĩ cái gì, một giây đồng hồ trước, hẳn có thể nở nụ cười như thiên sứ, một giây đồng hồ sau lại cho người nếm tư vị của địa ngục, sau khi hành hạ người, sẽ còn giữ lại – cái tối thiểu, đó là cái mạng nhỏ của người. Tóm lại, người khác trong mắt hẳn chỉ là một món đồ chơi, nghĩa vụ là làm hẳn vui vẻ

“Không có gì, chẳng qua là muốn tìm một người thôi.” Tư Hiền Dật cười nói.

“Tìm người? Xem ra hôm nay cậu có tâm tình rất tốt, liên quan đến người cậu muốn tìm?” Phá lệ, Lăng Tử Nhai bị nụ cười này của Tư Hiền Dật dọa đến nỗi toàn thân đổ mồ hôi lạnh. A dật đã bao lâu chưa lộ ra nụ cười này? Ba năm...

“Ừm, chắc vậy.” Quả táo đáng yêu đó, nếu để hần nhéo thêm mấy lần nữa, chắc chắn tâm tình hần lại tốt hơn

Nhìn nụ cười quỷ dị, Lăng Tử Nhai có chút bất đắc dĩ nhún nhún vai, xem ra lại có người sắp trở thành món đồ chơi của A Dật, đáng thương cho sinh viên mới này, bảo trọng, tốt nhất là đừng nên hy sinh đến nỗi phải xả thân, A-men, phù hộ.

– %%%*%% –

Rùng mình, dưới ánh nắng gay gắt này, cô còn có thể rùng mình, đừng nói là có ai đó đang bày mưu tính kế sau lưng cô?

“Tiểu Ái, cậu làm sao vậy, sắc mặt không tốt lắm a...” Phương Linh ở một bên quan tâm nói.

“Không có gì.” Hứa Thiên Ái nhìn bạn học mới vừa quen biết – Phương Linh nói. Tốt quá, vừa đến lớp đã gặp được một bạn học vừa đáng yêu vừa xinh đẹp thế này, còn là bạn bên cạnh cô nữa chứ

“Đúng rồi, Tiểu Ái, trong trường đại học cậu tính gia nhập xã đoàn nào?” Phương Linh hỏi.

“Xã đoàn... Đã gia nhập.” Chẳng qua là bị bức thôi

“Tiểu Ái, cậu đúng là nhanh nhẹn, ngày đầu tiên đã tìm được xã đoàn, mà cậu gia nhập xã đoàn nào vậy?” Phương Linh tò mò hỏi.

“Xã tin tức.”

“Là xã tin tức thôi nát không thể thôi nát hơn nữa?” Tiểu Ái lại gia nhập xã tin tức!

Thôi nát? “Xã tin tức cực kỳ thôi nát?”

“Đương nhiên! Ừm, nhân số còn chưa được 10 người, văn phòng xã đoàn ở bên cạnh WC, nghe nói trường học từng muốn bỏ xã này, cho nên cùng xã trưởng Lăng Hảo Hảo cãi nhau ba ngày, thậm chí còn náo loạn phòng hiệu trưởng, cho nên việc này tạm thời ngừng lại.”

Hèn gì cái chị kia cứ bức cô tham gia, nghĩ đến bên cạnh WC? A...! Cô đúng là bị lừa, nếu không làm sao mà đồng ý gia nhập vào một nơi thôi nát vậy chứ?!

“Hình như là cực kỳ... Thôi nát, vậy Phương Linh cậu muốn gia nhập xã đoàn nào?”

“A..., tớ không muốn gia nhập xã đoàn, tớ muốn gia nhập hội học sinh!” Phương Linh hưng phấn nói.

“Hội học sinh? Vì cái gì? Chẳng lẽ gia nhập hội học sinh thì tốt hơn sao?” Tò mò quá, cũng chỉ là một cái hội học sinh thôi, Phương Linh có cần biểu hiện hưng phấn vậy không?

“Cái gì? Chẳng lẽ cậu không biết, hội học sinh là có quyền lớn nhất, ngay cả hiệu trưởng cũng phải nể mặt, rất nhiều chuyện đều do họ quyết định a!”

Không thể nào, cứ nhiên lại có một hội học sinh còn có quyền lực hơn cả hiệu trưởng, Hứa Thiên Ái cảm thấy mình như muốn té xỉu. Là thế giới này biến hóa quá nhanh, hay là cô lạc hậu quá rồi? Tới cùng đây là cái trường gì a, có cần thái quá đến vậy không?

“Còn nữa nha” về mặt Phương Linh thần bí, gần kề Hứa Thiên Ái nói, “Nghe nói người trong hội học sinh đều là những anh đẹp trai tài giỏi, đặc biệt là hội trưởng Tư Hiền Dật cùng đội trưởng tuyên truyền Lăng Tử Nhai, nghe nói bọn họ một người như thiên sứ lạc xuống trần gian, một người tà khí như ma vương a.”

Thiên sứ lạc xuống trần gian... Sao cảm thấy quen thuộc vậy a? Trời ạ! Hại cô nghĩ đến tên đàn ông ác liệt kia. “Cậu có nói quá hay không?”

“Không đâu, nữ sinh thi vào đại học G tám chín phần đều là vì bọn họ.” Cô cũng là một trong số người đó, “Ài, tóm lại, gia nhập hội học sinh có rất nhiều ưu đãi là được” Phương Linh đứng đắn ra kết luận, “Tiểu Ái, dù sao xã tin tức thôi nát như thế, không bằng chúng ta cùng nhau gia nhập hội học sinh đi.”

“Gia nhập hội học sinh?” Không tốt lắm đâu, vào tới hai cái, chẳng phải rất nhiều việc sao? Hướng chỉ cô còn phải về nhà nấu cơm, “Tớ sợ không kham nổi, học sinh có rất nhiều chuyện cần giải quyết đi”

“Vậy phải xem cậu muốn gia nhập vào ban nào, nghe nói bộ phận tuyên truyền là bận nhất, bộ phận sinh hoạt lại là ban rảnh rỗi nhất. Nếu cậu sợ không kham nổi, vậy gia nhập vào bộ phận sinh hoạt đi, tham gia cùng tớ!” Phương Linh một bên làm nũng nói.

Không còn cách nào, Hứa Thiên Ái cả đời cũng không chịu nổi người khác làm nũng với cô, “Vậy... tớ xin vào bộ phận sinh hoạt đi vậy.” Nếu vậy, buổi chiều về nấu cơm ẹ không thành vấn đề, ngộ nhờ cô về chậm, bọn họ chẳng phải đói chết sao. Như vậy đi, để bản thân bọn họ tự rèn luyện một phen cũng được, nếu không lại quên mất tầm quan trọng của cô.

“A..., bộ phận sinh hoạt tuy rất nhàn rỗi, nhưng tỉ lệ trúng tuyển là 1/200, tớ nghĩ tỉ lệ năm nay cũng vậy, cho nên, tư liệu cá nhân của cậu phải viết tốt một chút –” Phương Linh sành sỏi nói.

“Tò mò quá!” Hứa Thiên Ái có chút khó hiểu, “Phương Linh, sao cái gì cậu cũng biết hết vậy?”

“Đương nhiên, chẳng lẽ cậu không biết biệt tên trước kia của tớ là ‘Mobile phone tin tức’ sao?” Phương Linh đắc ý nói

“Thì ra là thế, hiểu rồi.” Hứa Thiên Ái bưng tỉnh hiểu ra nói, “Nhưng nếu tỉ lệ thấp như vậy, tớ cũng biết mình biết ta, dù sao cũng xác định là vào không được.” Cạnh tranh quá kịch liệt, đi cũng chỉ làm miếng lót đệm cho người ta

“Làm sao có thể a? Nói không chừng cậu có thể là người may mắn trong 200 người. Ai nha, tóm lại điền vào cái bảng này đi, cho dù không trúng tuyển cũng không bị mất miếng thịt nào”

Hứa Thiên Ái cúi đầu, suy xét sau một lúc lâu, rốt cục...

“Vậy được rồi, chúng ta đi thử xem.”

“Thật tốt quá.”

– %%%*%%% –

Hứa Thiên Ái

Chiều cao: 158cm

Cân nặng: 50kg

Nhóm máu: O

Sinh nhật: 19/2

Tuổi: 19

Sở trường: nấu nướng, từ năm ba tuổi đã nấu ở trong nhà.

Gia đình: mẹ Trầm Anh là tác giả tiểu thuyết, cha Hứa Tự Lập là họa sĩ tự do, tài chính gia đình bình thường...

Nắm trong tay tư liệu cá nhân của Hứa Thiên Ái, Tư Hiên Dật nở nụ cười như thiên sứ. Hứa Thiên Ái – một quả táo đáng yêu, không lâu sau, anh sẽ biến em thành đồ chơi của anh

– %%%*%%% –

“Tiểu Ái, hôm nay có danh sách học sinh trúng tuyển rồi, mau đi xem nào!” Phương Linh giống hệt con khỉ, không ngừng đi qua đi lại cạnh Hứa Thiên Ái

“Được rồi, được rồi, ” Hứa Thiên Ái chịu không nổi lắc đầu, “Nhưng cậu có cần gấp gấp vậy không? Dù sao thì sớm hay muộn cũng như nhau thôi.”

“Ai nha, cậu còn không nhanh lên đi, không phải cậu cũng muốn biết mình có thể vào hội học sinh hay không sao.” Phương Linh vội vàng nói.

“... Vậy đi thôi.”

ba phút sau.

“Tiểu Ái, nhanh lên đi!”

“Tớ đang chạy rồi mà.”

“Nhưng cậu chạy thật sự quá chậm, không thể nhanh hơn chút nữa sao?”

“...”

Mười phút sau.

“Tiểu Ái, nói cho tớ biết, có phải tớ đang nằm mơ hay không?”

“Không phải, cậu không phải đang nằm mơ.”

“Đánh tớ một cái đi!”

Ầm!

“Đau quá, trời ạ, thật không phải đang nằm mơ, tớ thật sự có thể vào bộ phận văn nghệ, a..., cuộc sống thật là đẹp.” Đẹp đến nỗi làm cho người ta muốn rơi lệ

Ba mươi giây sau.

“Phương Linh, nói cho tớ biết, có phải tớ đang nằm mơ hay không?”

“Không phải, cậu không phải đang nằm mơ.”

“Đánh tớ một cái!”

Ầm!

“Oh, My God. Rõ ràng tớ xin vào bộ phận sinh hoạt, sao lại trở thành em gái làm tạp dịch,, có làm không a?” Ai có thể nói cho cô biết, chuyện gì đang xảy ra? Làm người ta tức giận đến thổ huyết a

“Tiểu Ái, bình tĩnh, đừng kích động.” Tiểu Ái trở thành em gái làm tạp dịch, thật sự là... Cái kia, Phương Linh không khỏi lú lẫm.

“Phương Linh, trước kia hội học sinh không có người làm tạp dịch sao?”

“A... Ít nhất... Tớ chưa từng nghe nói qua...”

“Văn phòng hội học sinh ở đâu? Tớ muốn hỏi cho rõ, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra.” Làm tạp dịch? ở nhà đã đủ, chẳng lẽ trong trường cũng ép cô làm sao?

“Văn phòng hội học sinh có rất nhiều gian, cậu muốn đi nơi nào?”

“Nhiều gian?” Hứa Thiên Ái thấy bắt đầu nhức đầu, không hổ là đại học G, “Vậy, văn phòng của hội trưởng ở đâu?”

“Số 3 lầu hành chính phòng 308.”

“... Cảm ơn.”

2. Chương 2

Có lẽ yêu thương một người, là một chuyện rất bình thường.

Không biết có tình yêu ngọt như mật hay không?

Em đã nói với anh, nếu anh không xuất hiện, em thật sự sẽ rất “Hạnh phúc”, ít nhất là hạnh phúc rất bình thường. Tuy về sau có lẽ sẽ thường hối hận, nhưng khi tình yêu ngọt ngào đi tới, em cứ hoàn toàn mê muội đắm say, đó là do em không còn cách nào khác, thất sách, đại thất sách.

Càng đến gần văn phòng hội trưởng hội học sinh, Hứa Thiên Ái càng lúc càng thấy không thoải mái. Giác quan thứ sáu trời sinh không ngừng cảnh cáo cô, nguy hiểm ở phía trước, da gà trên người cũng dựng thẳng lên, bắt đầu nhảy điệu Tăng-gô, cảm giác muốn chết vẫn ban đầu hoàn toàn bị cảm giác bất an thay thế.

Cửa đang ở trước mắt, sao ngón tay đang chuẩn bị gõ cửa lại run mạnh như vậy? Hay là tin tưởng giác quan thứ sáu, không đi vào nữa?... Không, không được, dù sao cũng phải hỏi cho rõ, tại sao mình lại trở thành em gái làm tạp dịch được cơ chứ?

Rốt cục, cánh tay run rẩy cũng gõ lên cửa, “Xin hỏi, có người ở trong không?”

“Mời vào.” Thanh âm trong trẻo mà lạnh lùng truyền đến qua cánh cửa.

Sao thanh âm này lại quen tai như thế, giống như đã từng nghe qua rồi vậy. Lắc lắc đầu, Hứa Thiên Ái tự nói với mình đừng nên suy nghĩ lung tung. Cô nhẹ nhàng đẩy cửa ra, cúi đầu, đi vào văn phòng hội trưởng hội học sinh, “Dạ, xin hỏi hội trưởng hội học sinh có ở đây không?”

“Có đấy, chính là tôi.” Thanh âm trong veo lạnh lùng, mang theo một tia trêu tức tiếp tục đi vào lỗ tại Hứa Thiên Ái

Thật kì lạ, thanh âm này càng lúc càng quen tai, nhưng cô xác định trong số những người cô quen biết không có ai làm hội trưởng hội học sinh nha. “Uhm, tôi là Hứa Thiên Ái, xin gia nhập vào bộ phận sinh hoạt, nhưng hôm nay công bố danh sách, tôi lại trở thành người làm việc vặt, tôi muốn tới hỏi một tiếng có phải có nhầm lẫn gì hay không.” Hứa Thiên Ái cúi đầu, tầm mắt vẫn tiến hành động tác “tương thân tương ái” cùng mặt đất

“Không nhầm, là tôi chọn em, Em gái béo.” Trò hay bắt đầu trình diễn, món đồ chơi chờ đợi đã lâu rốt cuộc cũng đưa tới cửa rồi.

“Em gái béo?!” Có ai lại xưng hô đến nỗi làm cô nghiêng răng nghiêng lợi thế này a! Mãnh liệt ngẩng đầu, Hứa Thiên Ái nhìn thấy ác ma mà mình nằm mơ cũng không thể quên, cũng vì câu “em gái béo” kia của hắn, hại cô mấy ngày không muốn ăn cơm.

“Sao anh lại là hội trưởng hội học sinh?!” Khó trách ngày đó hắn lại hỏi cô hắn là ai. Hắn lại là hội trưởng hội học sinh có quyền lớn nhất trường trong miệng Phương Linh, thật là không có thiên lý, sao lại để người bại hoại như vậy lên làm hội trưởng hội học sinh chứ, Thượng Đế đang đi ngủ trưa sao?

“Vốn là tôi.” Khuôn mặt tròn trịa, cực kỳ mê người... Tư Hiên Dật cảm thấy tâm tình mình càng lúc càng vui vẻ hơn.

“Tốt lắm, tôi hỏi anh, sao tôi lại trở thành...” Một câu chưa xong, đã có cánh tay ác ma đánh úp xuống, “Đau, anh... Anh lại nhéo tôi!” Hứa Thiên Ái oa oa kêu to lên, đáng giận! Sao hắn lại như vậy, hai tay cô đánh không tới, chân cũng không tới, sao cô lại bị thảm như thế, học kì mới không phải mọi việc đều tốt đẹp sao? Sao mọi việc đều không thuận theo ý cô?

Thật sự cực kỳ đã tay, cảm xúc thật sự rất tốt, Tư Hiên Dật không khỏi tán thưởng quả táo nhỏ này đến quá đúng lúc, làm hắn đang bức mình bỗng trở nên vui vẻ. Nhìn khuôn mặt quả táo đỏ hồng như ánh mặt trời Nhật Bản... Thật mê người, không biết gặm nó thì sẽ có hương vị thế nào...

Một ngón tay thon dài vòng xuống dưới cánh tay Hứa Thiên Ái, ôm lấy cô vào lòng. Ừm... Giống hệt tượng tượng, tiểu gia hỏa này ôm rất thoải mái, có lẽ con gái béo cũng có chỗ tốt, ít nhất là cảm giác khi ôm cũng không giống như khi ôm bộ xương.

“Này, anh... anh thật là biến thái! Đừng ôm ấp chặt như vậy chứ... Này, anh đừng có làm loạn nha!” Hứa Thiên Ái bị dọa không nhẹ. Vô duyên vô cớ bị nhéo đã đủ thảm, bây giờ còn bị ôm vào lòng một con sói háo sắc, hơn nữa còn là một con sói thần kinh không bình thường. Đây mới là lần thứ hai bọn họ gặp mặt, “Tiến triển” cũng quá nhanh đi, nhảy ba cấp cũng từ từ mới nhảy được nha! Kế tiếp, có phải cô nên lo lắng cho vấn đề “trình tiết” của mình không?

“Em phải biết rằng có rất nhiều cô gái khao khát được tôi ôm đấy, Em gái béo.” Tư Hiền Dật khiêu khích lắm bầm nói. Càng nhìn gần lại càng muốn nói, thật sự là cây táo đáng yêu...

“Đau, đau... Anh... Anh biến thái.” Thật sự là không thể nhịn được nữa, tên sắc lang này nhéo chưa đủ, lại còn cắn, Hứa Thiên Ái có thể tưởng tượng được cô thê thảm bao nhiêu, được rồi, Lỗ Tấn từng nói qua, “Không bạo phát ngay trong trăm mặt, sẽ chết ngay trong trăm mặc.” Như thế, để cho tên sắc lang này ném thử Thiết sa chương của cô đi.

Két! Cửa phòng hội trường hội học sinh bị mở ra.

“A?” Thanh âm giàu có từ tính truyền đến, làm động tác “gặm cây táo” của Tư Hiền Dật bị buộc phải dừng lại, cũng làm cho Thiết sa chương trong tay Hứa Thiên Ái – ngừng lại giữa không trung.

Cứu tinh! Hứa Thiên Ái hoan hô gào thét trong lòng, xem ra ông trời vẫn chưa vứt bỏ cô, vào thời điểm cô nguy cấp nhất, phái kỵ sĩ tới giải cứu cô.

Lăng Tử Nhai đứng ở cửa, trong lòng thầm kêu khổ, tới thật không đúng lúc. Đi ngang qua hành lang thấy văn phòng vẫn còn sáng đèn, vốn muốn đi vào chào hỏi A Dật, thuận tiện chỉnh sửa vài tư liệu. Làm sao biết được, vừa đẩy cửa ra đã thấy bạn tốt ngồi vừa ôm vừa kéo, vừa cắn vừa gặm một cô gái. Xem ra hần đã phá hủy chuyện tốt, thấy tia không kiên nhẫn trong mắt bạn tốt, hần trực tiếp đóng cửa lại, lớn tiếng nói: “Thực xin lỗi, cứ tiếp tục.” Sau nữa là tiếng “Sập” vang lên.

“Tử Nhai.” Tư Hiền Dật lạnh lùng kêu lên, chỉ có hai chữ, cũng đủ làm Lăng Tử Nhai hiểu lòng kiên nhẫn của bạn tốt đã đến cực hạn. Xem ra phải đóng mạnh hơn, nếu cứ tiếp tục ở lại đây, chỉ sợ người sau này bị A Dật lột da nhai xương sẽ là hần.

“Cứu mạng, dừng... dừng đi!” Nhìn kỵ sĩ làm như không thấy gì, chuẩn bị đóng cửa rồi đi, Hứa Thiên Ái vội vàng hét lớn, “Này, dừng có đi mà, này...”

Hiển nhiên, lỗ tai của kỵ sĩ không tốt lắm, đóng cửa lại.

Đáng giận, ngay cả ông trời cũng hướng về tên sói đội lột cừu này, chẳng lẽ cô nhất định phải bị tên sắc lang này bắt nạt?

Trên mặt lại truyền đến cảm giác đau nhói, đau quá! Tên sắc lang đầu óc có vấn đề này lại bắt đầu cắn cô, “Này, anh... anh đừng có cắn nữa, còn... còn cắn nữa, mặt tôi sẽ nát mất!” Đến nước này, cô cũng chỉ có van xin hần tha cho cô

Cũng đúng, cắn nhiều thì mặt không còn tốt nữa, để bảo đảm món đồ chơi còn tốt, xem ra hôm nay nên buông tha cho cây táo nhỏ này, Tư Hiền Dật buông lỏng miệng, “Được rồi. Hôm nay coi như xong.”

Cám ơn trời đất! Lương tâm của hần rốt cuộc cũng biết đó là sai lầm, rốt cuộc mọi việc cũng kết thúc.

“Em có thể đi.”

Cái gì? Cứ như vậy, cái gì là có thể đi? Nghĩ cô là cái gì, nữ phục vụ miễn phí sao? Ít nhất cũng nên xin lỗi, giải thích nguyên nhân chứ

“Anh không thấy nên nói gì với tôi sao?” Hứa Thiên Ái nháy mắt nhắc nhở Tư Hiền Dật.

“Tôi nên nói gì với em?” Khó có khi hần chủ động buông tha, em gái béo này còn muốn hần nói gì?

“Anh ngẫm lại xem!” Mắt cô càng nháy mạnh, nháy nhanh hơn, ai, chỉ mong hần hiểu rõ cô đang ám chỉ cái gì.

“Mắt em bị rút gân sao?”

“Xin nhờ, con mắt nào của anh nhìn thấy mắt tôi bị rút gân!” Hứa Thiên Ái thần tốc phủ quyết nói, cô là đang ám chỉ.

“Hai mắt đều nhìn thấy.” Đây là sự thật.

“Anh...” Hần đúng là có bản lĩnh làm người ta tức chết, “Tôi đang ám chỉ anh nên nói lời xin lỗi với tôi!”

“Xin lỗi? Không!”

Không? Người nên xin người ta thứ lỗi, nên dập đầu quỳ lạy xin tạ lỗi như hấn lại nói không muốn xin lỗi
“Mặc kệ anh nói gì, anh phải xin lỗi tôi!” Hứa Thiên Ái kiên trì.

“Em là đang ra lệnh cho tôi?” Tư Hiền Dật nhú mi hỏi. Mệnh lệnh? Từ này thật mới với hấn a!

“...” Nói mệnh lệnh thì có phải quá nghiêm trọng hay không? Hấn là hội trưởng hội học sinh, cô làm sao có gan đi trêu chọc hấn.

“Tại sao không nói gì? Không phải vậy sao?” Tư Hiền Dật nửa khom người, nói nhỏ bên tai Hứa Thiên Ái, “Không phải vừa rồi vẫn cực kì dũng cảm à?”

“...” Thua người không thua trận, mặt mũi thế nào cũng phải giữ, “Tôi – tôi là đang lệnh cho anh xin lỗi tôi.”

“Thực xin lỗi.” Ba chữ chậm rãi từ trong miệng thiên sứ thốt ra

Quá dễ dàng, lại trở nên không chân thực, “Anh đang xin lỗi tôi?” Hứa Thiên Ái giật mình hỏi, cô cần xác nhận rõ ràng.

“Có thể nói vậy.” Tư Hiền Dật nở nụ cười thiên sứ, món đồ chơi này thật thú vị, có được thứ mình muốn, bây giờ lại nghỉ ngơi.

“A..., vậy... tôi nhận lời xin lỗi của anh.” Tuy hấn xin lỗi với cô, nhưng cô vẫn cảm thấy là lạ, “Còn nữa, tôi không muốn trở thành em gái tạp dịch.” Cho dù cảm giác kì lạ đến thế nào đi nữa, phúc lợi vẫn không thể thiếu, nếu không người chịu thiệt vẫn là mình.

“Cái này không thể được, danh sách đã công bố, hơn nữa, hội học sinh vẫn cần một người để chỉnh đốn một lần, tôi tin tưởng, em nhất định sẽ làm được!” Tư Hiền Dật mềm nhẹ nói.

Không chịu nổi, khi cãi nhau không chú ý đến hấn, nhưng khi bình tĩnh, khi hấn dùng thanh âm ôn nhu như vậy để nói chuyện, dùng cặp mắt đào hoa kia nhìn cô, Hứa Thiên Ái không thể không thừa nhận, điều này làm cho tim cô đập nhanh hơn, xem ra Tư Hiền Dật rất biết vận dụng khả năng thiên phú của hấn, làm cô thua trong “nam sắc” của hấn.

Cho dù là ai đi nữa, cũng không thể kháng cự nổi “nam sắc” này, “Vậy... Được rồi.”

Hứa Thiên Ái chửi mình lần thứ 101 dưới đáy lòng, có thể đoán trước, cuộc sống sinh viên của cô không còn đẹp nữa rồi

– %%%*%%% –

Tư vị một đêm thành danh, Hứa Thiên Ái bây giờ mới nếm được, vốn là một người vô danh trong lớp, lập tức thành tiêu điểm của cả lớp. Ai bảo cô là người đầu tiên trở thành em gái làm việc vặt trong lịch sử hội học sinh đại học G chứ?

“Này, Hứa Thiên Ái, nghe nói cậu bây giờ trở thành em gái làm việc vặt trong hội học sinh? Tốt quá, cậu là người đầu tiên a!” Một bạn học nam ngồi trước bàn cô cười hì hì trêu ghẹo nói.

Có thể nói, người thích xem náo nhiệt ở đâu cũng có, trước mắt là một ví dụ a, “Đúng vậy a! Vậy thì làm sao? Giống như cậu cả đời cũng không mơ được.” Đối với loại người này không cần khách khí, nếu không bọn họ sẽ bắt nạt mình. “Em gái à, nên quan tâm bạn học nha.” Lại có người đàn ông lưỡi dài ồn ào xen vào.

“Đúng vậy đúng vậy!”

A..., tha cho cô đi, bọn người này luôn ồn ào bên tai cô. Bọn họ mỗi người nói một câu, làm cô nhớ tới con sói có “sắc đẹp” kia

“Hi, Tiểu Ái.” Một cánh tay khoát lên vai Tiểu Ái, nghe thanh âm cũng biết là Phương Linh, “Nói thật cho tớ biết, hôm qua cậu trở về từ phòng hội trưởng hội học sinh, kết quả ra sao?”

“Cậu đừng nói nữa, cái kia...” Sắc lang, vậy mà... Hứa Thiên Ái cảm thấy khó mà mở miệng, chẳng lẽ nói với Phương Linh mình bị một tên con trai cắn sao? Quá... Quá... Mặt thế diện, đúng, tuyệt đối không thể nói.

“Cái kia cái gì?” Phương Linh nghi hoặc không hiểu hỏi, Tiểu Ái sao lúc nào cũng chỉ nói một nửa a?

“À, không có gì, chẳng qua là đàm phán không có hiệu quả, kết quả vẫn phải làm em gái làm việc vất trong hội học sinh. Đúng rồi, Phương Linh, cậu có biết hội trưởng là người như thế nào không?” Cái gọi là biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, tránh ối lần gặp mặt đều thua trong “nam sắc” của hấn.

“Tư Hiền Dật nha, có thể nói là quý tộc trong quý tộc, tinh anh trong tinh anh. Thật sự, cũng không phải tớ nói lung tung a...” Vừa nói đến thần tượng trong cảm nhận của mình, Phương Linh lại bắt đầu thao thao bất tuyệt.

“Quý tộc trong quý tộc, tinh anh trong tinh anh? Không lắm chứ.” Hứa Thiên Ái khó có thể tin, sao cô không nhìn ra a? Cô chỉ nhìn thấy hấn là sắc lang trong sắc lang. Trừ sắc lang ra, cô thật sự không biết gọi người vừa gặp người ta lần thứ hai đã cần người ta là cái gì

“Ài, cậu đừng cắt ngang” Phương Linh không kiên nhẫn nói, “Tớ cho cậu biết, ông ngoại của Tư Hiền Dật là Lý Ngao Lệ – nhân vật nổi tiếng trong giới kinh doanh, chỉ có một người con gái duy nhất tên là Lý Thu, mà Lý Thu lại gả ột trong mười tổng tài giàu có nhất – Tư Thiên Tề, hai người chỉ sinh được hai đứa con, là Tư Thiên Dật và em gái của hấn – Tư Tuyết Ngữ, nói cách khác, hấn là người thừa kế duy nhất trong tương lai, cậu nói xem, không phải quý tộc trong quý tộc, tinh anh trong tinh anh thì là cái gì?”

“Hình như... Có chút giống...” Thì ra tên sắc lang kia có thân thế kinh người như thế, trách chi không coi ai ra gì, “Nhưng không phải hấn còn một em gái sao?”

“Cậu không biết đâu, trong Tư gia, con gái không được kế thừa, đây là gia quy từ trước đến nay của Tư gia.”

Nói vậy, hấn đúng là rỗng trong kim cương mà.

“Còn nữa... Nghe nói Tư Hiền Dật là đai đen nhu đạo, hợp khí đạo, takewondo, từng thi đấu ở Mĩ về bốn môn này, còn có thể nói năm ngoại ngữ...”

Trời ạ, hấn có phải là người không a? Có cần lợi hại đến thế không?

“Còn nghe nói, hấn đã lấy được hai bằng tiến sĩ, một bằng thạc sĩ, xem ra, người khác nói IQ của hấn đến 200 là thật.”

Không phải chứ, đã có hai bằng tiến sĩ một bằng thạc sĩ, vậy còn vất vả đi học làm gì? “Rốt cuộc hấn mấy tuổi?”

“20 nha, chỉ lớn hơn chúng ta một tuổi thôi.”

20 tuổi? Hứa Thiên Ái bắt đầu ném tư vị tức chết người. Bởi vì đối phương thật sự không phải người, “Vậy hấn còn đến trường làm chi?” Rõ ràng đã lấy được nhiều bằng cấp như vậy, đã sớm không cần đến trường

“Ha ha, này, cái này, xấu hổ quá, tớ cũng không rõ lắm.” Phương Linh gãi gãi đầu nói, đây thật sự là thất bại với cô.

“Cậu không phải được xưng là ‘Mobile phone’ sao?” Hứa Thiên Ái hỏi.

“Mobile phone thôi, đương nhiên cũng có khi không có điện. Tóm lại, tớ có thể biết được nhiều tin tức về Tư Hiền Dật như vậy là tốt rồi.” Phương Linh biện giải nói.

Cũng không sai. Kể có tiền đúng là kì lạ, cô thật không thể hiểu nổi.

– %%%*%%% –

Cách nghĩ của kẻ có tiền cô không hiểu thì thôi, nhưng suy nghĩ của Lăng Hảo Hảo thì cô thật không thể tin được. Trước khi ra khỏi cổng trường, cô cứ như vậy bị Lăng Hảo Hảo bắt cóc đến xã tin tức.

“Tối đây! Đây là thành viên mới duy nhất năm nay của chúng ta – Hứa Thiên Ái!” Lăng Hảo Hảo đưa Hứa Thiên Ái lên trước mặt các vị trong xã tin tức, trình trọng giới thiệu.

Đây là xã đoàn cái gì, gọi là bang phái xã hội đen thì đúng hơn. Nhất là mấy xã viên này, một đám nhuộm tóc đủ màu sắc, rất giống khổng tước, trên cổ, còn đeo vài trang sức kì quái, ông trời, còn có người y phục không chỉnh, mở thẳng nút ra – cho dù hấn là nam, cũng quá... Cô – không nhìn lầm đi, đây là cái gì, trước ngực người kia hình như là được vẽ lên, nhưng đừng nói cho cô biết là xăm nha!!!

“Tối đây, tiểu Hứa, giới thiệu cho em biết, người có con rồng xăm trước ngực này là – Hạ Thạch.” Trời! Thật là hình xăm. Cô suýt nữa té xỉu.

“Người đang bắt chéo chân kia là Quý Tuyên Tuyên, thủ quỹ. Y phục mặc mát mẻ nhất là Khang Mỹ Lệ, phụ trách quan hệ xã hội. Nhai kẹo cao su là Vũ Chiến, chuyên lấy các tin tức trường học. Đeo mắt kính, có râu, nuôi tóc dài, là người rảnh rỗi nhất trong xã tin tức, chúng ta đừng để ý đến hắn, còn có...”

“Người nào rảnh rỗi chứ, anh tự giới thiệu, anh là Giang Nội Xương, đảm nhiệm chức vụ sáng tác trong xã tin tức.” Giang Nội Xương đến trước mặt Hứa Thiên Ái tự giới thiệu.

“Đảm nhiệm chức vụ sáng tác? Hừ! Hừ!” Lăng Hảo Hảo khinh thường nói, “Nói có dễ quá không? Xin hỏi Giang gia vĩ đại của chúng ta, từ lúc cậu gia nhập xã đoàn đến bây giờ, cậu đã giao bản thảo được mấy lần? Xin nhờ! Một lần cũng không có.”

“Chẳng qua là tôi không có linh cảm, hơn nữa, ban đầu là cô buộc tôi gia nhập.”

“Đó là chuyện tôi hối hận nhất, thấy cậu đeo mắt kính còn tưởng là thông minh, ai biết là một tên ngu ngốc chứ!”

“Này! Cô kia...”

Lăng Hảo Hảo và Giang Nội Xương lại bắt đầu lần khắc khẩu thứ 1008 của họ.

“Hello, thành viên mới của chúng ta, ” hai thanh âm đồng thời phát ra, giống như một người đang nói chuyện, “Xin tự giới thiệu, bọn anh là anh em họ Kinh, anh là Kinh Tung Thiên (Anh là Kinh Hoàn Địa).”

Hứa Thiên Ái thở dài một hơi, xã tin tức rốt cuộc cũng có những người bình thường, nếu tóc bọn họ không dính nhiễm sắc thể “rực rỡ”, cô tin tưởng bọn họ cũng là mỹ nam.

“Xin chào, em là Hứa Thiên Ái, ách, các anh là sinh đôi sao?”

“Đương nhiên, tiểu thư mỹ lệ, anh là anh trai.” Kinh Tung Thiên nắm tay phải Hứa Thiên Ái lên, cúi đầu hôn lên mu bàn tay của cô một cái.

Trời ạ! Thật... Ghê tởm, Hứa Thiên Ái thấy lông tơ toàn thân dựng thẳng lên, nói cô xinh đẹp dĩ nhiên cô rất vui, nhưng dùng phương thức này, cô lại thấy cực kì ghê tởm.

“Anh là em trai, Kinh Hoàn Địa, ” Kinh Hoàn Địa nhẹ nhàng nắm lấy bả vai Hứa Thiên Ái, “Dùng nụ hôn của anh làm lễ gặp mặt đi, hy vọng tiểu thư mỹ lệ thích.”

Vấn đề là cô tuyệt không thích nha! Nhìn thấy khuôn mặt Kinh Hoàn Địa càng lúc càng gần, Hứa Thiên Ái hờ hết thắm trong lòng, ai tới cứu cô đi!

“Hai tên biến thái các cậu tránh ra cho tôi...” Trong tình thế nguy cấp, cuối cùng cũng có người đến cứu cô.

“Tiểu Ái, em đừng chú ý đến 2 tên biến thái này, nếu bọn họ có hành vi gây rối em, cứ giống như vậy...” Khi nói chuyện, Lăng Hảo Hảo đột nhiên đánh một cái lên ót Kinh Tung Thiên, đá một cước vào bụng Kinh Hoàn Địa, “Nhớ kỹ, đừng bao giờ nương tay với họ.”

“Xã trưởng, cô cũng quá độc ác đi, đá còn dùng lực như vậy.” Kinh Hoàn Địa đau đớn ôm bụng nói.

“Đúng vậy, xã trưởng, chúng tôi chỉ thích ở chung cùng em bé gái mà thôi, không cần xem chúng tôi như biến thái chứ.” Kinh Tung Thiên ai oán nói. Hắn chỉ là phong lưu, tuyệt đối không phải là biến thái.

“Ý của các cậu là tôi sai?” Lăng Hảo Hảo nhìn chằm chằm bọn họ, khớp ngón tay rung động

“Xà trưởng, cô... Cô làm sao mà sai được?” Thanh âm nịnh nọt lập tức vang lên, nói đùa, bọn họ đâu phải chán sống, dĩ nhiên còn muốn giữ lấy cái mạng nhỏ của mình.

“Đúng... Đúng vậy a!” Cho dù trong lòng hắn rõ ràng đang nói không phải. Ai bảo hắn đã từng thử vài quả dấm của cô ta? Nói một câu trái lương tâm cũng không sao

“Tốt tốt! Xem ra hôm nay các cậu rất hiểu chuyện.” Đáng giận, hại cô mất một lý do quang minh chính đại để đánh, coi như bọn họ may mắn.

“Ha... ha...” Kinh Tung Thiên và Kinh Hoành cười khan vài tiếng, xem ra, hôm nay bảo vệ được cái mạng nhỏ rồi.

“Đúng rồi, Tiểu Ái, xã viên đều ở chỗ này, còn thiếu một xã viên nữa, lần khác giới thiệu cho em sau.” Lăng Hảo Hảo lôi kéo Hứa Thiên Ái, “Hôm nay, để ăn mừng em gia nhập xã tin tức, cộn chị quyết định cho em một nhiệm vụ vinh quang – nằm vùng trong hội học sinh.”

“Muốn em làm nằm vùng?” Có phải lỗ tai cô có vấn đề hay không, cho nên nghe lời nói của người khác cũng bị biến dạng?

“Không sai! Hội học sinh luôn luôn rất thần bí, nếu em đào ra được những tin tức từ hội học sinh, xã tin tức của chúng ta mới có thể hân diện” Lăng Hảo Hảo càng nói càng hưng phấn, đơn giản là muốn ngừng mà không được, “Chỉ cần em...”

“Chờ một chút, chị muốn em làm nằm vùng, có quan tâm đến em một chút không?” Hứa Thiên Ái cắt ngang Lăng Hảo Hảo, vội vàng nói. Nằm vùng? Đúng là dọa người, chẳng may bị phát hiện, có phải cô sẽ giống như trong tivi, bị bắn một phát súng hay không?

“Làm sao có thể a? Em là một người cực kì có tiền đồ, còn nữa, không phải em là người trong hội học sinh sao? Có những điều kiện tốt như vậy, phải lợi dụng thật tốt mới được.” Lăng Hảo Hảo nói, vẻ mặt đương nhiên.

“Đúng là...” Dưới tình huống này, nhất định phải giữ vững lập trường, nếu không thế nào sau này cô cũng bị cô ta dắt mũi mãi thôi.

“Đừng nhưng là nữa, chuyện này trừ ưm ra, còn ai làm được?”

“Em không...” Nhất định không thể đồng ý!

“Cứ như vậy mà làm.” Lăng Hảo Hảo bất chấp tất cả hạ kết luận.

“...” Hứa Thiên Ái kinh ngạc, cô còn chưa nói gì với cô ta mà?!

– %%%*%% –

Thời tiết tháng chín luôn rất ẩm áp và ánh mặt trời soi sáng khắp nơi. Ánh mặt trời ẩm áp rắc khắp vườn trường đại học G, khiến cho sân trường bóng râm khắp nơi thêm một cỗ ẩm áp.

Học xong tiết buổi sáng, giải quyết cơm trưa trong căn tin trường, Hứa Thiên Ái đi thẳng lên tầng cao nhất để hưởng thụ gió mát. Thật thoải mái, sau khi vào ngôi trường này, đã lâu cô không được thoải mái như vậy, điều này làm cho cô có cảm giác buồn ngủ. Xã tin tức, hội học sinh, đều vút sang một bên, dù sao mấy hôm nay cô cũng không đến mấy chỗ đó. Làm tiểu muội là vì thất thố bởi “nhân sắc” của đối phương, nhất thời không kháng cự được nên mới rơi vào bẫy; làm nằm vùng, cô căn bản không đồng ý, đối phương tự nghĩ cô đồng ý. Cho nên kết luận là, cái gì cô cũng chưa đồng ý, cô không phải em gái của hội học sinh, càng không phải nằm vùng của xã tin tức. Ánh nắng xinh đẹp, làn gió nhẹ nhàng, cô thật muốn hưởng thụ thật tốt...

“Đing đing! Đing đing...” Di động trong túi vấy vang lên. Hứa Thiên Ái chậm rãi mở mắt, lắc đầu. Rốt cuộc là người nào nha, sao gọi đến đúng lúc thế?”Này? Ai vậy?”

“Là tôi!” Thanh âm trong veo mà lạnh lùng truyền đến.

“Anh? Là ai vậy?” Hứa Thiên Ái nói. Người này đúng là không bình thường, hỏi hần là ai, hần lại nói “là tôi”, giống như ai cũng phải biết hần vậy. Cô cũng không phải “Thần lỗ tai”, nghe thanh âm đã phân biệt được đối phương là ai.

“Lập tức đến sân vận động.” Thanh âm của đối phương giống như đang đè nén vậy

“Anh bị thần kinh à? Vô duyên vô cớ bảo tôi đến sân vận động.” Đầu phải ăn no dư mỡ, không có việc tự nhiên đến đó làm gì? Huống chi cô là nhân vật ngu thể dục nhất, sân vận động từ trước đến nay tương khắc với cô, không cần đi thì tốt nhất là không đi, đó là nguyên tắc của cô.

“... Em đừng để sự kiên nhẫn của tôi đến cực hạn, làm tôi tức giận, em nhất định chết rất khó coi.” Thanh âm của đối phương không rét mà run.

“Anh...” Thanh âm này hình như là... “Anh – đừng nói là – Tư Hiên Dật à!” Chỉ mong không phải, nếu không, cô thật sự sẽ chết rất khó coi.

“Em, nói, xem?” Âm thanh âm lạnh lùng như đưa Hứa Thiên Ái vào hầm băng, xem ra thật sự là Tư Hiên Dật.

“Tôi Tôi...”

“Tôi cái gì, cho em trong vòng 10 phút xuất hiện trong tầm mắt của tôi.”

“Này, tôi...” Hứa Thiên Ái còn chưa nói hết, Tư Hiên Dật đã tắt di động

Hứa Thiên Ái ngơ ngác nhìn di động trong tay, xui xẻo, sao tên này cứ như âm hồn chưa tiêu tan vậy a. Sân vận động – không đi không được.

3. Chương 3

Sân thể dục trong đại học G

Trong những tiếng động ồn ào, sinh viên năm 2 và năm 3 đại học G đang bắt đầu trận bóng rổ.

“Oa, Dật, thật là đẹp trai!”

“Dật, em yêu anh!”

“Hôm nay có thể nhìn thấy Dật thi đấu, thật sự là quá tuyệt vời.”

Bên trong sân thể dục, các nữ sinh hoàn toàn trở nên điên cuồng, trong suy nghĩ của các cô, xem Tư Hiên Dật biểu diễn cá nhân còn quan trọng hơn xem hấn thi đấu bóng rổ nhiều.

“Quá đẹp trai, mở màn mới 10 phút, Dật đã giành được 3 điểm!”

“A..., làm sao bây giờ? Tớ thật muốn té xỉu.”

“Dật, em yêu anh!”

Tư Hiên Dật chạy trong sân, đối với chơi bóng rổ, hấn tuy không thích, nhưng cũng không chán ghét, bắt quá đã lỡ gia nhập vào đội bóng rổ cũng nên cố gắng một chút, dù sao hấn cũng luôn chán ghét sự thất bại. Một động tác giả đã phá được hàng phòng thủ của đối phương, Tư Hiên Dật tiện tay ném bóng vào rổ, trúng mục tiêu!

Tức thì, tràng tiếng hét chói tai vang lên lần thứ hai trong sân vận động.

Thật ồn ào! Hứa Thiên Ái vừa vào sân vận động, bên tai đã có đủ mọi âm thanh, tiếng reo hò của con trai, tiếng hét chói tai của con gái, tiếng còi của trọng tài, tiếng chạy của... Thật là quá ồn ào. Vận động đối với cô mà nói, từ trước đến nay là tương sinh tương khắc, thành tích thể dục của cô luôn là thấp nhất. “Người tại lần ranh”, chót sổ là chuyện thường xảy ra, mỗi học kì thể dục, thầy giáo đều dùng nước mắt để đối phó với cô.

Cho nên, cô thích an tĩnh, thích một mình làm việc. Tạp chí truyện tranh phong trào thể dục thể thao tuy cô thích xem, nhưng vĩnh viễn, cô đều ghét đến sân vận động, xem một đám người so tài với nhau.

Nghe qua, hình như mọi người đều thích kêu tên “Dật”, “Dật” đừng nói là chỉ Tư Hiên Dật đi?

Theo ánh mắt của mọi người, Hứa Thiên Ái nhìn về phía sân bóng rổ. Thật là cao. Người mặc áo số bảy kia nhảy thật là cao, trên sân bóng rổ, hấn như chỉ tùy tiện chơi bóng vậy, không chút để ý, lại có thể nhiều

lần trúng mục tiêu. Làm cho người ta hoàn toàn bất ngờ, nếu hấn lấy toàn lực ứng phó, không biết sẽ như thế nào, mà hình như, bóng dáng hấn có chút giống Tư Hiền Dật.

“Oa, Dật lại vào thêm một trái nha!” Cô gái bên cạnh Hứa Thiên Ái thét lên.

“Xin hỏi, Dật có phải là hội trưởng hội học sinh – Tư Thiên Dật không?” Hứa Thiên Ái hỏi cô gái vừa thét chói tai ban này

“Đúng rồi, đúng rồi!” Cô gái không kiên nhẫn đáp.

Thì ra thật là tên sắc lang có vấn đề thần kinh kia, không ngờ kĩ thuật đánh bóng của hấn lại tốt như vậy, thật sự là... Quá... Quá ngoài ý muốn.

“Tuýt!” Một tiếng còi vang lên, trận đấu kết thúc, 153 so với 42, sinh viên năm hai toàn thắng. Hứa Thiên Ái ngơ ngác nhìn sân bóng, chưa từng nghĩ người bên cạnh cô, hơn nữa là một người cô quen biết lại có thể vừa đẹp trai vừa giỏi đến vậy, giống như nhìn thấy thần tiên vậy. Thật sự là quá đẹp trai! Làm sao bây giờ? Bây giờ cô lại có cảm giác sùng bái với kẻ thù của cô!

Một bàn tay duỗi đến sau cô, vỗ nhẹ bờ vai cô, “Cô là – Hứa Thiên Ái!”

“Anh –” Hứa Thiên Ái nhìn tên con trai bóng dáng cao ngất, khỏe mắt mang theo một tia tà khí này, “A? A! Là anh, thì ra là anh, là tên hôm trước thấy chết không cứu!” Hứa Thiên Ái kêu lên. Sau ngày hôm đó, cô mới biết được, thì ra trên thế giới này còn có tên cặn bã như vậy.

“Chuyện ngày đó, cô còn nhớ rõ?” Lăng Tử Nhai có chút chột dạ nói.

“Đương nhiên!” Làm sao có thể quên được

“Vậy — để tôi giải thích với cô một chút.” Lăng Tử Nhai bắt đầu nói. Không còn cách nào, thà đắc tội tiểu nhân cũng không nên đắc tội con gái. Huống chi, người này lại là món đồ chơi mới của A Dật, càng không thể đắc tội.

“Giải thích với tôi, đừng nói là – có âm mưu gì? Nhìn vẻ mặt anh đúng là tên con trai theo tiêu chuẩn hư hỏng, khẳng định không có ý tốt.” Người này thật sự không thể tin.

“Tôi là con trai hư hỏng?” Tha cho hấn đi, hấn là một tên con trai tốt mới đúng, vào được phòng bếp, ra được phòng khách, cũng vì gương mặt mà cô gái nào gặp qua cũng nói hấn tà khí, tà khí không phải lỗi của hấn! Là vấn đề ghen.

Hứa Thiên Ái gật gật đầu nói: “Vì người ta thấy anh hư hỏng!”

“...” Quá... Đả thương người, chẳng lẽ phải giống Dật mới gọi là con trai tốt? Đúng rồi, thiếu chút nữa quên mất, “A Dật bảo tôi đưa cô đến khu nghỉ ngơi.”

“Anh là hấn phái tới?” Quả nhiên, hấn là “chó săn” của Tư Hiền Dật.

Lăng Tử Nhai gật đầu nói: “Đi thôi.” Nói xong, đi trước cô.

Không còn cách nào, ai bảo cô không có dũng khí phản kháng Tư Hiền Dật a. Hứa Thiên Ái chậm rãi xoay người, chậm rãi nâng chân phải lên, chậm rãi... Khi Lăng Tử Nhai đi được mười bước, xoay người, phát hiện Hứa Thiên Ái vẫn còn giậm chân tại chỗ.

“Nhanh lên đi thôi, theo tôi được biết, A Dật không phải người kiên nhẫn, nếu để hấn tức giận, nhất định về sau không được sống tốt.” Lăng Tử Nhai đi đến bên cạnh Hứa Thiên Ái, hạo tâm nói.

Đích xác, mỗi lần cô và hấn chạm mặt, đều có thể dùng từ “thê thảm” để hình dung, nếu lần này làm hấn không kiên nhẫn nữa, vậy cô...

Bên trong sân thể dục, nhiệt khí sôi trào, lại có hai người không tư chủ được mà rung mình một cái.

– %%%*%% –

Chậm! Tư Hiền Dật cầm khăn xoa xoa mái tóc ẩm ướt. Tử Nhai đi đã 10 phút, sao còn chưa mang Em gái béo đến? Xem ra gần đây Tử Nhai thật quá rảnh rồi, về sao nên tìm việc gì đó để hấn lao động gân cốt.

“Hi! A Dật, hôm nay đánh bóng rất tốt” Đội trưởng đội bóng rổ vỗ vỗ vai Tư Hiền Dật, “Xem ra trở về phải huấn luyện lại đội bóng rổ.” Thật khó có thể tưởng tượng, mới chỉ có 20 tuổi thôi, kỹ thuật lại có thể cao như vậy. Nếu hấn toàn lực ứng phó mà nói, lấy thực lực của hấn, tuyệt đối có thể vào đội NBA của Mĩ.

“Chỉ là không có trở ngại thôi.” Tư Hiền Dật miễn cưỡng đáp. Hấn luôn không thích bị ra nhiều mồ hôi, vì vậy đối với vận động, trước nay hấn đều chỉ ra 3 phần lực. Bỗng dưng, ánh mắt hấn bị một bóng dáng hấp dẫn lấy – Em gái béo cuối cùng cũng đến đây.

“A Dật, đây là người cậu muốn.” Lăng Tử Nhai kéo Hứa Thiên Ái đến trước mặt Tư Hiền Dật.

Thật chóng mắt! Tư Hiền Dật nhìn chăm chăm đôi tay Lăng Tử Nhai đang giữ chặt Hứa Thiên Ái, “Qua đây.” Hấn chậm rãi mở miệng.

“A...!” Hứa Thiên Ái nhẹ giọng lên tiếng, người dưới mái hiên, không thể không cúi đầu. Nhìn đại gia hấn, có lẽ lúc này tâm tình không tốt, cô vẫn lại là thành thật một chút đi. Bước đến bên cạnh Tư Hiền Dật, cúi đầu, Hứa Thiên Ái cảm giác như mình là tội phạm đang chờ quan toà xử tội vậy.

“Tôi gọi em qua đây, không bảo em cúi đầu.” Thanh âm trong veo lạnh lùng lười biếng truyền đến từ đỉnh đầu Hứa Thiên Ái.

“A?!” ngẩng đầu, một khuôn mặt như thiên sứ đập vào mắt Hứa Thiên Ái, thật – xinh đẹp a! Không ngừng tự nhắc mình người trước mắt là kẻ thù, nhưng Hứa Thiên Ái vẫn không thể không tán thưởng “nam sắc” đủ làm người ta phạm tội của hấn, dù sao thì xinh đẹp người ta cũng thích nhìn, cô đương nhiên cũng không ngoại lệ. Huống chi, trong đầu cô vẫn còn in nguyên dáng vẻ chơi bóng ban nãy của hấn.

“Mặt tôi có làm em cảm thấy hài lòng không?” Thanh âm trêu tức truyền ra từ miệng “thiên sứ”. Cây táo nhỏ nhìn mặt hấn mà ngẩn người, nếu là cô gái khác, nhất định sẽ làm hấn thấy chán ghét, nhưng cây táo nhỏ làm vậy, hấn lại thấy vui vẻ.

Khẽ mở môi, thật là gọi cảm, làm cho người ta rất muốn vuốt ve, mà lại sợ khinh nhờn thần thánh này, “Đương nhiên hài lòng.” Lời nói không tự chủ bay ra từ trong miệng, làm mọi người chung quanh đều ngừng động tác lại. Mãi đến Tư Hiền Dật như không chịu nổi “hô hô” cười to, Hứa Thiên Ái mới hồi phục tinh thần lại.

Nhìn người xung quanh đều nhìn cô, mặt cô ửng đỏ, thật mất mặt, thật muốn tìm cái lỗ để chui xuống. Hơn nữa, người này càng cười càng hăng say, càng làm cô hiểu rõ sự ngu xuẩn của mình.

“Quả nhiên, em không phụ sự kì vọng của tôi với em.” Tư Hiền Dật buồn cười nhìn Hứa Thiên Ái, đưa ngón trỏ ra gõ nhẹ cái mũi của cô, quả là cô gái nhỏ thú vị.

Trời! Nóng quá! Hứa Thiên Ái cảm giác như mặt mình sắp bị nấu chín vậy. Mặt nóng quá, chóp mũi lại càng không được tự nhiên.

“Nữ sinh kia là ai vậy? Sao lại tựa gần Dật như vậy!”

“Dật, đừng mà!”

“Này, cách Dật ra xa một chút!”

Sau khi trận bóng rổ kết thúc, những nữ sinh còn ở lại thấy thần tượng của mình thân mật cùng một cô bé khác, nhao nhao kêu lên.

“Dật là của mọi người!”

Thật đáng sợ, giống như bạo động vậy. Tiếng hét chói tai vang khắp sân vận động, làm mặt Hứa Thiên Ái càng lúc càng trầm xuống, tuy sắc đẹp đứng trước mặt, nhưng cô không muốn trở thành kẻ thù của toàn bộ nữ sinh, huống chi, người trước mắt này có lẽ chỉ vui đùa với cô. Xem ra, trốn đi vẫn hơn. Suy nghĩ như vậy, cô xoay người đi, nhưng tay trái đã bị bắt lấy, lão đảo một cái, sau đó rơi vào một bộ ngực dày rộng.

“Wow! Đùng, Dật, Đùng mà!” Nữ sinh trên khán đài càng lúc càng hét lớn hơn.

“Này, anh làm sao vậy? Đừng hăm hại tôi. Mau buông tay ra!” Hứa Thiên Ái thực sự hoảng sợ, tên sắc lang đầu óc có vấn đề này, sao lại ôm cô trước mặt bao người thế này, còn lấy tay cô mà sờ sờ mặt hân? Thế này, cho dù cô có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch oan ức.

“Không phải muốn rời khỏi anh sao?” Tư Hiền Dật thâm tình nắm tay Hứa Thiên Ái, nhẹ nhàng ma sát mặt mình, “Anh biết lần này là anh không đúng, anh cam đoan với em, sẽ không để em bị thương tổn, cho nên – xin em đừng rời khỏi anh.” Cúi đầu, hân ẩn lên lòng bàn tay Hứa Thiên Ái một nụ hôn.

“Hội trưởng Dật...” Các nữ sinh trên khán đài nức nở kêu lên. Nếu mình được ôm vào lòng hội trưởng, không biết tốt bao nhiêu!!!

Không phải chứ, là Tư Hiền Dật không bình thường hay là thần kinh của mình bị loạn lên, sao mọi chuyện đột nhiên trở thành như vậy? Hứa Thiên Ái bắt đầu cảm giác mình giống như đóng hài kịch vậy, trước mắt bao người, “Này, anh đang nói gì vậy! Tôi khi nào thì...”

“Đừng phủ định chuyện giữa chúng ta, đối với em mà nói, có lẽ đó không phải là hồi ức gì, nhưng với anh, đó là hồi ức mà anh quý trọng nhất.” Tư Hiền Dật ôm chặt Hứa Thiên Ái, thống khổ nói, nước mắt trong suốt chảy xuống khuôn mặt.

“Hu! Hu!” Nữ sinh trên khán đài rơi lệ không ngừng, mà những người đang ngồi bên cạnh hai người như kim bị đóng đinh tại chỗ.

Hứa Thiên Ái chầm chầm Tư Hiền Dật, thật hay giả? Hân lại có thể rơi nước mắt? Trong lòng biết rất rõ đó là một cạm bẫy, nhưng – nhìn hân bịa chuyện như thế, nhưng khuôn mặt bất lực vô cùng, như thiên sứ rơi xuống trần gian mong người khác che chở bảo vệ cho hân. Trời ạ! Bản năng làm mẹ của cô bắt đầu trỗi dậy, “Anh...”

“Đừng nói nữa, nếu – em đồng ý tha thứ cho anh, đừng cự tuyệt nụ hôn của anh, được không?” Đầu chậm rãi cúi xuống, hai khuôn mặt càng lúc càng gần vào nhau.

“Anh... Có phải đang đùa tôi hay không?”

“Đương nhiên.” Tư Hiền Dật nhẹ giọng nói bên tai Hứa Thiên Ái, lập tức hôn lên môi cô...

Nụ hôn đầu tiên quý giá được gìn giữ 19 năm, cứ như vậy bị cướp đi...

– %%%*%% –

Nam chính xinh đẹp cao quý hết thiên sứ, nhẹ nhàng ôm lấy mặt nữ chính, ôn nhu nói bên tai cô, sau đó cúi mặt xuống hôn cô... Hình ảnh xinh đẹp biết bao nhiêu – nếu như không có câu nói sau cùng của nam chính – chắc chắn sẽ rất hoàn mỹ. Nằm trên giường, Hứa Thiên Ái lại lần nữa thương tiếc cho nụ hôn đầu tiên của mình, trong tưởng tượng của cô, người đó hẳn phải là người cô yêu nhất, phải là chuyện tốt đẹp nhất trong đời, bây giờ, lại bị trò đùa dai của tên sắc lang kia đoạt mất, còn trở thành đối tượng quan sát của toàn trường, a...! Nụ hôn đầu của cô... Tình cảm của cô... Ai đó mau trả lại cho cô! Cô... Có phải gần đây hơi bị bi thảm không.

Hứa Thiên Ái nằm trên giường, lăn qua lộn lại ngủ không được, chuyện ở sân vận động hôm nay kích thích cô quá mạnh, cảm giác như đang nằm mơ, đang mơ một cơn ác mộng. Cô không biết mình làm sao mà về được lớp học. Các học sinh, thậm chí là giáo sư, ánh mắt đều khác trước. Mà xã tin tức còn mở thêm một cái “party” cho cô, chúc mừng bước đầu tiên thành công, hại cô càng thấy mệt. Khai giảng mới hơn một tuần, cô đã gây ra nhiều như vậy, cũng nhờ Tư Hiền Dật ban tặng, cô trở thành nhân vật nổi tiếng cả trường – dù chỉ mới học năm nhất. Sau này, không biết nên dùng thái độ gì để đi học.. Không biết nên dùng thái độ gì để đối mặt với Tư Hiền Dật... Con người quả nhiên không nên trầm mê trong sắc đẹp, “hồng nhan họa thủy”, danh ngôn này quả không sai tí nào, sau mấy ngàn năm tôi luyện, càng tinh tú phi phạm hơn, do chính cô thể nghiệm điều này – cho dù tên gây họa kia là con trai, cô... vẫn phải chịu hại...

Một đêm này, thật là dài đằng đẵng, đối với Hứa Thiên Ái mà nói, là một đêm không ngủ...

– %%%*%% –

Được người ta chú ý là chuyện tốt, nhưng bị coi như động vật quý hiếm, thật sự là khó chấp nhận được. Sáng sớm hôm nay, Hứa Thiên Ái vừa bước vào cổng trường, những ánh mắt kia quay chung quanh cô, lời

thì thầm không ngừng ở bên tai. Nhất là bây giờ, các sinh viên đều nhìn về phía cô, khoa trương hơn, giáo sư không để ý thì thôi, cũng hết như sinh viên, đi qua đi lại nhìn cô mãi. Nghĩ cô là cái gì? Người ngoài hành tinh sao?

“Khụ! Khụ!” Giáo sư tiếng Anh rốt cuộc không nhin nổi nữa, cẩn thận hỏi: “Sinh viên Hứa, nghe nói em và hội trưởng yêu nhau?!” Câu hỏi tuy kinh điển nhưng đều nói lên tiếng lòng của tất cả mọi người có trong lớp.

Nghe đi! Đây là vấn đề mà giáo sư cần hỏi sinh viên hay sao? Đây còn là giáo sư dạy ngoại ngữ nổi tiếng trong nước, từng phát biểu vài lần trên tạp chí. Hứa Thiên Ái cảm giác mình giống như người nguyên thủy đi lạc vào không gian thời gian vậy.

“Cái kia... Giáo sư, này...” Điều này làm cho cô không biết nên trả lời thế nào, đây căn bản không phải vấn đề để hỏi khi đi học!!!

“Ai là Hứa Thiên Ái?” Ngoài cửa truyền đến thanh âm ngăn lại câu trả lời của Hứa Thiên Ái, cũng lập tức đánh tan không khí khẩn trương trong phòng.

“Là tôi, xin hỏi cô là?” Wow! Mỹ nữ, cho dù cũng là nữ nhưng Hứa Thiên Ái không thể không tán thưởng nữ sinh trước mắt này, trắng làn da trắng nõn cùng đôi môi đỏ mọng thu hút ánh nhìn của người khác, đôi chân thon dài lả lướt, toàn thân toát lên vẻ tự tin và ngạo mạn, khác hẳn với những người khác. Thật sự là hâm mộ chết. Nếu cô cũng có khuôn mặt cùng dáng người này thì được rồi.

“Cô...” Thanh âm của đối phương rõ ràng là không tin, “Làm sao có thể?” Không thể nào, người được lòng hội trưởng lại là người như vậy!

“Chính là tôi, nếu cô không tin thì có thể hỏi mọi người, cả giáo sư Lâm cũng được.” Lớn như vậy, đây là lần đầu tiên có người không tin cô tên Hứa Thiên Ái. Tên của cô rất đáng tiền sao?

“Cô là Hứa Thiên Ái, tốt lắm, tôi muốn cho cô cái này...”

Một bàn tay thành lĩnh đánh vào khuôn mặt Hứa Thiên Ái, làm cô kinh hãi, cũng làm những sinh viên và cả giáo sư Lâm kinh ngạc. Bốn phía thoáng chốc trở nên yên tĩnh, người người giống như không thể cử động vậy.

Đau quá! Hứa Thiên Ái bụm má, thật không thể tin được, cô lại bị tát trước mặt mọi người.

“Tôi không biết cô dùng cách gì đến gần Hiên Dật, nhưng hy vọng sau này cô cách anh ấy xa một chút, Hiên Dật chắc chắn sẽ không thích loại con gái như cô.” Mỹ nữ nói xong, tự nhiên xoay người, đi đến trước mặt giáo sư Lâm, cúi chào, áy náy nói: “Giáo sư, em là Tống Kỳ Nghi, thật xấu hổ, đánh học sinh của thầy ngay trước mặt thầy, xin thầy lượng thứ.”

“Được, tôi biết rồi!” giáo sư Lâm đẩy kính mắt trên mũi sang một bên nói. Nữ sinh bây giờ thật lớn gan, hoàn toàn khác so với thời đại của bọn họ, ông đừng nhúng tay đến thì hơn.

“Vậy, chào thầy, em đi trước.” Cử chỉ tao nhã, khẩu khí ôn hoà, hoàn toàn không giống như người vừa đánh cô.

Vì thế, sau khi Tống Kỳ Nghi rời khỏi, bạn cùng lớp vẫn bàn tán về cô ta, tự tin, tao nhã cùng dáng người, Phương Linh càng nói, nước miếng càng tung bay, giáo sư lại chỉ trầm tư ở bục giảng. Bọn họ hoàn toàn đã quên, cô – Hứa Thiên Ái, người bị hại đáng thương. Vì sao không ai đến an ủi cô? Mà, cũng là do Tư Hiên Dật ban tặng, một ngày nào đó, cô nhất định đòi lại cả vốn lẫn lời

Hu... Cô rất muốn khóc...

– %%%*%%% –

Ngày xã tin tức hân hoan rồi cuộc cũng đến. Lăng Hảo Hảo vừa tới trường học đã đến thẳng xã chụp ảnh, húc đầu tìm xã trưởng xã chụp ảnh, “Này, nghe nói ngày hôm xã viên của các cậu chụp được ảnh Tư Hiên Dật và Hứa Thiên Ái kiss, ảnh đâu?”

“Đúng là có ảnh chụp, nhưng là chuyện của chúng tôi, hình như không liên quan đến xã tin tức các cô?” Xã trưởng xã chụp ảnh hai tay khoanh trước ngực không khách khí nói.

“Làm sao mà không liên quan đến xã tin tức chúng tôi, vai nữ chính trong đó là người của chúng tôi, bây giờ cậu đang xâm phạm vào nhân quyền!” Lăng Hảo Hảo vỗ bàn giận dữ hét. Thật là to gan, dám không đưa cho cô ảnh chụp.

“Nhân quyền?” Không nghiêm trọng đến vậy đi, “Nhân quyền gì mặc kệ, ảnh chụp là của chúng tôi, tôi sẽ không đưa cho các cô.” Xã trưởng xã chụp ảnh kết luận nói. Chủ nghĩa đàn ông đầu đội trời chân đạp đất biểu lộ rõ ràng.

“Chết tiệt, có phải cậu muốn chết hay không?” Lăng Hảo Hảo nghe vậy xông lên phía trước, một chân đạp ghế, một tay chống nạnh, ngón tay chụp lấy cái mũi của xã trưởng xã chụp ảnh, “Không cho? Có tin tôi lật tung cái xã chụp ảnh này của các cậu lên không? Cậu nghĩ đồ dùng trong này có đáng giá không?! Đánh nát hết toàn bộ chắc chắn rất đã tay.” Không cho cô ảnh chụp, bắt quá thì không nể mặt thôi.

“Cô...” Đáng thương cho xã trưởng xã chụp ảnh, vừa rồi còn là “đàn ông đích thực” uy phong lẫm liệt, trong nháy mắt đã biến thành con sâu nhỏ bị người ta bắt nạt, lo lắng nói, “Cô đừng có mà làm loạn nha!” Nghe nói người của xã tin tức không nên trêu chọc, xem ra những chuyện truyền miệng cũng có vài phần chân thật. Bây giờ chính là ví dụ tốt nhất.

“Không muốn thì lấy ảnh ra?” Miễn cưỡng đưa tay ra, Lăng Hảo Hảo tuyên bố: nếu không có ảnh, vậy sẽ đập nát cái xã chụp ảnh này.

“Nhưng ảnh chụp cho cô, tôi làm sao mà ăn nói với xã viên a.” Ài, một bên là ảnh chụp ngàn năm khó gặp, một bên là một đồng tiền, cái nào cũng không nỡ, hần... Thật sự đau quá!

“Làm sao mà không nói được, cậu là xã trưởng mà. Hơn nữa, nếu xảy a chuyện gì, tôi sẽ chịu trách nhiệm với cậu” Nói thì nói như thế, nhưng biểu tình của cô giống hệt như là “Đó là chuyện của cậu, liên quan gì đến tôi?”

Cá và gấu từ xưa không thể ở chung, không còn cách nào, đành phải hy sinh ảnh chụp, dù sao những thiết bị đó hần cũng phải vất vả rất nhiều mới mua được, “Vây ít nhất cũng phải cho xã chụp ảnh chút ưu đãi chứ, tôi không thể vô duyên vô cớ cho cô.”

“Đương nhiên, xã chụp ảnh các cậu sẽ không thiệt thòi, yên tâm, tôi sẽ ghi rõ: ảnh là xã chụp ảnh cung cấp.” Lăng Hảo Hảo vỗ vỗ vai xã trưởng xã chụp ảnh, “Sớm ngoan như vậy thì có phải tốt không?!”

Đau quá, xã trưởng xã chụp ảnh cố nén nước mắt, không biết xương vai có bị gãy hay không. Không thể trách hần quá yếu đuối, chỉ có thể trách cô gái này quá mạnh mẽ...

– %%%*%% –

Văn phòng Hội trưởng hội học sinh.

“Hiên dật, anh có biết chuyện hôm qua em tát Hứa Thiên Ai một cái không?” Tống Kỳ Nghi dựa vào người Tư Hiên Dật, bàn tay nhẹ nhàng vẽ vòng tròn trên ngực hần.

“Có nghe nói.” Tư Hiên Dật một tay cầm báo cáo của trường, một tay không kiên nhẫn đẩy cánh tay không yên phận của Tống Kỳ Nghi ra.

“Anh không trách em sao? Dù sao... Em đánh cô...” Tống Kỳ Nghi an phận kéo tay lại, chăm chú quan sát biểu tình của Tư Hiên Dật. Dung mạo xuất chúng như cô, đáng người nóng bỏng, lại la hòn ngọc quý trên tay ông chủ của Tống thị, cho tới bây giờ không thiếu người theo đuổi, đàn ông đối với cô mà nói, là dễ như trở bàn tay, nhưng từ khi gặp được Tư Hiên Dật rồi, lòng cô không còn quản được nữa. Cô yêu người con trai có dung mạo thánh khiết như thiên sứ kia, càng yêu tính cách tự cao tự đại của hần. Cô tự tin mà ngạo mạn, nhưng ở trước mặt của hần, cô vĩnh viễn cũng không thể tự tin, ngạo mạn. Hần làm cô hiểu được tâm tình lo được lo mất, có lẽ, cho tới bây giờ, cô cũng chưa từng nhận được gì, chỉ có mất đi...

“Cô hy vọng tôi nói như thế nào, nói là để ý, hay là không sao cả?” Tư Hiên Dật vỗ vỗ đôi má của Tống Kỳ Nghi, con gái, nghĩ chỉ cần giữ chút thủ đoạn là có thể làm đàn ông coi trọng mình nhất. Thật là làm người khác thấy buồn cười, “Tôi không muốn để ý đến những chuyện nhảm chán này”

“Vây... Anh không quan tâm sao?” Xem ra quả nhiên không sai, Hiên Dật làm sao mà thích con gái nhân vừa béo vừa xấu kia, “Vây, Hiên Dật, tối nay em muốn cùng anh. Anh... có thể làm chuyện kia với em? ”

Quen biết với hắn đã hơn một năm, cô đã nhiều lần ám chỉ muốn cùng hắn lên giường, nhưng lần nào cũng không thể thành công.

Quả nhiên, “Không cần, tôi nghĩ đêm nay tôi không cần cô.”

“Thật vậy sao?” Mặc dù đã biết trước kết quả, nhưng khi nghe câu trả lời từ miệng hắn ra, cô mới thật sự hết hy vọng, “Chẳng lẽ em thật sự không được sao?” Cho dù có khúm núm bao nhiêu cũng không thể được hắn yêu, thậm chí là đồng tình.

“Thời gian không còn sớm, cô nên về đi.” Tư Hiền Dật giơ tay kéo Tống Kỳ Nghi ra, “Tôi không thích con gái nói nhiều.”

“VẬY... Em đi nhé.” Kiễng chân, Tống Kỳ Nghi ôn nhu hôn lên mặt Tư Hiền Dật, cô thích hôn vào môi hắn hơn, nhưng cô biết, môi hắn là vùng cấm, chưa từng có người được phép đụng qua môi hắn, cô đương nhiên cũng thế. Mà ngoại lệ duy nhất chỉ có đứa con gái vừa béo vừa xấu kia. Xoay người, ra khỏi phòng, nhẹ nhàng khép cửa lại, cũng che đi nước mắt trên mặt cô.

“Ài, lại có người không chịu hưởng mỹ nhân.” Lăng Tử Nhai đẩy cửa phòng ra, đi đến bên cạnh Tư Hiền Dật, khoa trương than thở nói, “Tớ thật không hiểu nổi câu, có thể kiên quyết từ chối như vậy, nếu là tớ, đã sớm lên rồi”

“Chỉ là không có hứng thú thôi.” Tư Hiền Dật vừa trả lời Lăng Tử Nhai, vừa lấy ra cái khăn lau đi vết hôn vừa nảy của Tống Kỳ Nghi.

Nếu để cho Tống Kỳ Nghi thấy hành động lúc này của A Dật, không biết sẽ có cảm tưởng gì?

“Đừng nói là cậu có... vấn đề chứ?” Thật sự là nghi ngờ vô cùng, nghe nói mấy năm nay hắn không hề lên giường với bất kỳ cô gái nào.

Tư Hiền Dật lạnh lùng liếc Lăng Tử Nhai một cái, “Cậu nói xem?”

“Ách, đương nhiên... Đương nhiên là không thành vấn đề. Đúng rồi, chẳng lẽ cậu thật sự không thèm để ý món đồ chơi của mình bị Tống Kỳ Nghi tát một cái?” Theo hắn biết, nếu A Dật vẫn còn hứng thú, nhất định sẽ không để người khác động đến món đồ chơi của hắn.

“Chẳng lẽ cậu không biết, đôi khi xem những cô gái ngu xuẩn đấu đá nhau rất thú vị sao?” Tư Hiền Dật bất đắc dĩ buông tay, không sai, hắn thật muốn xem cuộc đấu đá này, muốn xem Em gái béo sẽ có phản ứng gì.

Lăng Tử Nhai nhìn thấy nụ cười khó hiểu bên miệng Tư Hiền Dật, không khỏi rung mình một cái, có đôi khi hắn thật sự cảm thấy A Dật cực kỳ đáng sợ, không cho phép ai có thể đoán được suy nghĩ trong lòng hắn. Đáng thương cho Hứa Thiên Ái và Tống Kỳ Nghi, xem ra sau này, cuộc sống của các cô không còn tốt nữa. May mắn, hắn không phải kẻ thù của A Dật, càng may mắn hơn... hắn không phải món đồ chơi của A Dật.

4. Chương 4

Hứa Thiên Ái đánh giá những cô gái không có ý tốt đứng chung quanh cô, bắt đầu có ý nghĩ muốn ngẩng đầu nhìn mặt trời. Ba ngày, từ khi bị mỹ nữ Tống Kỳ Nghi kia đánh một cái tát xong, cô liên tục chịu công kích, không phải trong ngăn kéo đầy rác cũng là sách giáo khoa bị quăng đến góc nào đó, nặng hơn thì nhận một đồng chồng thư đe dọa. Những cô gái đó bắt nạt cô, cô cũng không khó hiểu, dù sao tên hỗn đản đó cũng rất có năng lực, nhưng là, trong số người bắt nạt cô cũng có con trai, điều này thật sự làm cho cô giật mình, tên kia nam nữ đều xơi hết? Mà tình hình bây giờ hình như hơi giống trong truyện tranh – cô bị vây quanh. Cảnh tượng như vậy mà cô có thể gặp phải, thật sự là quá “May mắn”.

“Hứa Thiên Ái, chúng tôi là tới cảnh cáo cô, đừng bám lấy hội trưởng nữa, nói cách khác, cẩn thận mặt cô bị biến dạng.” Nữ sinh cầm đầu hung tợn trừng mắt nhìn Hứa Thiên Ái, hai tay chống nạnh, giọng nói ác độc cảnh cáo.

Những nữ sinh khác cũng không ngừng phụ hoạ: “Đúng vậy, thật là không biết xấu hổ!”

Hiểu lầm, hiểu lầm quá lớn! Khi nào thì cô bám lấy tên hỗn đản đó chứ?

“Các cô cứ yên tâm, tôi sẽ cách hấn ta xa một chút.” Nói xong, Hứa Thiên Ái lôi kéo Phương Linh đang ngăn người bên cạnh đi.

Đơn giản như vậy đã đủ hàng? Nữ sinh cầm đầu nhất thời ngây ngẩn cả người, đây... Thật sự khác quá xa trong tưởng tượng của cô, cô còn nghĩ cô ta sẽ dùng nhiều lời kịch để nói với cô a.

“Chị cả! Chị cả” Nữ sinh bên cạnh kêu to, “Chị muốn thả cô ta đi sao?”

“Đi?” Nữ sinh được gọi là Chị cả định thần lại, đến trước mặt Hứa Thiên Ái, “Có phải cô đang đùa với tôi không? Cô nghĩ rằng tôi sẽ mắc mưu cô sao?” Nghĩ cô ngu ngốc sao, chỉ như vậy đã muốn cô bỏ qua. Tuy – thành tích của cô hơi kém một chút, một học kì đã có 3, 4 lần thi lại.

“Tôi cần gì phải đùa giỡn với các cô?” Cô đâu phải chán sống, “Tôi đang nói rất nghiêm túc..., thật sự, các cô tin tôi, tôi sẽ cách xa hấn một chút, bắt quá, cũng xin các cô cách xa tôi một chút.” Tốt nhất là để hấn vĩnh viễn không gặp lại cô nữa, từ khi gặp phải hấn, cô không còn gặp chuyện gì tốt đẹp cả.

“Quả nhiên, cô đang đùa với tôi mà – ” nữ sinh “Chị cả” tay trái bắt lấy vạt áo Hứa Thiên Ái, tay phải dùng quả đấm dấm lên má trái mà Tư Thiên Dật đã kiss lên của Hứa Thiên Ái...

Xin nhờ, cô đùa cô ta chỗ nào? Cô đã có thành ý như vậy. “Tôi thật sự không đùa cô, chỉ cần các cô nói với Tư Thiên Dật đừng lại gần tôi, tôi sẽ cách hấn xa một chút.”

“Cô lại đùa giỡn với tôi!” Quả đấm càng ngày càng sát...

“Dừng tay!” Phương Linh cuối cùng cũng tỉnh táo lại, phát huy phong phạm bạn bè, hai tay bắt lấy tay trái của Lão đại kia, “Nơi này là trường học, cô không thể đánh người. Huống chi, Tiểu Ái thật sự không có bám lấy Tư hội trưởng!”

“Ai nói, chị Tổng rõ ràng nói với chúng tôi là Hứa Thiên Ái quấy rối Tư hội trưởng, quấy nhiễu Tư hội trưởng.” Một nữ sinh chen miệng nói.

“Đúng vậy”

Chị Tổng? “Là Tổng Kỳ Nghi?”

“Không sai!” Nữ sinh kia lạnh lùng liếc xéo cô, “Tóm lại, hôm nay các cô phải bị dạy dỗ một chút. Đây, mau kéo đứa con gái này ra”.

Hứa Thiên Ái thầm cân nhắc sự chênh lệch giữa hai người trong lòng, “Chị cả” này cao hơn cô gần 10 cm, còn từng luyện võ, xem ra lần này cô không bị đánh là không được.”Được rồi, xem ra cô thật sự không tin tưởng tôi, dạy dỗ tôi cũng được, nhưng đừng động đến bạn tôi, cô ấy không liên quan đến chuyện này.” Chuyện nên tới thì sẽ tới, hy vọng đối phương thủ hạ lưu tình, đừng đánh cô quá khó coi. Đánh xong, cô quyết định tự động nghỉ học, cho dù ngôi trường này do cô thiên tân vạn khổ thi vào, cô cũng sẽ nghỉ học, trong ngôi trường này, cô rốt cuộc không chịu nổi nữa. Cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì thân kinh cô cũng bị suy nhược.

“Điểm ấy cô yên tâm, tôi không phải người không nói lí.” Xem ra người này rất có chí khí, làm cô bắt đầu có phần do dự, bây giờ có rất ít người như thế tồn tại, làm cô không nỡ đánh cô ta.

“Được rồi, vậy cô đánh đi!” Hứa Thiên Ái tự giác nhắm mắt lại.

“Tôi thật sự phải đánh cô!” Cô thật sự không nỡ xuống tay.

“Đến đây đi!”

“Tôi thật, thật sự muốn đánh!” Cô thật sự thật sự không nỡ xuống tay.

“Cô tới đi!”

Hai phút sau, dưới sự ra lệnh của “Chị cả, các nữ sinh khác đều đi hết, chỉ còn lại Hứa Thiên Ái và Phương Linh.

“Tiểu Ái, thế nào, có phải đau lắm không?” Phương Linh chạm nhẹ vào đôi má bị đánh của Hứa Thiên Ái.

“Không sao, thật ra cô ta xuống tay như vậy có thể gọi là nhẹ, còn nữa, tớ chỉ bị đánh có một cái thôi.” Sau khi đối phương đánh một cái xong thì tuyên bố đã dạy dỗ đủ, lý do là vì cô cực kỳ có nghĩa khí. Không biết đây là nguy hiểm cái gì, nhưng cũng không tồi, chỉ đánh một cái, nếu nhiều hơn nữa, không biết cô có chịu nổi không. Xem ra, “Chị cả” này cũng rất tốt đi!

“Nhưng mặt của cậu sưng rất nặng.” Phương Linh vẫn không yên lòng.

“Không có gì. Được rồi, cậu đi học đi, tiện thể nói với giáo viên tớ xin nghỉ, tớ xuống phòng y tế.”

“Không bằng tớ đưa cậu đi!”

“Ai, tớ chỉ bị đánh một cái, đâu phải không biết đi đường, không cần.” Cô có thể dự đoán trước cha mẹ thấy cô bị đánh như vậy sẽ kinh sợ đến mức nào, thật phiền quá!

“Vậy được rồi, cậu cẩn thận một chút, sau khi tan học tớ sẽ đến thăm.”

“Biết rồi!”

– %%%*%% –

Hứa Thiên Ái nhẹ nhàng đẩy cửa phòng y tế ra, “Có ai không?” Nhìn chung quanh phòng y tế, “Xem ra chỗ này không có ai.”

Nếu bác sĩ không có, vậy chỉ có thể tự lực cánh sinh.”Bỗng có rồi, còn i-ốt?, còn i-ốt ở đâu?” Hứa Thiên Ái tìm kiếm còn i-ốt, “Chai này – không phải, chai này? Cũng không phải, ở đâu... Ở đâu đây?”

Một cánh tay đưa cái lọ có ghi bình ‘còn i-ốt’ đi đến trước mặt Hứa Thiên Ái.

“Wow, là còn i-ốt, ” Hứa Thiên Ái kinh hô, “Cám ơn –” vừa ngẩng đầu, đập vào mắt là gương mặt của kẻ thù, “Quý a – a, a! Không phải, không phải! Sao lại là anh?” Hắn so với quý còn đáng ghét hơn.

“Mặt của em?” Khuôn mặt sưng đỏ của Hứa Thiên Ái làm Tư Hiền Dật có chút kinh ngạc, tuy sớm biết đây là kết quả do hắn tạo thành, nhưng khi nhìn thấy mặt cô, tìm hắn lại đau đớn co rút lại. Mà khi nghe cô hét ‘quý’, hắn cũng không so đo – khi nào thì hắn trở nên tốt tính như vậy?

“Mặt tôi? A, a, không sao, không sao, không có việc gì, không có việc gì, anh đi trước đi –” xin nhờ, đây còn không phải hắn tạo thành? Nguyện vọng duy nhất của cô bây giờ là cách xa hắn một chút! Không! Càng xa càng tốt!

Hắn nhìn cô, mang theo một tia thương yêu nhẹ chạm vào đôi má sưng đỏ của cô, “Tôi giúp em bôi thuốc.”

“A, a, a – không cần, không cần –” đại gia, cho con đường sống đi! Giả mù sa mưa như vậy, mấy ngày nay cô đã chịu đủ rồi a.

“Em đang trách tôi.” Món đồ chơi này thật thú vị, miệng nói và biểu tình hoàn toàn trái ngược, đúng là chưa có người nào dám nói với hắn như vậy. Nhưng lúc này, hắn không hề tức giận, chẳng qua, vì sao khi món đồ chơi tiến triển đến bước này, đúng như nguyện vọng của hắn, lại làm cho hắn cảm thấy có chút đau lòng a?

“Vốn là nên trách anh, nếu không phải anh, làm sao mà tôi lại thê thảm như vậy?” Cẩn môi, rốt cuộc Hứa Thiên Ái cũng ngừng đúng lúc trước khi câu này nói ra khỏi miệng, nói đùa! Nếu nói ra lời này, chắc chắn đợi tới bảy ngày sau cô còn chưa hoàn hồn a.

“Đưa còn i-ốt cho tôi, ngoan ngoan, đừng nhúc nhích!” Một tay nâng mặt Hứa Thiên Ái, một tay cầm bông dính còn i-ốt, hắn mềm nhẹ xoa xoa khuôn mặt sưng đỏ của cô.

“Không, không cần, được chưa a?” Cái gì chứ, sao giống như cô đang nhận ân huệ của kẻ thù vậy chứ?

“Không được! Ngậm miệng!” Tư Hiền Dật không kiên nhẫn gầm nhẹ, tâm tình vốn không tốt, bây giờ lại càng phiền thêm, “Đừng thử thách sự kiên nhẫn của tôi, hay là em muốn tôi bắt nạt em thêm vài lần? Trên mặt lại chịu thêm vài cái đánh?”

Thiên sứ nổi giận, trong đôi mắt hoa đào, tức giận đã thay thế nhân hạ, Hứa Thiên Ái cho dù ngu ngốc cũng biết thức thời là cơ bản để sống tốt, bây giờ có lẽ nên chịu uỷ khuất một chút.”VẬY... Được rồi –” Thật sự là uỷ khuất vạn phần.

“Em...” Đáp ứng uỷ khuất như vậy, làm cho Tư Hiền Dật giận dễ sợ, hần đồng ý bồi thuốc cho cô, đây là chuyện bao nhiêu cô gái tha thiết ước mơ, sao cô lại khác biệt như vậy?

“Á, đau quá! Anh nhẹ tay một chút! Đau... Nhẹ một chút a... Sao anh lại xuống tay nặng như vậy...”

“Tôi hứng thú!”

“Hứng... Hứng thú?!” Cái này có thể nhịn, lại còn gì không thể nhịn? Hứa Thiên Ái không thể nhịn được nữa, cô cũng có quyền tức giận nha! “Tôi, tôi biết anh cố ý bắt nạt tôi, còn, còn nói bồi thuốc cho tôi cái gì, kỳ thật là đang muốn làm tôi đau hơn, đúng không? Thật sự đủ rồi! Cho tới bây giờ, tôi đều không chọc giận anh, lần nào cũng là anh gây phiền toái cho tôi, tôi tới cùng chọc giận anh chỗ nào? Tôi biết tôi béo, tôi xấu... Nhưng cũng không phải là tôi muốn, rốt cuộc anh muốn thế nào a?”

“Nhưng không sao, tôi đã quyết định nghỉ học, rời khỏi đây, để anh không còn cơ hội bắt nạt tôi nữa...”

“Cái gì! Em muốn nghỉ học?” Tư Hiền Dật cả kinh, bông trong tay rơi xuống mặt đất, hai tay gắt gao nắm lấy bả vai Hứa Thiên Ái, “Em có ý gì, ai đồng ý cho em nghỉ học?” Đây là cảm giác gì, vừa nghe thấy cô muốn rời khỏi hần, ngực hần liền như không thở nổi. Cô là món đồ chơi của hần, không có sự đồng ý của hần, cô làm sao có thể tự tiện rời khỏi?

“Đau quá!” Đây cũng là trò chơi a, “Anh đừng nắm lấy vai tôi, đau lắm.” Cô thân không cường, thể không tráng, làm sao mà chịu nổi a! “Đúng! Không ai cho phép tôi nghỉ học, nhưng cũng không ai không cho phép tôi không được nghỉ học nha, hơn nữa, tôi nghỉ học anh đừng ngăn cản”.

“Tôi sẽ không để cho em nghỉ học! Không có sự chấp thuận của tôi, ai cũng không thể cho em nghỉ học!” Từ từ bình phục lại cảm giác kỳ lạ ban nãy, Tư Hiền Dật chậm rãi nói, “Bao gồm cả em!”

“Anh... Là đang hù dọa tôi?” Hứa Thiên Ái chần chờ hỏi, điều này không có khả năng đi, hần chỉ là hội trưởng hội học sinh, ngay cả chuyện cô muốn nghỉ học hần cũng muốn quản? “Đó là xã hội, anh không có quyền ngăn cản tôi nghỉ học.” Đúng, đây là xã hội, chuyện gì cũng cần nói “Lí”, cô không nên sợ hãi, nhưng không hiểu sao trong lòng cô vẫn sợ.

“Em nghĩ sao?” Thanh âm cực kì êm ái, lại giống như có một tia uy hiếp bên trong.

Hứa Thiên Ái bất an nhìn Tư Hiền Dật, thật, thật đáng sợ, đó là ánh mắt gì a? Vì sao ác ma lại có chỗ dựa a? Thiên lý ở nơi nào a?

“Vậy anh muốn thế nào?” Cô nhất định phải bị hần ăn đến sít sao mới được sao?

“Mỗi ngày không có giờ phải đến hội học sinh, việc “em gái tập dượt” của em không thể không làm.” Cô là món đồ chơi của hần, nhất định phải ở bên cạnh hần. Tâm tình hần bây giờ hồng hồng, đều là do cô, vì thế từ nay về sau, cô phải có trách nhiệm làm cho hần vui vẻ.

“Tôi... Bây giờ taôi đang bị thương, không thể xin nghỉ bệnh sao?!” Mà còn là do hần tạo nên nha. Cô vì hần mà bị đánh, còn bắt cô đi làm “em gái tập dượt”, quá độc ác đi! Hần không thể thông cảm với cô một chút sao? Một chút cũng được a! “Nếu không thì đợi tôi tốt lên mới đến hội học sinh được không?”

Hu! Thật là muốn khóc, cuộc sống sau này, nhất là trong những năm cô học đại học, đừng hòng thoát khỏi thể lực của hần. Đau! Tuy đã lau thuốc nhưng trên mặt vẫn còn chút nóng rát. Tay vỗ về đôi má sưng đỏ, phiền não lại tới nữa, nếu để ba mẹ thấy cái tát này, không biết giải thích làm sao a, cũng không thể ngu ngốc đến nỗi nói là vấp ngã bên ngoài đi? Căn bản là đang lừa gạt bọn họ. Nhưng nếu nói thật, chắc chắn sẽ cha mẹ cô sẽ đến tận trường học làm phiền. Phiền quá, nói thật cũng không được, nói không thật cũng không được.

“Em đang suy nghĩ gì?” Tư Hiền Dật nhíu mày hỏi. Em gái béo này ngang nhiên trằm tư trước mặt hắn, xem hắn như không khí sao? Vì sao hắn lại có chút mất mát? Tức giận vừa đề xuống cổ kia lại thăng lên lần thứ hai, không ai xem nhẹ hắn đến trình độ này, điều này làm cho hắn thấy khó chịu.

“Thôi, chuyện như vậy, đảm bảo hội trưởng hội học sinh anh không biết –” chắc chắn hắn không hiểu cô cần tốn bao nhiêu thời gian sức lực để giải thích với ba mẹ, dù sao hắn cũng là nhân vật có quyền nhất trường, tin chắc không ai dám đánh hắn. Đúng rồi! Hắn là hội trưởng hội học sinh nha! Vậy có thể...

“Nhưng, như vậy cũng không phải tuyệt đối! Anh, anh giúp tôi một việc, có được hay không? Thay trường học nói với ba mẹ tôi, tôi tham gia ngoại khóa, ngủ ở trường, mấy ngày nữa mới về nhà, tôi muốn đợi vết thương tốt hơn mới về nhà.” Như vậy, cô có thể không cần giải thích với ba mẹ. Thật tốt quá, cô đúng là thông minh, trong một thời gian ngắn đã nghĩ ra biện pháp tốt như vậy.

Tư Hiền Dật nhíu mày lại, “Em đang cầu xin tôi sao?”

“A!” Hứa Thiên Ái sững sốt một chút, dự cảm bất thường thăng lên trong lòng, “Có thể tính là như vậy không?”

“Không tính!”

Ai, tên con trai này cần gì phải tính toán chi li vậy chứ, “Được rồi, được rồi, tôi đang cầu xin anh.”

“Em muốn tôi làm thế nào? Đáp ứng yêu cầu của em?” Em gái béo cầu xin hắn, làm cho cảm giác mất mát vừa rồi biến mất nhanh chóng.

“Vâng, Dạ! Quá đúng!” Căn bản là vô nghĩa! Nếu không thì cần gì cầu hắn.

“Vậy em muốn báo đáp như thế nào?”

“Báo đáp?!” Hứa Thiên Ái mê muội chớp chớp mắt, “Báo đáp cái gì?”

“Giống em mua đồ vậy, phải công bằng chứ” Tư Hiền Dật hảo tâm cúi đầu giải thích với Hứa Thiên Ái.

Đó mới là phong cách của hắn, hắn không bao giờ làm việc gì thay người khác.

“Anh muốn cái gì?” Đừng nói là muốn tiền chứ, nhưng không phải hắn là người có tiền sao?

“Muốn cái gì? Tôi muốn...” Khoé miệng Tư Hiền Dật gợi lên nụ cười quỷ dị, cúi đầu đánh giá Hứa Thiên Ái, trong mắt tràn đầy mỉa mai.

“Đợi... Đợi một chút, ” nụ cười này... Đẹp, như là thiên sứ, lại làm người ta có cảm giác như sa đoạ, làm cho người ta tâm động, cũng đồng thời làm chuông báo động của cô kêu vang, quá nguy hiểm! Kinh nghiệm nói cho cô biết, mỗi khi hắn vận dụng khả năng thiên phú của hắn, cũng chính là mỗi lần cô sẽ thảm nhất, “Tôi... Tôi nói trước, tôi tuyệt đối sẽ không bán đứng nhan sắc.” Hắn có quyền, có tiền, có thể, cái hắn có cô đều không có, chỉ có khả năng là hắn “ham mê” “sắc đẹp” của cô thôi, nhưng cô thật sự không tính là có sắc đẹp.

“Nhan sắc? HAHHAHA...” Quá buồn cười, em gái béo của hắn luôn không phụ kỳ vọng của hắn, luôn làm cho hắn thấy buồn cười, “Em cho rằng em có sao?” Khuôn mặt của em gái béo xác thật làm hắn thấy gặm rất tốt, nhưng hắn vẫn chưa có ý nghĩ tiến thêm một bước.

“Anh...” Thật là làm tổn thương người khác, đúng là không biết tích đức, “Nếu không phải thì mau nói đi.”

“Tôi muốn em làm nữ giúp việc miễn phí vài ngày cho tôi.” Để hắn có thể nghiên cứu kỹ món đồ chơi này. Mỗi lần thấy cô, nét mặt của cô đều giống nhau, hắn thật muốn xem các biểu tình khác của cô.

“Tôi không muốn!” Hứa Thiên Ái không chút do dự cự tuyệt, ở trong nhà hắn còn nguy hiểm hơn.

“Em yên tâm, tôi đảm bảo sẽ không làm vậy. Hay là, em có suy nghĩ đen tối?”

“Tôi...” Khuôn mặt này thật sự là làm chết người, thật sự là cô cũng có suy nghĩ đó với hắn, “Đương nhiên không có!” Chỉ là ngữ khí không kiên định như trong tưởng tượng. Trong nhà hắn nhất định còn có cha mẹ hắn, khẳng định sẽ không làm vậy.

“Nếu không có, vậy liền quyết định thế đi.”

“Này, tôi không...” Khi nào thì cô đồng ý rồi?

“Còn có chuyện gì?” Thiên sứ ôn nhu cười, nghiêng nước nghiêng thành, đủ để cho thiên địa thất sắc, đương nhiên cô cũng say!

“Không... Không có gì.” Cô quả là vẫn không thể kháng cự nổi “sắc đẹp” của hắn

Thượng đế có khi thật sự cực kỳ bất công.

– %%%*%% –

Ngồi trên chiếc xe mui trần S2, Hứa Thiên Ái không được tự nhiên, xe này mang đến cho người ta cảm giác quá mạnh mẽ. quá áp bức, quá táo bạo, thật khó để tưởng tượng hắn sẽ sử dụng chiếc xe này, dù sao diện mạo của hắn cũng quá nhã nhặn, tao nhã, hoàn toàn trái ngược với chiếc xe này.

“Sao anh lại chọn xe này?” vẻ mặt Hứa Thiên Ái hoang mang.

“Cuộc sống đôi khi hơi bị nhàm chán, mà tăng tốc độ là một phương pháp giải quyết nhàm chán tốt nhất.” Tư Hiền Dật hai mắt nhìn thẳng phía trước, bình tĩnh nói. Cuộc sống với hắn mà nói, đã trở nên có có cũng được mà không có cũng không sao, trong từ điển của hắn, không có hai chữ “khó khăn”. Từ nhỏ, hắn đều làm mọi chuyện một cách hoàn mỹ, nhưng cũng không làm cho hắn còn hứng thú gì nữa. Càng lớn lên, chuyện này càng rõ ràng, trong sinh mệnh của hắn, không có gì gọi là chính sự, hết thảy đều quá dễ dàng, làm tâm tình của hắn rất ít lên xuống.

Nhưng hôm nay, em gái béo lại làm cho tâm tình hắn thay đổi rất nhanh, cô làm cho hắn có hứng thú muốn nghiên cứu cô, có lẽ, bất tri bất giác, hắn đã không còn xem cô như đồ chơi nữa, mà thật sự đối đãi với cô như con người.

“Suy nghĩ của anh... Ách... Cực kỳ không tầm thường...” Tư tưởng người có tiền quả là không giống người không có tiền, “Sao anh có thể thấy cuộc sống quá nhàm chán a? Theo tôi biết, anh đã có 2 bằng tiến sĩ một bằng thạc sĩ, còn có nhiều võ phòng thân như vậy, chơi bóng rổ cũng giỏi như vậy, cuộc sống của anh nhất định rất phong phú nha!”

“Thật vậy sao?” Trong mắt em gái béo, hắn có hình tượng này sao?

“Đúng rồi! Anh biết tôi hâm mộ anh bao nhiêu không? Anh rất thông minh, cho dù là học hay thể thao cũng đều tuyệt, trong mắt tôi, cái gì của anh cũng đều thật hoàn hảo.” Cho dù hắn hại cô thảm như vậy, nhưng cô vẫn không thể không thừa nhận cô cực kì hâm mộ Tư Hiền Dật, có lẽ còn có thêm vài phần ghen tị đi. Hắn giống như đứa con được Thượng đế yêu thương, chiếm được toàn bộ mọi thứ mà người bình thường như cô mơ cũng không nổi. Không giống cô, dung mạo không xuất sắc, đáng người làm cho người khác sợ hãi, học là chuyện làm cô đau đầu, thể thao lại là thiên địch của cô, cho dù cô cũng thử vượt qua nó, nhưng kết quả vẫn chỉ là thất bại.

“Em hâm mộ tôi?!” Chẳng biết tại sao, Em gái béo nói vậy làm hắn thật vui vẻ.

“Đúng vậy, anh đúng là một người thập toàn thập mỹ!” Tuy cực kỳ không muốn, nhưng Hứa Thiên Ái vẫn gật gật đầu, chứng minh lời của cô, “A! Tiện thể nói một câu, nếu anh có thể sửa lại cái tính tâm tình bất định, như vậy mới thật sự là thập toàn thập mỹ!” Con người không nên quá hoàn mỹ, nếu không sẽ bị thiên lôi đánh xuống, cho nên cô phải nói như vậy.

“Em...” Hắn chán nản, tâm tình vừa lên cao bỗng chốc tan thành mây khói, “Emi đúng là biết nói chuyện!”

Tư Hiền Dật chán nản làm Hứa Thiên Ái khó hiểu, cô... Đừng nói là lại làm sai cái gì đi?

– %%%*%% –

Từ xe nhìn vào trong nhà Tư Hiền Dật, Hứa Thiên Ái ngạc nhiên thật lâu. Trong tưởng tượng của cô, nhà Tư Hiền Dật hẳn phải giống như trong phim, cô cũng đã chuẩn bị tâm lý xong, mà bây giờ, trước mắt cô là nhà trọ chưa tới 200 mét vuông, “Đừng nói là anh ở trong cổ堡 này nha”

“Cổ堡? À, ở Anh còn có một cái. Qua đây!” Tư Hiền Dật lôi kéo Hứa Thiên Ái còn đang đứng ngây ngốc, “Đây là phòng tôi.” vừa nói vừa mở cửa phòng, “Còn nữa, nơi này là phòng tắm, thư phòng ở bên kia, bên trái là phòng bếp, phòng khách ở bên cạnh.” Tư Hiền Dật giới thiệu phòng cho Hứa Thiên Ái, sau cùng kéo

cô dừng lại ở một cửa phòng, “Nơi này là phòng dành cho khách!” mở cửa phòng, màu xanh lam làm Hứa Thiên Ái nhớ đến đại dương, “Em tạm thời ở đây.”

“Vậy cha mẹ anh ở đâu?”

“Ở đây chỉ có mình tôi, cha mẹ tôi ở biệt thự Lê Viên.”

“Cái gì, cha mẹ anh và anh không ở chung một chỗ?”

“Có gì không đúng sao?” Tư Hiền Dật nhướn mày nhìn về phía Hứa Thiên Ái, điều này làm cô ngạc nhiên vậy sao?

“Đúng là rất kì lạ, là người nhà sao lại không ở chung một chỗ?”

“Nhưng đối với nhà tôi mà nói, chính là như thế, dù sao gia sản cũng quá lớn, cho dù là cha mẹ, một năm đã có nửa năm không ở chung.” Không hiểu sao, hần lại nói với em gái béo về gia đình mình, còn nói một cách tự nhiên như vậy.

“Vậy anh...”

“Được rồi, em dừng việc đặt câu hỏi ở đây được rồi, tôi đói bụng rồi, em đi nấu ít đồ ăn đi. Đồ để trong tủ lạnh trong phòng bếp.”

“Anh muốn ăn gì?” Làm điều kiện trao đổi, giúp hần nấu cơm cũng là nghĩa vụ của cô, nếu đã đáp ứng rồi, vậy cô cũng nên hoàn thành tốt phần việc của mình.

“Tôi không kén ăn, chỉ không quá nhiều mỡ hoặc thanh nhạt, độ nóng không cần cao, hàm lượng vitamin ột chút là được”

Sao đầu cô choáng váng quá vậy a! Không kén ăn, như vậy còn nói không kén ăn, vậy xem ra trên thế giới không còn người kiêng ăn nữa rồi. Sớm biết vậy đừng hỏi hần muốn ăn gì, trực tiếp nấu cho hần là được. Đối với hần – quả nhiên đừng nên đối tốt quá. Cô làm được đúng là có quý mới tin, đành phải tùy tiện làm mấy món sở trường, ăn hay không tùy hần.

“Vậy bình thường anh ăn uống như thế nào?” Cô hỏi, nhìn dáng vẻ của hần, hần là không tự mình làm bữa ăn rồi.

“Đầu bếp nhà tôi mỗi ngày đều qua đây chuẩn bị cho tôi.”

“Có người chuẩn bị cho anh, sao còn kêu tôi đến?”

“Muốn nhìn bộ dạng em làm giúp việc.”

“...” Nhẫn nại, nhẫn nại! Hứa Thiên Ái tự nói với mình, dù sao người dưới mái hiên không thể không cúi đầu. Bất quá, vậy hần đừng nên trách ăn thức ăn của cô hần sẽ bị đau bụng, đó là hần tự tìm! Ha ha hắc!

“Nữ giúp việc” lập tức xoay người sang chỗ khác, năng nề đi vào phòng bếp.

Tư Hiền Dật ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, nhìn bóng dáng bận rộn của Hứa Thiên Ái trong phòng bếp, không tự chủ được mà trầm tư... Thật lâu sau, hần mới cầm di động lên, “Tử Nhai, giúp tớ hẹn Tổng Kỳ Nghi ngày mai đến văn phòng hội học sinh, còn nữa, còn chuyện kêu hiệu trưởng lo liệu...”

– %%%*%%% –

Một giờ sau

“Có thể ăn cơm rồi!” Hứa Thiên Ái kêu lên, đem đồ ăn bưng lên bàn, xới cho Tư Hiền Dật và mình mỗi người một chén cơm.

Nhìn Tư Hiền Dật ăn một hơi, Hứa Thiên Ái mong đợi hỏi: “Ăn ngon không?” Người nấu ăn luôn mong muốn được người ăn ca ngợi tác phẩm của mình.

“Không biết.” Hần mặt không thay đổi trả lời, khi nhìn thấy sắc mặt Tư Hiền Ái cực kì khó coi mới chậm rãi bổ sung thêm, “Nhưng, cũng không khó ăn lắm.”

Không khó ăn? Nghe xem, đây là tiếng người sao? Cô ở trong phòng bếp lâu như vậy, cũng nên nói là “tạm được” đi???

“Thế nào, không vui?” Tư Hiền Dật đặt bát đĩa xuống, nhìn chăm chăm Hứa Thiên Ái, “Em hy vọng tôi nói em làm đồ ăn ngon?”

“Vô nghĩa!” Hứa Thiên Ái lầu bầu.

Tư Hiền Dật đột nhiên đứng lên, thân thể nghiêng về trước, cúi xuống nói với Hứa Thiên Ái, “Em hy vọng nghe được lời nịnh hót giả dối?”

Nhờ khoảng cách gần, hơi thở của hắn như phả vào mặt cô, Hứa Thiên Ái thậm chí có thể đếm được Tư Hiền Dật có bao nhiêu sợi lông mi, sao da tay của hắn lại tốt như vậy, tốt đến nỗi khi nhìn gần như vậy, vẫn thấy một màu trắng nõn, làm cô cũng phải thấy xấu hổ. Quá ghê tởm, ghê tởm hơn, lòng cô lại không tự chủ được mà nhảy dựng lên. Xin nhờ, đừng dùng đôi mắt này nhìn cô, nếu không, cô sẽ quên chuyện hắn là kẻ thù của cô, quên đi hắn hại cô thế thảm bao nhiêu, mà nhất thời kích thích, đem hắn áp ở trên bàn cơm bá vương ngành thượng cung... Ngừng! Không thể nghĩ tiếp, dù sao cô cũng là thực nữ nha!

“Không phải.” Cảm giác như cô đang rất giả dối vậy. Tuy cô thật sự muốn nghe lời hay, nhưng nếu là dối trá, vậy cũng xin miễn cho kẻ bất tài

“Em gái béo...”

“Sao?” Sao cứ gọi cô là Em gái béo? ghê tởm, Hứa Thiên Ái tức giận đáp, nhưng cô lại không thể sửa đúng lại

“Tôi...”

Đôi môi “thiên sứ” khê mở... Càng ngày càng gần... Hứa Thiên Ái chịu không nổi nhắm mắt lại, làm sao bây giờ? Hắn... Đừng nói là muốn hôn cô chứ!!!

Muốn cự tuyệt hắn sao? Cự tuyệt hắn! Cự tuyệt hắn! Nhưng hắn là kẻ thù của người a! Lý trí trong lòng nói. Đừng cự tuyệt! Đừng cự tuyệt! Một nụ hôn đẹp như thế, nếu không thì sẽ không còn cơ hội nữa, không phải người cũng thích hắn sao? Tình cảm trong lòng nói.

Tới cùng cô nên làm gì bây giờ? Hứa Thiên Ái chỉ cảm thấy mặt cô càng ngày càng nóng, so với khi bị đánh còn nóng hơn, hơi thở của đối phương càng lúc càng sát. Để cho hắn hôn đi, coi như là một hồi ức, sau này cũng có thể nghĩ đến việc mình từng được thiên sứ hôn, Hứa Thiên Ái bối rối kiểm soát.

Đau quá! Bên má phải truyền đến cảm giác đau đớn. Hứa Thiên Ái mở mắt ra, Tư Hiền Dật giống như con mèo ăn vụng, lộ ra nụ cười giả tạo, “Không tồi, chỉ bị thương một bên mặt.” Còn một bên có thể để hắn nhéo.

Đây là cái gì? Hắn lại trêu cô, vậy lúc này tâm lý cô vùng vẫy là vì cái gì? Đều là vì hành động ái muội của hắn, hại cô suy nghĩ miên man! “Anh...” Vốn chỉ có một bên ửng đỏ, rốt cuộc — sau khi trải qua hành động biến thái của hắn, bên kia cũng không thể không “Quang vinh bị thương”.

“Hình như em rất thất vọng, chẳng lẽ em hy vọng tôi hôn em?” Biểu tình của em gái béo biến hoá thật phong phú.

“Anh... Nói bậy!” Chỉ là lo lắng không đủ, tiết lộ tâm sự.

“HAHAHAH... Em rất thú vị, Em gái béo!”

Thú vị? Có ý tứ gì? Ca ngợi sao? Nếu vậy cô có thể vui được hay không?

5. Chương 5

Mặc cho thời gian trôi qua, tôi chỉ để ý em. Cam tâm tình nguyện cuốn lấy em.

Cuộc đời có thể có bao nhiêu tri kỉ? Vì vậy, mất đi sinh mạng cũng không hối tiếc.

Loại cảm giác này, thật xa lạ! Làm cho tôi mở to mắt như trẻ sơ sinh, tất cả đều chỉ chuyển động vì em. Nói thật, khi vừa bắt đầu, ngay cả tôi cũng sợ, thật không có đạo lý a! Tại sao tôi thiên chi kiêu tử (con gười), vậy mà lại yêu một em gái béo như em a? Thật sự là không có thiên lý!

Kết thúc một bữa tối không vui vẻ, sau khi tắm xong trở về phòng, Hứa Thiên Ái đã bỏ nhào xuống giường. Hôm nay thật có nhiều chuyện xảy ra, nhiều đến nỗi làm cho cô không chịu nổi, mệt mỏi quá! Thật muốn cứ như vậy mà ngủ thiếp đi. Bất quá – tắm vẫn là tắm, vẫn muốn đổi y phục sạch sẽ... Y phục? Đúng rồi, cô quên lấy y phục rồi, bây giờ chẳng lẽ mặc một bộ mấy ngày? Cô sẽ mốc meo mất! Hay là len lén chạy về nhà lấy quần áo?

“Cốc! Cốc!” Vang lên hai tiếng tiếng đập cửa, khi cô còn chưa kịp trả lời, người kia đã tự mở ra, ung dung đi đến.

Tư Hiên Dật mặc áo ngủ màu lam đậm, trong tay mang theo nhiều túi. “Đây là quần áo cho em mấy ngày nay.” Hắn tự tay đưa cho Hứa Thiên Ái.

Hứa Thiên Ái nhận lấy túi lớn, “A...! Cảm ơn!” Không ngờ hắn cẩn thận như thế, ngay cả cái này cũng chú ý tới, “Chẳng lẽ em gái anh cũng ở đây?”

“Không”

Không phải? Chẳng lẽ là bạn gái hắn?

“Là tôi vừa kêu người ta mang đến.” Xem ra hôm nay em gái béo đã mệt chết rồi!

Mới vừa mua về? Chẳng lẽ đồ bên trong toàn là mới? Trời ạ! Tiệm FL toàn bán những hàng hiệu không nha! Người bình thường như cô chỉ có thể giương mắt nhìn mà thôi. Hứa Thiên Ái vội vàng mở túi ra. Á? Không lầm chứ? Ngay cả đồ lót cũng có!

“Sao ngay cả đồ lót anh cũng mua?” Hứa Thiên Ái đỏ mặt, lúng túng ngược mắt nhìn Tư Hiên Dật.

“Chẳng lẽ em không cần dùng?”

“Đương nhiên... Cần. Nhưng, anh mua cái này... Anh biết số đo của tôi?”

“Khi ôm em đã biết rồi.”

Trời... Đôi tay thần kì! Chỉ ôm một cái đã lập tức biết được số đo ba vòng của đối phương, không biết có nên báo cho Unesco để ghi lại không, Hứa Thiên Ái không biết nên nói gì cho tốt. Hắn... Đúng là có bản lĩnh của đại sắc lang.

“Vậy... Tôi đi tắm.” Hứa Thiên Ái nói xong, cầm lấy quần áo, chạy trốn chết ra cửa phòng, giống như có quái vật đuổi theo đằng sau vậy.

“Em gái béo!” Tư Hiên Dật miễn cưỡng tựa vào khung cửa, buồn cười nhìn thân ảnh chạy trốn chết, “Sau khi tắm xong đến phòng tôi lấy thuốc.”

Đã được toại nguyện, Tư Hiên Dật hài lòng nghe thấy một vật nặng rớt xuống...

– %%%*%%% –

Lấy hòm thuốc trong thư phòng, Tư Hiên Dật trở về phòng, tiện tay cầm lấy, nằm trên giường lật xem.

Tiếng đập cửa rất nhẹ vang lên, thậm chí làm người ta không thể phát hiện.

Tư Hiên Dật ngẩng đầu, “Vào đi.”

Cánh cửa từ từ mở ra, Hứa Thiên Ái không được tự nhiên đứng ở cửa, “Tôi tắm xong rồi.” Vốn định gõ cửa nhẹ để không bị phát hiện, như vậy cô có thể quang minh chính đại trở về phòng mình, ngày mai, cho dù hắn có trách cứ, cô cũng có thể đứng lý hợp tình nói hắn không nghe thấy tiếng đập cửa của cô, bất quá, tính toán của cô hiển nhiên không thể thực hiện được.

“Qua đây” Tư Hiên Dật vỗ vỗ chỗ trống trên giường, mở hòm thuốc ra, lấy thuốc giảm nhiệt, thuốc mỡ ra.

Hứa Thiên Ái lẩm bẩm một tiếng, tâm không cam tình không nguyện đi đến trước giường, ngồi bên cạnh hắn.

Tư Hiên Dật lấy thuốc mỡ ra, bàn tay cẩn thận nâng mặt cô, cánh tay còn lại nhẹ nhẹ xoa lên chỗ sưng đỏ.

Hành động rất dịu dàng, ngón tay thon dài, giống như bàn tay của nhà dương cầm vậy. Hứa Thiên Ái lúc đầu không tình nguyện, lại vì Tư Hiên Dật mà dờ dẫm. Động tác của hắn thật mềm nhẹ, làm cô có cảm giác như được quý trọng, cho dù là cô ảo giác, cho dù là hắn đang có ý trêu đùa cô, cho dù hắn đã nhiều lần trêu chọc cô, cho dù... Cô cũng phải thừa nhận, trong lúc vô tình cô đã mê luyến hắn, có lẽ cô trốn tránh, phản kháng của cô, cô không tình nguyện, đều là biểu hiện cô mê luyến hắn. Có lẽ ngay lần đầu tiên nhìn thấy hắn, cô đã mê luyến hắn. Chỉ là, cô tự biết rằng, như vậy là sai lầm,

“Này, hoàn hồn!” Tư Hiên Dật vỗ nhẹ má phải Hứa Thiên Ái, “Em đang suy nghĩ cái gì?” Em gái béo vừa ngồi xuống đã nhìn chằm chằm hắn, “Đừng nói là em có hứng thú với tôi nhé?”

“Làm sao có thể!” Mới là lạ! Cô còn đang tự trách muốn chết!

“Đúng vậy sao? Vậy không bằng chúng ta thử một chút, xem có phải em đang nói thật hay không.” Tư Hiên Dật hơi híp mắt, em gái béo phải nhận làm hắn như có cảm giác bị vứt bỏ, cảm giác bất an tràn đầy trái tim. Cô chỉ là món đồ chơi của hắn mà thôi, không thể để cho hắn có cảm giác này. Chỉ có hắn không cần cô, cô không có tư cách nói không cần hắn!

“Thử một chút?” Làm sao mà thử? Lấy máy phát hiện nói dối để thử sao? Hắn không biết máy phát hiện nói dối cũng không thể hoàn toàn tin tưởng à? Đang nghĩ ngợi, trên cổ truyền đến một trận ẩm ướt và cảm giác nhoi nhói. Hắn cư nhiên lại hôn cổ của cô!

“Anh đang làm gì? Mau thả tôi ra!” Hứa Thiên Ái kêu lên, nếu nói cô giật mình phản kháng, không bằng nói cô đang then thùng, này... Tư thế – quá mập mờ. Rõ ràng hắn nói không có hứng thú với cô, vậy mà luôn làm những chuyện chỉ có tình nhân mới làm với cô, chỉ vì vui đùa? Hay là... không hiểu sao, cô lại có chút chờ mong...

Tư Hiên Dật giống như không nghe thấy tiếng kêu của Hứa Thiên Ái, vùi đầu vào cổ cô mà mút vào.

Bị ôm thật chặt, làm cô suýt hít thở không thông, vừa mới cảm giác được mình thích hắn, thân thể đã bị hắn ôm chặt, cả người chen chúc trong ngực hắn, làm cho đầu óc cô choáng váng, cũng làm cho cô trở nên bất lực, không thể làm gì hơn là bị hắn ôm lấy.

Lúc này cô nên làm gì? Mười chín năm qua chưa từng như vậy a. Thối lộ đi! Thừa dịp cơ hội này, khó có được không khí tốt như vậy, nói cho hắn biết cô thích hắn, đúng! Nói cho hắn biết...

“Anh có phải lại chơi đùa với tôi không? Muốn làm tôi sợ, hay là muốn xem tôi khóc?!” Không đúng nha! Cô rõ ràng là muốn thối lộ với hắn, sao lại nói vậy chứ? Cô muốn nói là cô thích hắn! Xem ra thân thể nhanh hơn não, phản xạ có điều kiện khi nói ra những lời này, nhất định là như vậy, ai bảo hắn làm cô trở thành kẻ địch của con gái toàn trường chứ?

Mạnh, Tư Hiên Dật ngẩng đầu, nhìn chằm chằm cổ Hứa Thiên Ái, thật lâu sau mới hài lòng nhìn khuôn mặt Hứa Thiên Ái. Sợi tóc màu đen tán loạn trên vai hắn, áo ngủ màu lam đậm nửa lộ ra, lộ ra cơ ngực rắn chắc của hắn, giờ phút này, hắn vừa cuồng dã vừa mê người: “Đúng thì thế nào?”

Sao lại là câu trả lời này, đây không phải thứ cô muốn nghe, “Anh...” Quả nhiên là đang đùa cô, may mà ba chữ cô thích hắn còn chưa ra khỏi miệng, nếu không nhất định sẽ bị cười nhạo. Cô biết, dựa vào tướng mạo và vóc người của cô, căn bản không thể hấp dẫn hắn. Mặc dù có chút cam chịu, nhưng đây cũng là sự thật, cho dù cô không thừa nhận, cũng là sự thật đang tồn tại.

Nếu hắn đang chơi đùa với cô, như thế – “Anh đã đáp ứng sẽ không chạm vào tôi.” Hắn không thể làm chuyện gì với cô, trừ phi hắn cũng yêu cô, nếu không cô sẽ không để hắn chạm vào cô. Trong suy nghĩ của cô, chỉ có yêu nhau mới có thể kết hợp với nhau.

“Tôi hối hận.” Tư Hiên Dật bất mãn nói. Có đáp ứng hay không với hắn mà nói, không có gì khác nhau, “Chẳng lẽ em muốn cự tuyệt tôi?”

Tư Hiền Dật cúi đầu, nhẹ vỗ cái trán của Hứa Thiên Ái, nụ hôn rơi xuống mặt cô, đầu lưỡi tham lam khiêu chiến đôi môi đang đóng chặt của cô, một bàn tay trượt xuống từ cổ cô...

“Wow, Anh dừng... Dừng làm loạn, tuy tôi cực kì thích anh nhưng trước khi kết hôn, anh không thể tùy tiện chạm vào tôi.” Hứa Thiên Ái nhắm mắt lại oa oa kêu to.

Tay dừng lại trước ngực cô, hần hơi hơi ngẩng đầu lên, “Em thích tôi?” Biểu tình trên người đột nhiên bị biểu tình nghiêm túc thay thế.

“Xem như tôi chưa nói qua.” Hứa Thiên Ái vội vàng phủ nhận. Cô chỉ nói là cô thích hần, vẻ mặt hần không cần chân thật đến thế đi, giống như người ta thiếu hần mấy trăm vạn vậy.

“Đã nói ra, tôi không cho phép em phủ nhận.” Hần không thích bộ dạng cô cự tuyệt cô thích hần.

“Tôi mạn phép muốn thu hồi!” Nói là cô nói, cô đương nhiên có quyền nói hay không, hần dựa vào cái gì mà không cho phép.

“Em dám thu hồi thì thử xem!” Tư Hiền Dật nheo mắt lại, hai tay không tự chủ nắm lấy bả vai cô. Chợt nghe thấy cô nói thích hần, tim hần đột nhiên rung động, khiến cho hần giật mình. Nhưng cô lập tức nói cô muốn lấy lại, tim hần lại bị tức giận thay thế, giống như không thể khống chế nổi cảm xúc của mình vậy, tim hần giống như sợi dây đang đu trên cao, chợt cao chợt thấp. Đây là cảm giác kỳ lạ nhất từ khi chào đời đến nay, hần dường như đã không còn là hần nữa.

Đau quá, vai cô đau quá, cô thật sự không nên tới nhà hần, bây giờ tốt rồi, vào trong tay sỏi. Cô nên làm cái gì bây giờ? Hình như hần rất tức giận, giống như là muốn lột da gỡ xương cô vậy, “Vây, không lấy lại.” Hu, tại sao cô lại yếu đuối như vậy, nhìn thấy người khác tức giận thì cô đã sợ, “Làm ơn thả lỏng chút, tôi muốn trở về phòng... Chỉ là trở về phòng... A!”

“Không được.”

“Có ý gì?” Hứa Thiên Ái run nhè nhẹ, ông trời phù hộ a, đừng là như cô nghĩ nha...

“Ý là tôi không muốn bỏ tay ra, không muốn để em về phòng.” Cô làm tâm tình hần rồi thành một nùi mà muốn chạy đi? Hần không cho phép.

“Anh!” Áp lực trong lòng, phần nộ không thể hình dung được tức giận trong lòng Hứa Thiên Ái lúc này, không được, cô cũng sắp bị chọc giận đến bùng nổ, lập tức muốn nổ! Tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, đem tôn nghiêm của mình để hần giẫm lên, đổi lấy chỉ là một câu giận chết người của hần, hần... Hần thật sự là khinh người quá đáng!

“Anh rõ ràng không thích tôi, tại sao lại động tay động chân với tôi, tại sao lại không cho tôi trở về phòng?!” Hứa Thiên Ái điên cuồng hét lên với Tư Hiền Dật. Mặc kệ thể lực nhà hần lớn bao nhiêu, mặc kệ hần là hội trưởng hội học sinh, cho dù là Thiên Vương lão tử đến đây, cô cũng phải rống lên. Bây giờ bất cứ giá nào, cô cũng phải nổi giận!

“Em...”

“Em cái gì! Nếu không phải có anh, đi học tôi cũng không chịu một cái tát, cũng không bị người ta nhét rác vào học bàn, lại càng không bị người ta đánh, đây hết thảy, đều là nhờ anh, anh chắc là rất vui về đi! Nhìn thấy tôi thê thảm như vậy, anh rất vui về đi! Nếu tôi không gặp anh, tôi nhất định sống rất vui vẻ, đều là anh sai, đều là vì anh, vì anh!” Thật khổ sở, rõ ràng là cô hét lên với hần, sao nước mắt lại chảy xuống, đều là hần làm hại!

Hứa Thiên Ái tức giận bỏ hai tay Tư Hiền Dật ra, lấy cái áo choàng tắm trên người hần ra sức lau mặt mình, cho dù là nước mắt hay nước mũi cũng đều lau lên áo choàng hần, dù sao... Cũng coi như cho hần một bài học, con gái không phải dễ bắt nạt.

Tư Hiền Dật ngây ngẩn cả người, hần thực sự ngây ngẩn cả người, rất ít khi có chuyện làm cho hần sững sốt, nhưng bây giờ hần thật sự ngây ngẩn cả người. Cô khóc, em gái béo khóc, trong ấn tượng của hần, em gái béo không hề giống những người trong trường suốt ngày lấy lòng hần, cô luôn phản kháng hần. Mỗi một lần cô phản kháng đều mang đến cho hần dự vọng muốn chinh phục cô, cho dù có chinh phục được, em gái béo vẫn phản kháng hần. Em gái béo lạc quan, nét mặt của cô vĩnh viễn cũng đều như vậy, hần thích xem

những biểu tình phong phú của cô, mà giờ khắc này, hấn lại khẳng định mình không thích nhìn cô khóc, cô không nên khóc, làm cho tim hấn co rút đau đớn, giống như không thể hít thở vậy.

“Không được khóc.” Tư Hiền Dật phiên não nói, hấn không muốn thấy nước mắt của cô.

“Dựa vào cái gì, tôi muốn khóc! Tôi chính là muốn khóc! Tôi chính là càng muốn khóc!” Dứt lời, Hứa Thiên Ái càng khóc lớn tiếng hơn, nước mắt rơi thành chuỗi xuống đất.

“Tôi nói không được khóc!” Tư Hiền Dật gầm nhẹ. Hai tay thô bạo nâng mặt Hứa Thiên Ái lên, ngón tay lau đi nước mắt trên mặt cô.

Mặt đau quá, nước mắt làm cho trước mắt cô mơ hồ như sương mù: “Anh đang làm gì, buông, tay...”

Trên môi truyền đến cảm xúc ảm áp, ngăn chặn lời Hứa Thiên Ái chưa nói hết, cũng ngăn chặn cô tự hỏi. Một nụ hôn thật thô bạo, giống như muốn phát tiết vậy, hấn nặng nề mà cắn gặm cánh môi run rẩy của cô, lấy đầu lưỡi bá đạo cạy đôi môi cô ra, không để cho cô kịp ngậm môi lại, hấn tiến thêm một bước thăm dò vào, đầu lưỡi thô bạo của hấn đoạt lấy toàn bộ môi cô.

Môi cô vừa ngọt ngào vừa mềm mại, hương thơm nồng đậm như thế, giống hệt thuốc phiện làm người ta trầm mê không thôi, dẫn dụ người ta phạm tội. Vốn chỉ muốn cho cô ngừng khóc, đồng thời phát tiết cảm xúc phiên não trong lòng, nhưng bây giờ lại không tự chủ được mà trầm mê trong đó. Hấn đã không chịu nổi mùi hương hấp dẫn của em gái béo.

Thật lâu sau, môi của hấn rời khỏi cô, cô mãnh liệt hít lấy không khí tươi mới, mặt ửng đỏ, nếu không phải tay hấn đang ôm lấy hông cô, chống đỡ thân thể của cô, cô đã sớm xụi lơ mà ngã nhào xuống đất, “Anh...”

“Không thể làm như vậy, đây là điều em muốn nói a.” Tư Hiền Dật chậm rãi tiếp lời nói.

“Nếu anh biết vậy tại sao còn làm thế?” Cô tức giận chỉ trích hấn.

“Tại sao tôi không thể làm như vậy?”

“Bởi vì chuyện này chỉ có những người yêu nhau mới làm. Anh không thích tôi, thì không cần làm những chuyện này với tôi!”

Hấn cúi đầu yên lặng nhìn cô, nhìn rất lâu, “Nếu tôi nói ‘Được’, là được rồi sao?”

Hả? Hấn nói vậy là có ý gì? Hứa Thiên Ái còn chưa tới kịp suy nghĩ, lập tức bị lại ảm áp bao trùm ở trên môi đoạt đi suy nghĩ...

– %%%*%% –

Đã lâu không được ngủ thư thái như vậy, Hứa Thiên Ái lười biếng duỗi cái lưng mệt mỏi trên giường, ánh mắt vô ý nhìn thoáng qua đồng hồ treo tường – “Trời, đã mười giờ, Tư Hiền Dật chết tiết, ngang nhiên không kêu mình dậy, sáng nay còn có tiết a!” Hứa Thiên Ái luống cuống tay chân mặc vội quần áo, lần này cô chết chắc rồi, giáo sư dạy tiết học sáng nay nổi tiếng là nghiêm khắc, mỗi khóa đều phải chỉ đích danh, nếu vắng mặt, khẳng định thi cuối kỳ có 8 phần thất bại, trời, cô cũng không muốn năm sau phải học lại môn này a.

Reng! Reng

Tiếng chuông điện thoại chói tai vang lên, Hứa Thiên Ái nhanh chóng chạy đến trước giường, lấy di động trong túi xách ra, trong lòng âm thầm nguyên rửa, là ai lại chọn vào thời điểm này gọi cho cô? Không biết cô đang gấp lắm sao? “Này, là ai vậy?”

“Tớ, Phương Linh!” Đầu bên kia truyền đến ngữ điệu hưng phấn của Phương Linh.

“Xin nhờ, chị Phương à, chị cũng biết chọn thời gian để gọi quá đi, bây giờ em sắp muộn rồi, được rồi, bây giờ em phải đến trường”

“Đợi chút đợi chút! Cậu không cần đến nữa!”

“Không cần đến? Tại sao? Cậu giúp tớ xin nghỉ?” Nếu vậy, cô lập tức ba quỳ chín lạy hành đại lễ với cô ấy, cảm tạ cô ấy cứu cô một mạng.

“Không phải!”

Cô biết rồi!

“Đúng vậy, là Tư Hiền Dật giúp cậu xin phép!”

Cái gì? Hắn giúp cô xin phép? “Làm sao được, cậu đừng đùa với tớ, hôm nay không phải ngày cá tháng tư, còn sớm mới đến ngày đó a.”

“Ngày cá tháng tư cái gì, là thật, cậu không biết đâu, sáng hôm nay, khi giáo sư vừa định điểm danh, Tư Hiền Dật đến phòng học của chúng ta, wow, lúc ấy cả lớp đều như nổ tung. Hắn tự mình giúp cậu xin phép, wow, tớ thấy hai con mắt của giáo sư như sắp lòi ra. Thật mắc cười nha! Đúng rồi, cậu thành thật khai báo, cậu và hắn có phải có lén phét gì không?”

“Ách...” Cái này làm sao mà trả lời, đêm qua, sau khi nói câu nói kia với hắn, cô lại bị hắn hôn đến nỗi hôn mê, bây giờ nghĩ đến còn không thể tin được. Mà hôm nay cô thức dậy thì hắn đã biến mất, cô còn chưa có cơ hội hỏi cậu nói ngày hôm qua của hắn là có ý gì. Hắn thích cô? Có khả năng sao?

“Này, có phải cậu lại đi vào cõi thần tiên rồi không?! Chẳng lẽ thật là có đàn diều!”

“Không có! Cậu đừng có nói lung tung!”

“Tớ không nói bậy, vậy cậu nói xem, bây giờ cậu đang ở đâu?”

“Ồ...”

“Ở nhà hắn đúng không?”

“Làm sao cậu biết?” Hứa Thiên Ái cảm thấy kinh ngạc, cô ở trong nhà Tư Hiền Dật, Phương Linh cũng biết!!!

“Xem lại tớ nha, tớ được xưng là gì? ‘Tin tức mobile phone’ nha! Dĩ nhiên phải biết cậu đang ở đâu.” Phương Linh đắc ý nói.

“Nói mau, rốt cuộc cậu làm sao mà biết?”

“Được rồi, kỳ thật là ngày hôm qua có người thấy cậu ngồi trên xe Tư Hiền Dật rời khỏi trường học, mà sáng nay tớ gọi đến nhà cậu, mẹ cậu nói cậu tham gia hoạt động nào đó ở trường học. Cho nên, đầu óc thông minh như tớ chỉ cần cân nhắc một chút đã đoán 7, 8 phần ra là cậu đang ở nhà hắn. Này, có phải các cậu ngủ cùng một chỗ không?”

“Ngủ cái đầu cậu! Tách phòng.” Cô vẫn còn là học sinh, làm sao mà làm cái chuyện đó được.

“Sao lại lớn tiếng như vậy, muốn làm lỗ tai tớ điếc sao! Cậu muốn thanh minh các cậu trong sạch cũng không cần hét to thế.” Phương Linh xoa lỗ tai, “Tóm lại, hôm nay cậu không cần đi học. Đúng rồi, nhà Tư Hiền Dật ở nơi nào? Chờ một chút tớ đến xem cậu như thế nào.”

“Cậu đến xem tớ hay xem nhà hắn?”

“Hắc! Hắc! Bị cậu phát hiện rồi! Được rồi... Được rồi, cậu là bạn tốt của tớ, tớ làm sao mà không thể đến thăm cậu được. Về phần nhà hắn, tớ đây ‘Tin tức mobile phone’ không biết địa chỉ của nam sinh nổi bật nhất toàn trường, cũng quá kém, đó thuần túy chỉ là yêu thích cá nhân mà thôi, sẽ không bán địa chỉ này lấy tiền.”

Xem ra, Phương Linh đúng là “bạn chí cốt”, Hứa Thiên Ái lắc đầu, lập tức nói địa chỉ của Tư Hiền Dật.

“Được rồi, chờ chút, hết tiết sáng tớ sẽ đến ngay.”

– %%%*%%% –

Phòng họp hội sinh

Tổng Kỳ Nghi bị đẩy vào phòng họp, trong lòng không thể ức chế mà nhảy loạn lên, “Hiên Dật, Lăng Tử Nhai nói anh muốn tìm em? Có phải không?” Lần đầu tiên hắn chủ động tìm cô, làm cô thấy thật vui vẻ, có lẽ hắn đã phát hiện được cô tốt, muốn tiếp nhận cô.

“Đúng vậy, là tôi kêu hấn đưa cô đến. Nghe đây, tôi mặc kệ trước kia cô đối với Hứa Thiên Ái như thế nào, nhưng từ nay về sau, nếu cô còn dám động đến cô ấy, tôi sẽ cho cô hối hận khi đã sống trên thế giới này.” Tư Hiền Dật lạnh lùng nhìn chằm chằm Tống Kỳ Nghi, mặt không thay đổi nói.

“Anh – muốn em đến là để nói những thứ này?” Tống Kỳ Nghi không dám tin mở to hai mắt nhìn Tư Hiền Dật, câu chữ băng lãnh, không hề có cảm tình, giống như lấy một chậu nước lạnh hắt vào cô vậy. Cô không tin, tại sao hấn lại đối với cô như vậy? Sau khi cô yêu hấn, cố gắng hết sức để đoạt lấy lòng hấn, nhượng bộ nhiều như vậy, đem tự ái của cô, đem kiêu ngạo của cô vứt bỏ hết, hấn lại có thể vì một đứa con gái khác mà đối với cô như vậy. Không thể! Nước mắt cứ như vậy mà trào ra.

“Đúng! Cô có thể đi được rồi.” Tư Hiền Dật xoay người sang chỗ khác, không muốn nhìn thấy cô gái nước mắt đầy mặt này nữa. Tối hôm qua, nước mắt của em gái béo vừa làm hấn thấy thương tiếc vừa làm hấn thấy buồn bực, chỉ một lòng muốn cô ngừng khóc, mà nước mắt của cô gái khác, đối với hấn mà nói, lại không có cảm giác nào, xem ra, hấn thật sự đối với Em gái béo...

“Không! Em không đi! Anh gạt em! Là gạt em! Đúng không?” Tống Kỳ Nghi nhanh chóng bổ nhào lên trước, gắt gao ôm lấy Tư Hiền Dật, ngửa đầu nhìn hấn chứng thực. Đúng! Nhất định là hấn đang lừa gạt cô, cô không thể thua một cô gái vừa thấp vừa béo như vậy, hấn nhất định là đang thăm dò cô thương hấn bao nhiêu, cho nên mới nói như thế.

Tư Hiền Dật cau mày nhìn người đang cố sống cố chết ôm hấn trước mắt, đẩy hai tay đang ôm ấp của cô ra, “Cút ngay! Cô không đủ tư cách làm chuyện này.” Hấn chỉ cho phép em gái béo được phép làm như vậy.

Đau quá, lòng cô đau quá, vì sao? Vì sao hấn lại dùng vẻ mặt băng lãnh như vậy để nhìn cô! “Lúc trước, rõ ràng là anh không cần cô ta! Sau khi em đánh cô ta, anh cũng không cần!” Mới qua vài ngày, thái độ của hấn liền chuyển biến. Trước kia, khi có người nào tranh giành tình yêu của hấn, hấn luôn thờ ơ lạnh nhạt, chưa bao giờ đi bảo vệ cô gái nào, đứa con gái xấu xí kia rốt cuộc làm sao có thể được hấn bảo vệ?

“Tóm lại, bắt đầu từ bây giờ, tôi không hy vọng trên người Hứa Thiên Ái lại xuất hiện vết thương nữa. Nghe xong thì cút ra ngoài cho tôi, tôi không muốn nhìn thấy cô.”

“Nhưng em yêu anh mà!” Thanh âm khàn khàn, khóc ra tình cảm bất đắc dĩ nhất. Cô thương hấn, thật sự thật sự rất thương rất yêu, cô không muốn mất hấn, không muốn biến mất trong mắt hấn.

“Vậy thì sao? Chẳng lẽ nói cô yêu tôi, tôi nhất định phải yêu cô sao? Quá buồn cười!” Khóe miệng hấn nhắc lên một nụ cười lạnh, nếu cô ta ngoan cố như vậy, cũng đừng trách hấn tuyệt tình, hấn luôn không thích người không nghe lời, “Tử Nhai.”

“Chuyện gì, A Dật?”

“Bây giờ lập tức đến đây cho tôi.”

Ba phút sau, khi Lăng Tử Nhai đi đến phòng họp hội học sinh, đã thấy Tống Kỳ Nghi quỳ trên mặt đất khóc không ngừng, mà Tư Hiền Dật lại đang ngồi trước bàn hội nghị xem những kế hoạch của các lớp.

“A Dật!” Lăng Tử Nhai kêu lên.

Tư Hiền Dật ngẩng đầu nhìn, thấy Lăng Tử Nhai đến, không kiên nhẫn duỗi ngón tay chỉ Tống Kỳ Nghi, “Cậu lôi người này ra hộ tống.”

Lăng Tử Nhai nhìn Tống Kỳ Nghi đang quỳ trên mặt đất, một mỹ nhân tốt như thế, vậy mà bây giờ lại thành thế này, “Đi thôi!” Hấn đi đến trước mặt cô, dùng tay kéo cô.

“Không, tôi không đi!” Tống Kỳ Nghi giùng giàng, cô không muốn rời khỏi tầm mắt của hấn.

Khổ quá, lại phải đối mặt với một bà điên! Lăng Tử Nhai chịu không nổi lắc đầu, tại sao con gái luôn cố chấp thế a? Ngẩng đầu thoáng nhìn thấy hai hàng lông mày của Tư Hiền Dật nhíu chặt, hấn biết sự kiên nhẫn của A Dật đã đến giới hạn, khẩn trương gia tăng tốc độ, lôi Tống Kỳ Nghi rời khỏi phòng họp.

Kéo đi một đoạn đường dài, rồi lại kéo đến trước hàng cây cối âm u dưới lầu...

“Buông ra!” Tống Kỳ Nghi lớn tiếng kêu lên, “Tại sao? Tại sao anh lại kéo tôi đi? Tôi không muốn, không muốn rời khỏi anh ấy!” Nói xong, cô lại định chạy về phía phòng họp.

“Còn cô? Tại sao lại cứ cố chấp như vậy? Cô nên biết, A Dật cậu ấy không thích cô.” Lăng Tử Nhai đứng trước mặt cô, bình tĩnh nói, “Nói thật, tôi rất đồng tình khi thấy cô yêu A Dật, nhưng cậu ấy lại không thích cô yêu, cậu ấy nói không thích là không thích, không thể chuyển thành yêu, tôi khuyên cô đừng nên chọc giận hắn, hậu quả cô không thể gánh nổi đâu.”

“Tôi không nghe, tôi không nghe!” Tống Kỳ Nghi bịt lấy lỗ tai, cô không thích nghe những thứ này!

“Tùy cô.” Lăng Tử Nhai bắt đầu dĩ nhiên vai, “Nếu cô thật muốn vì một người con trai mà trả giá bằng cả gia tộc, tôi cũng không còn gì để nói.” Nói xong, xoay người tránh ra.

Tống Kỳ Nghi ngơ ngác đứng nguyên chỗ, cô nên làm cái gì bây giờ? Tới cùng cô nên làm gì mới có thể chiếm được tim hắn?

Cô hận...

– %%%*%%% –

Lăng Tử Nhai đẩy cửa phòng hội học sinh ra, “A Dật, rốt cuộc cậu nói với Tống Kỳ Nghi cái gì mà làm cô ta trông như thế?”

“Không có gì, chẳng qua là nói cô ta không được động đến Thiên Ái nữa, cũng như không được phép đến gần tổ.”

“Thiên Ái?” A Dật xưng hô với một cô gái như vậy làm hắn thấy thật kinh hãi. Xem ra, cô gái này với hắn vô cùng đặc biệt, “Tại trong trí nhớ của tổ, tổ không nhớ cậu từng bảo vệ một cô gái như vậy. Cậu thích cô ấy sao?”

“Không liên quan đến cậu! Đúng rồi, ngày mai tổ không hy vọng sẽ thấy Tống Kỳ Nghi xuất hiện trong trường, còn nữa, trong vòng một tháng, tổ muốn nhà Tống Kỳ Nghi tuyên bố phá sản. Tổ muốn chinh gia tộc bọn họ một chút.” Tư Hiền Dật hít một hơi lạnh nói.

“Wow! Có phải quá ác độc hay không? Cô ta vừa mới thất tình, cậu đã lập tức làm cô ta tan cửa nát nhà. Đả kích với cô ấy cũng quá lớn đi.” Lúc này hắn quả thật rất đồng tình với Tống Kỳ Nghi, “Tổ đoán cậu tám chín phần đã thích Hứa Thiên Ái, nếu chính xác hơn thì là yêu cô ấy.”

“Yêu?” Đây là những con chữ mà hắn chưa từng tiếp xúc qua.

“Đúng! Nếu yêu, cậu thấy cô ấy vui cậu cũng vui, thấy cô ấy buồn cậu cũng buồn, tâm tình cậu cũng vì cô ấy mà biến hoá...” Lăng Tử Nhai bắt đầu nổi lên ý muốn giáo dục Tư Hiền Dật.

“Đủ rồi, cậu có thể ngậm miệng lại.” Tư Hiền Dật tiện tay quăng một đồng thư kế hoạch cho Lăng Tử Nhai, “Làm xong trước sáng mai rồi làm bằng tổng kết báo cáo.”

“Không thể nào! Cậu quá độc ác mà, cũng nên nghĩ xem vừa rồi là ai giúp cậu đuổi người ta đi chứ.” Lăng Tử Nhai cầm một đồng thư kế hoạch la hét rời khỏi phòng họp.

Tư Hiền Dật rũ mí mắt xuống...

Thấy cô ấy vui cậu cũng vui, thấy cô ấy buồn cậu cũng buồn, tâm tình cậu cũng vì cô ấy mà biến hoá...

Nước mắt của em gái béo làm cho ngực hắn như không thở nổi, làm cho hắn...

Hắn chậm rãi nâng hai tay lên, chăm chú nhìn tay mình.

Khiến hắn muốn ngăn nước mắt cô, muốn xua tan đi cảm giác hít thở không thông trong ngực mình...

Hắn... Yêu cô?

6. Chương 6

Mười một giờ trưa, Phương Linh đứng giờ đến nhà Tư Hiền Dật.

“Cậu nói Tư Hiền Dật ở đây một mình?” Phương Linh kỳ quái hỏi.

“Đúng vậy! Tôi hôm qua tới cũng mới biết, trước đây còn nghĩ hấn sống cùng ba mẹ” Hứa Thiên Ái rót một ly trà cho Phương Linh, ngồi trên ghế sofa bằng da từ Italy.

“Buổi tối chỉ có hai người các cậu, vậy hai người có...” Phương Linh tò mò hỏi.

“Không có, cậu đừng đoán linh tinh.”

“Không có? Vậy trên cổ cậu là cái gì? Đừng nói là muỗi cắn, tớ không tin đâu!”

Trên cổ? “Có cái gì a?”

“Đây, tự xem đi!” Phương Linh lấy cái gương ra đưa cho Hứa Thiên Ái.

Trời, cái dấu tròn tròn hồng hồng ở giữa là gì? Đừng nói là...

“Cái này, được gọi là dấu hôn, cậu đừng ra vẻ thanh khiết trong sáng nói với tớ là cậu không biết.” Phương Linh nhìn chăm chăm cổ Hứa Thiên Ái, cười nói.

“Tớ...” Tám chín phần là lúc hấn gặm cổ cô lưu lại

“Còn không mau thành thực khai báo, cậu và hấn có giai đoạn A, B, C gì không?”

Ài, chứng cứ bị bắt, thế này đành phải nói ra hết...

“Hấn nhất định là thích cậu!” Nghe xong, Phương Linh son sắt nói, “Hấn sau cùng không phải hỏi cậu nếu hấn nói ‘Đúng’, là được rồi sao? Đó chính là chứng cứ hấn thừa nhận hấn thích cậu.”

“Thật vậy sao?” Hứa Thiên Ái không tự tin nói, “Nhưng cậu không thấy tớ không xứng với hấn sao? Hấn làm sao mà có thể nhìn tới tớ?” Gia thế của hấn tốt như vậy, bản thân hấn lại nổi tiếng như thế, làm sao mà có thể để mắt đến một người không chút nổi bật như cô?

“Xứng cái gì chứ, trong mắt tình nhân là Tây Thi, không phải thường nói ‘chiều cao không có khoảng cách; cân nặng không phải áp lực; tuổi tác không là vấn đề’ sao? Tình cảm vốn không có đạo lý như vậy.” Phương Linh bắt đầu phân tích như người đã từng trải lắm.

“Phương Linh, dường như cậu hiểu rất rõ ràng những việc này, trước kia cậu đã trải qua rồi sao?”

“Không có! Chẳng qua là trên sách, trên tạp chí, trên tivi đều nói như vậy, không đúng sao? Bây giờ chỉ sử dụng đến mà thôi “

“À...” Thì ra là thế.

“Để tớ dạy cậu một cách để biết hấn có thích cậu hay không”

“Cách gì?”

“Cậu phải biết, đàn ông ý mà, có vài chỗ không được bình thường, cậu thử làm nũng với hấn, nhờ hấn dẫn đi đâu đó, nếu hấn đồng ý, vậy có nghĩa hấn thích cậu, vậy là OK rồi!”

“Làm nũng?” Cô làm được sao? Hơn nữa, hấn sẽ thích sao?

“Đúng, làm nũng, đàn ông thích nhất là phụ nữ làm nũng với bọn họ.” Phương Linh nói.

“Vậy... bảo hấn đưa tớ đi đâu?”

“Khu vui chơi!”

“Khu vui chơi?”

“Đúng! Là chỗ đó! Nếu hấn chịu dẫn cậu đi, có nghĩa là hấn thích cậu, nếu không, đàn ông có tính tự chủ mạnh như Tư Hiền Dật hấn sẽ không đưa con gái vào trong đó.” Phương Linh khẳng định nói, “Đúng rồi,

suýt nữa quên mất, xã trưởng xã tin tức vừa nãy đến phòng học tìm cậu, chị ấy biết tớ sắp đến gặp cậu nên nhờ đưa thứ này cho cậu” Nói xong, cô lấy một chiếc camera cực xịn từ trong ba lô ra đưa cho Hứa Thiên Ái, “Của cậu đây.”

“Chị ấy nhờ cậu đưa cho tớ cái này?” Hứa Thiên Ái cầm camera nhìn hồi lâu, “Cho tớ cái này để làm gì?”

“Chụp ảnh a!”

“Chụp ảnh?”

“Đúng vậy! Chị ấy biết tớ đến nhà Tư Hiền Dật, hỏi tớ rất nhiều vấn đề, sau đó kết luận cậu sẽ ở thêm vài ngày trong nhà Tư Hiền Dật, chị ấy bảo tớ đợi một chút. Hai mươi phút sau, cùng cái này xuất hiện, nói muốn cậu chụp nhà Tư Hiền Dật gửi cho chị ấy.” Phương Linh nói xong, lập tức cầm lấy ly trà trên bàn uống một hơi. Một quá, cô nói một hơi, ngay cả nước miếng cũng không còn, không thể không bổ sung nước.

Nhà? Cô đã biết sẽ không có chuyện tốt mà!!!

“Tiểu Ái, cậu ăn cơm trưa chưa?”

“Chưa.” Đúng rồi, bây giờ đã sắp 12 giờ.

“Dù sao buổi chiều cũng không có tiết, không bằng chúng ta đi dạo phố, tiện thể ăn cơm trưa luôn, thế nào?”

“Nhưng tớ không có chìa khoá nhà, nếu trở về không có ai, tớ sẽ không vào được. Tớ lại không có số điện thoại của Tư Hiền Dật, không thể liên lạc với hần “

“Vây về trễ một chút, lúc đó có lẽ Tư Hiền Dật cũng có ở nhà”.

Hứa Thiên Ái cúi đầu suy nghĩ một chút, cũng được, ở đây cũng không có gì làm, không bằng ra ngoài đi bộ vài vòng thả lỏng một chút, “Được rồi!”.

Nói xong, cô đứng dậy lấy ví tiền bỏ vào túi áo, định ra cửa cùng Phương Linh.

“Cậu không mang điện thoại đi sao?” Phương Linh nhắc nhở.

“Không, hết pin rồi, nếu sạc thì lại tốn thời gian, mang theo cũng không để làm gì. Thôi, chúng ta đi thôi”

“Được! Đi...”

– %%%*%%% –

Trong phòng tối đen, cô đâu? Em gái béo đâu? Phòng nào cũng không thấy bóng dáng của cô, túi và đi động lại đặt trên trên tủ đầu giường ở phòng khách. Nhưng người đâu?

Tư Hiền Dật ngồi trên ghế sofa, nhàn nhả liếc mắt nhìn tạp chí tài chính, trong đầu không ngừng suy đoán về Hứa Thiên Ái, vết thương trên mặt cô còn chưa tốt, cô sẽ không về nhà, vậy cô đi đâu? Ở đâu?

Thời gian trôi qua, sắc mặt hần càng ngày càng khó coi, đã chín giờ, muộn vậy vẫn chưa trở về, xảy ra chuyện ngoài ý muốn sao? Nghĩ đến đây, tim hần lại thắt nhanh lại, đáng chết! Tại sao hần phải lo lắng cho cô như vậy? Hần cần gì phải lo âu bất an như vậy? Chẳng lẽ thật như lời Tử Nhai, hần yêu cô, cho nên mới không khống chế được, hoàn toàn không còn giống hần nữa sao...

Từ khi gặp phải Em gái béo, tâm tình hần ngày càng gặp những cảm giác chưa từng có. Cho tới bây giờ, hần không nghĩ mình sẽ vì một cô gái mà lại chịu nhiều cảm giác khác lạ như vậy.

Hần thật sự yêu cô sao? Hần nghĩ đúng vậy. Đây là câu giải thích hợp lý duy nhất đối với những thay đổi bất thường của hần. Nếu hần yêu cô, vậy cô cũng phải yêu như thế để hồi báo hần. Hần luôn lấy bản thân là trung tâm, chỉ có hần mới có thể phụ, chưa từng có người được phép phụ hần, nếu Em gái béo phụ hần, vậy hần sẽ làm sao bây giờ?

Hần sẽ đích thân hủy đi cô! Đúng vậy, nếu cô phụ hần... Hần tuyệt đối sẽ tự tay hủy đi cô, không ai được phép phụ hần...

Bất quá, tại sao đến giờ cô vẫn chưa chịu trở về...

– %%%*%% –

Mệt mỏi quá, hai cái đùi của cô sắp gãy ra. Một buổi chiều thêm buổi tối, cô cùng Phương Linh đi dạo trong trung tâm thành phố, đi dạo đến nỗi làm cô quên đi thời gian. Nếu không phải trung tâm đóng cửa, có lẽ các cô sẽ còn tiếp tục đi nữa.

Hứa Thiên Ái kéo hai cái chân mệt mỏi sắp không đi được nữa đến trước cửa nhà trọ, hần, có lẽ là đang ở nhà. Trăm ngàn lần nên có! Nếu không cô chỉ có thể ngồi trước cửa mà đợi. Thân thể vô lực tựa vào cửa, vươn tay ra định đẩy cửa, bỗng dưng thân thể theo trực giác ngã xuống dưới, cả người cô ngã vào trong nhà... Trời, cửa không có khoá.

Đau nha! Cái ngã này thật không nhẹ! Hứa Thiên Ái xoa mông chậm rãi đứng dậy. Trong phòng có ánh sáng, cô dễ dàng nhìn thấy Tư Hiên Dật ngồi trên ghế sofa, trên đầu gối là một quyển tạp chí tài chính, mặt không thay đổi nhìn chằm chằm cô.

Không biết nên nói gì, hần nhìn cô như vậy làm cô có chút bất an, Hứa Thiên Ái lúng túng giật giật khoe miệng, “Hi... Tôi... Đã về.”

Cô cũng đã chào hỏi, sao hần vẫn không nhúc nhích nhìn chằm chằm cô vậy a? Trong lòng cô bỗng dấy lên cảm giác sợ hãi, tối nay hần thật khác lạ, cô vẫn nên trở về phòng thì tốt hơn, “Àch, kia... Tôi trở về phòng, không quấy rầy anh nữa.” Nói xong Hứa Thiên Ái xoay người sang chỗ khác, bước nhanh đến phòng của mình...

Một bàn tay nhanh chóng kéo hông cô, cả người cô ngã xuống, ngã vào một lồng ngực rộng lớn, hơi thở nhẹ nhàng phả qua tai cô, thanh âm tà mị mà dỗi dằn từ tính vang lên bên tai: “Chơi mệt chưa? Muốn trở về chưa, cô gái nhỏ?”

“Vâng... Nha.” Xin nhờ, hần cũng không cần dùng động tác ái muội vậy a, lại càng không cần dùng thanh âm hấp dẫn đó nói với cô được không? Hứa Thiên Ái cảm giác tim mình đang nhảy lên “bùm bùm”, giống như đang bị đốt vậy.

“Cô gái nhỏ, em có biết bây giờ là mấy giờ không?” Thanh âm hấp dẫn vang lên lần thứ hai, người đằng sau đã bắt đầu nhẹ cán lên vành tai của cô.

Mấy giờ? Đầu óc Hứa Thiên Ái choáng váng nhìn thoảng qua đồng hồ trên tường, “Mười một... Giờ.” Sao hần lại hỏi cô mấy giờ? Chẳng lẽ hần không biết tự nhìn sao?

“Mười một giờ... Thật sự khuya lắm rồi.” Tư Hiên Dật ôm Hứa Thiên Ái, bắt đầu khẽ liếm lên cổ cô, “Buổi tối là lúc quý đi ra từ địa ngục, chúng nó thích ăn thịt người – đặc biệt là con gái, chúng nó thích ăn nhất.”

Hần đang nói gì? Truyền thuyết trong thánh kinh sao? Sao cô lại không hiểu gì, “Vâng, thật không? A, a! Tôi buồn ngủ quá, muốn trở về phòng, đúng! Trở về phòng.” Hu, cổ ngứa quá, sao hần lại dùng lưỡi liếm cổ cô chứ, mau buông cô ra nha! Nếu cứ tiếp tục như vậy, cô không đảm bảo sẽ không ăn hần nha.

“Muốn trở về phòng?”

“Vâng...” Hứa Thiên Ái gật gật đầu.

“Đúng vậy, nên trở về phòng, quý đã được thả ra.” Dứt lời, Tư Hiên Dật ôm ngang lên Hứa Thiên Ái, đi thẳng về phòng ngủ.

“Anh đi nhầm rồi, phòng tôi ở bên kia.” Hứa Thiên Ái nhắc nhở. Sao hần lại ôm cô đến phòng hần chứ?

“Không đi sai, cô gái nhỏ...” Tư Hiên Dật ôm lấy Hứa Thiên Ái đi vào phòng ngủ, đề cô lên giường, cúi người nhìn cô, “Em phải trả giá thật lớn... Khi chọc giận tôi...”

Trả giá? Cô chọc hần khi nào chứ? “Anh tránh ra, cho tôi đứng lên!” Hai tay Hứa Thiên Ái ngăn lấy ngực Tư Hiên Dật, ra sức đẩy hần ra.

“Không còn kịp rồi, quý đã xuất hiện...” Cô chống cự làm hần triệt để hiểu lấy tâm ý của bản thân, chờ đợi biến thành khát cầu mãnh liệt, hần cần dùng thân thể của cô để bình phục lại sự xôn xao trong hần, hần muốn cô trở thành người con gái của hần.

“Anh... Đừng!” Cô còn không chưa chuẩn bị, huống chi, cô còn không biết hắn có tình cảm với cô hay không, cô không muốn mình cứ vậy mà giao đến tận tay hắn, “Đừng tay! Đừng...”

Tay vẫn không dừng, vẫn dao động lên trên..

Cô hít một hơi –

“Anh muốn làm gì, đừng làm loạn!”

Hắn không trả lời cô, chỉ dùng môi thô bạo áp lên môi cô, trần trọc mát.

“Ừm...” Cô khẽ run, hai tay càng không ngừng đánh lên ngực hắn, “Không cần! Không được..” Cô lớn tiếng kêu lên, liều mạng muốn đẩy hắn. A...! Hắn vậy mà, vậy mà...

Cô không cần! Cô không muốn giao hợp! Cô...

Bốp!

Một cái tát cứ như vậy in lên mặt Tư Hiền Dật, một cái tát vang dội vô cùng, năm giây sau, trên mặt hắn nổi lên một dấu đỏ. Thanh âm đều làm cả hai người kinh hãi, hắn tức giận nhìn cô, cô giật mình thở phì phò nhìn lại hắn.

Tư Hiền Dật chậm rãi giơ tay lên, chạm nhẹ đôi má bị đánh, nheo lại đôi mắt đào hoa xinh đẹp nhìn Hứa Thiên Ái

“Em dám đánh tôi!” Từ nhỏ đến lớn, chưa từng có người dám đánh hắn, cho dù là cha mẹ hay ông ngoại cũng chưa từng dám đánh hắn, mà nay, cô lại dễ dàng quăng cho hắn một bàn tay, cho dù cô là người hắn yêu, cũng không được đối với hắn như vậy! Cái tát này tuyệt đối phải trả lại. Hắn chậm rãi nâng tay phải lên...

Đừng, đừng nói là hắn muốn đánh cô nha! Cô thật sự không phải cố ý, cô chỉ muốn đẩy hắn ra, không ngờ tay lại đánh xuống như vậy, hơn nữa, rõ ràng là hắn đuối lý trước, là hắn có hành vi gây rối cô, cô mới tát hắn một cái. Đúng! Chính là như vậy! Nhưng, khi nhìn thấy khuôn mặt tức giận của hắn, không hiểu sao cô lại có cảm giác chột dạ...

Hứa Thiên Ái rúc đầu nhìn bàn tay ngày càng đến gần, “Đừng mà!” Cả người cô dính vào hắn, “Anh đừng đánh tôi, tôi biết tôi sai rồi, nhưng anh phải tin tôi, tôi thật sự không phải cố ý.” Cô dùng ánh mắt đáng thương nhìn hắn.

Ông trời chứng giám, là hắn có hành vi xâm phạm cô trước, cô đánh hắn một cái chỉ là phòng vệ mà thôi, nhưng bây giờ cô lại phải giải thích với người xâm phạm cô, có người nào xui xẻo hơn cô không?

“Em nghĩ cứ vậy thôi?” Tư Hiền Dật cúi đầu nhìn Hứa Thiên Ái dính vào người hắn như bạch tuộc, cô gần sát như vậy làm hắn ngại ngại không ít, “Em phải biết, chưa từng có người nào dám đánh tôi! Em nghĩ tôi sẽ bỏ qua cho em một cách đơn giản như vậy?”

“Vây – để tôi giúp anh xoa bóp.” Khi nói chuyện, bốn ngón tay mềm mại của cô chạm vào mặt hắn, nhẹ nhàng xoa đi dấu đỏ trên mặt hắn, hà hơi lên mặt hắn như đang dỗ dành con nít, “Hu, không đau, không đau.”

Tay hắn ngừng lại giữa không trung, có chút do dự, tim của hắn bắt đầu dao động...

“Tay em nên để xuống!” Cô có chút run sợ nhìn bàn tay đang ở giữa không trung của hắn, cẩn thận do dự cầm tay phải hắn lên, “Vết sưng trên mặt tôi mới đỡ được vài phần, nếu bây giờ còn bị anh đánh nữa, chắc chắn sẽ sưng lên mấy ngày nữa mới khỏi. Hơn nữa, vết thương trên mặt tôi cũng là do anh hại mà có, coi như tôi và anh huề nhau, được không?” Hứa Thiên Ái lấy lòng nói.

Thở nhẹ một hơi, tay hắn chậm rãi buông xuống, “Em định bồi thường thế nào?” Như là đang nói với cô, càng giống như đang tự nói với mình.

Hắn không có đánh cô, hắn thật không có đánh cô, sự thật này làm tâm Hứa Thiên Ái vui sướng vô cùng, lấy cá tính của hắn, nếu người khác dám tát hắn một cái, hắn tuyệt đối sẽ đòi lại gấp trăm ngàn lần. Nhưng

hắn lại bỏ qua cho cô, có lẽ, cô cũng có chút đặc biệt... Vậy có lẽ hắn có thích cô, cô nên thử dò hỏi một chút...

“Vậy, anh đưa tôi đến khu vui chơi coi như bồi thường, được không? ” Hứa Thiên Ái cẩn thận quan sát vẻ mặt của hắn.

Quả nhiên, Tư Hiền Dật nhướng mày, “Không!” Hắn muốn cô bồi thường hắn, cô lại muốn hắn đưa cô đi chơi, đây mà gọi là bồi thường sao? Khu vui chơi? Tám trăm năm trước hắn đã không còn đến đó nữa!!!

“Nhưng, tôi rất muốn đi, chúng ta đi thôi! Đi thôi!” Hai tay cô ôm lấy cổ hắn, cả thân thể tựa vào trên người hắn, cọ xát trên người hắn. Có lẽ đây là nũng nịu mà Phương Linh nói đi, Hứa Thiên Ái không chắc chắn lắm. Dù sao đây cũng là lần đầu tiên cô làm nũng với một tên con trai không có quan hệ máu mủ, cho dù cách thức không đúng cũng không thể trách cô...

Con gái đúng là sinh vật kỳ quái, vừa rồi còn liều mạng phản kháng, lúc này lại vui vẻ dính lấy, hai tay Tư Hiền Dật nhẹ nhàng ôm lấy eo Hứa Thiên Ái, “Em đang quyến rũ tôi?” Nếu cô lấy thân thể của cô để bồi thường, hắn sẽ vui vẻ mà nhận.

“Nào có!” Cô vội vàng phủ nhận, khẩn trương muốn nhảy ra khỏi thân thể hắn, nhưng lại bị hắn ôm lấy, muốn cách xa hắn một chút cũng không được, “Tôi nào có quyến rũ, tôi đang làm nũng!” Hứa Thiên Ái biện giải cho hành vi của mình, quyến rũ? Chữ này cũng quá dính dáng đến tình dục nha!!!

“Làm nũng?” Ánh mắt hắn vẫn như cũ nhìn chằm chằm cô, hai tay vẫn ôm chặt hông cô, “Tại sao lại làm nũng với tôi?” Không có cô gái nào dám làm nũng với hắn, bởi vì hắn không cho bọn họ có cơ hội này.

“Tại sao?” Không phải hắn rất hiểu biết chuyện tình cảm nam nữ sao? Vậy mà còn hỏi lý do cô làm nũng với hắn, chẳng lẽ hắn không biết hàm nghĩa của làm nũng sao? “Cái gọi là làm nũng dĩ nhiên là để đối phương đồng ý điều gì đó với mình. Tôi làm nũng là để anh đồng ý dẫn tôi đi chơi!” Lần này, giải thích có lẽ rõ ràng rồi!

“Em hy vọng tôi đồng ý?”

“Anh đồng ý không?” Xin nhờ, xin đáp ứng đi, như vậy cô mới có thể xác nhận tâm ý của hắn.

“Để xem em biểu hiện thế nào.” Hắn bí hiểm nhìn chằm chằm đôi môi hồng căng mọng của cô.

“Biểu hiện?” Biểu hiện cái gì?

“Đúng, nếu em chủ động hôn tôi, tôi sẽ thử xem xét.” Khóe miệng hắn lộ ra nụ cười tà ác.

Muốn cô chủ động hôn hắn? Gương mặt Hứa Thiên Ái như bị “chải quét” qua, trở thành mặt đỏ, mỗi lần hôn môi, đều là hắn chủ động cô bị động, muốn cô chủ động... ‘Nhưng nếu hắn đồng ý dẫn cậu đi chơi, vậy chứng tỏ hắn thích cậu...’ “Vậy anh... Nhắm mắt lại.”

“Đương nhiên có thể.” Tư Hiền Dật vô cùng hợp tác nhắm hai mắt lại.

Hắn – đúng là xuất trần. Hứa Thiên Ái ngơ ngác nhìn gương mặt Tư Hiền Dật, hai tròng mắt nhắm chặt, lông mi thật dài, hình môi duyên dáng, gương mặt trắng nõn không vết, làn tóc rối tung trên vai. Nụ hôn của cô giống như đầu độc thiên sứ vậy, làm cô có chút không đành lòng, nhưng cô không còn lựa chọn nào khác.. Cô nhẹ nhàng tiến sát mặt hắn, chậm rãi đặt môi mình lên môi hắn... Như vậy cũng có thể xem như chủ động đi. Đang muốn rời khỏi môi hắn, một bàn tay ngăn đầu cô lại, cản trở cô rút lui.

Tư Hiền Dật mở to mắt, đôi môi khẽ mở: “Em gái béo, như vậy là không đủ...” Hắn khóa lại môi cô, đầu lưỡi linh hoạt đi vào bên trong thăm dò môi cô.

“Đừng...” Cô mới vừa mở miệng, lưỡi của hắn đã nhân cơ hội đi vào bên trong, quấn lấy lưỡi của cô... Mãi đến khi mặt cô vì thiếu dưỡng khí mà trở nên đỏ bừng, hắn mới buông cô ra...

“Anh...” Cô muốn chỉ trích hắn, lại không biết mở miệng như thế nào.

“Như thế nào? Em không vui sao?” Hắn nhướng mày hỏi.

Cô... Thật sự là thích lắm, cảm giác hôn môi hắn cũng không tệ, nhưng cô cảm giác có chỗ nào đó là lạ...

“Tôi...”

“Ngày mai là thứ bảy, đi khu vui chơi đi.” Hấn nhàn nhạt nói.

“Anh đồng ý?!” Nói vậy hấn là hấn thích cô rồi! Hứa Thiên Ái cảm giác mình vui vẻ đến nỗi sắp bay lên trời. Hấn thích cô!

“Ừ, tôi đồng ý!” đúng vậy, hấn đã đồng ý, hấn có thể trao cho cô trái tim hấn, cũng vậy, cô phải trao tấm lòng cô cho hấn...

– %%%*%% –

Hứa Thiên Ái tựa vào đầu giường, cuộn thân thể lại trầm tư, từ sau ngày Tư Hiền Dật đưa cô đến khu vui chơi sao, cô bắt đầu phát hiện thái độ của hấn với cô có chút chuyển biến. Mặc dù đôi khi tâm tình tốt hấn vẫn trêu chọc cô, tâm tình xấu vẫn lãnh lạnh như băng, nhưng ngày nào cũng kiên trì bôi thuốc lên mặt cô, sinh hoạt ngày thường, nếu cô thiếu gì đó hấn cũng sẽ lập tức mua cho cô. Cô đưa ra yêu cầu, chỉ cần không quá đáng, hấn đều sẽ đồng ý.

Cô cũng dần hiểu được thói quen của hấn: hấn có thói quen để trần nửa người trên khi ngủ, trước bảy giờ sáng sẽ dậy, nếu có người dám đánh thức hấn trước giờ đó, hấn nhất định sẽ chửi ầm lên; hấn ở rất sạch, cho nên trên người luôn luôn có một chiếc khăn tay trắng, còn nữa, mỗi ngày hấn phải đổi một chiếc khăn tay; lượng sách của hấn rất lớn, nhưng hấn đã xem qua một lần sẽ không xem lại lần thứ hai; hấn không thích chụp ảnh, càng không thích bị chụp; hấn cực kì để ý đến xưng hô, kiên trì bắt cô gọi hấn là “Dật”... Còn nữa, khi hấn gọi cô là “Em gái béo”, chứng tỏ tâm tình của hấn đang rất tốt, cô có thể được yên tĩnh vui vẻ, khi hấn gọi cô là “Cô gái nhỏ” thì có nghĩa tâm tình hấn đang căng thẳng đến cực điểm, tám chín phần là cô đã chọc hấn, hấn muốn bắt nạt cô cho hả giận...

Nhẹ vuốt đôi má, vết thương trên mặt đã khỏi, ngày mai, cô có lẽ nên về nhà... Nghĩ đến đó, lòng cô lại có chút khó chịu...

Ngồi thẳng lên, cô sửa sang lại ba lô đầu giường. Bỗng dưng, ngón tay truyền đến một cảm xúc lạnh lẽo. Là máy ảnh! Cô chậm rãi lấy máy ảnh từ trong túi ra. Suýt nữa thì quên, chị Lăng kia giao cho cô một nhiệm vụ cực kì gian khổ...

Chụp nhà Tư Hiền Dật? Cô đương nhiên cũng muốn, nhưng nghĩ đến chuyện giao cho xã tin tức sẽ bị người khác nhìn thấy, cô lại không muốn nữa. Cô không muốn chia sẻ với người khác về hấn. Bất quá, cô có thể len lén chụp một tấm, không cần giao cho xã tin tức, chỉ để lại lòng thường thức, coi như một kỷ niệm cũng tốt.

Xoay người xuống giường, cô đi đến trước cửa phòng Tư Hiền Dật. Đã nửa đêm, có lẽ hấn đã ngủ rồi. Hứa Thiên Ái đẩy cửa ra, cẩn thận chú ý không phát ra âm thanh gì. Bức màn trong phòng không kéo lại, xuyên thấu qua ánh trăng, cô có thể dễ dàng nhìn thấy hấn. Hấn xoay người nằm nghiêng trên giường, trên người đang đắp mền lông thiên nga màu trắng, cánh tay đặt ở trên lông thiên nga tuyết trắng, đồng thời cũng lộ ra phần lưng làm người ta mơ màng. Ánh trăng chiếu xuống tạo thành sáng tối mãnh liệt, trắng và đen đối với nhau, hấn là Thiên sứ thánh trong sáng, cũng là thiên sứ bóng tối rơi lạc, mê hoặc mắt nhân loại.

Hứa Thiên Ái không tự chủ được nuốt một ngụm nước bọt, làm sao bây giờ? Cô không hề nghĩ muốn “xâm phạm” hấn, không được, không được, cô nhất định phải kiềm chế, không được nổi lên sắc tâm.

Chậm rãi cầm máy ảnh đến gần giường, cô giơ máy ảnh lên, điều chỉnh tốt góc độ, sau đó bấm nút chụp. Đột nhiên, một chất lỏng nóng nóng chảy ra từ mũi. Hứa Thiên Ái luống cuống tay chân bỏ máy ảnh vào túi áo ngủ, dùng tay sờ lên mũi – là máu! Cô, cô, cô cứ nhiên lại chảy máu mũi khi nhìn thấy con trai! Trời, có phải có khoa trương quá hay không? Cô có phần bối rối đi đến phòng khách, tìm bông ngăn máu mũi tiếp tục chảy. Xem ra Tư Hiền Dật thật sự không phải là “Sắc lang”, cô mới gọi là “Sắc nữ”.

Lại trở về phòng Tư Hiền Dật, Hứa Thiên Ái lấy máy ảnh từ túi áo ra, chọn vị trí tốt, lại điều chỉnh tốt góc độ. Mong là bây giờ không xảy ra chuyện gì nữa, hai cái lỗ mũi duy nhất đã bị cô dè lại bằng bông gòn, không còn gì chảy ra được nữa!!!

Tay nhanh chóng bấm xuống...

Hay quá, cô đã có một tấm hình của hần. Cho dù hần không còn ở bên cạnh nữa, lúc nào cô cũng có thể nhìn thấy hần...

– %%%*%% –

Sáng sớm hôm sau, Hứa Thiên Ái lấy ba lô, về trước cửa nhà.

Buổi sáng, khi ăn điểm tâm, cô nói với hần cô phải về nhà, hần không nói gì, vẫn ăn điểm tâm như thường ngày, chỉ là sau khi ăn sáng xong, hần cố chấp muốn đưa cô về nhà, sau đó mới đi học. Hần – đôi khi thật sự là cực kì săn sóc cô...

Lấy chìa khoá ra, vừa đi vào trong nhà, túi còn chưa đặt xuống đã bị "cầu thị" ôm lấy, "Ái Ái, rốt cuộc con cũng trở về, mẹ nhớ con quá nha!" Trần Anh ôm lấy Hứa Thiên Ái, giải bày nỗi khổ tương tư.

"Mẹ – mẹ có thể buông trước được không, con không thả được." Hứa Thiên Ái dùng cả hai tay, muốn đẩy Trần Anh ra.

"Con thật vô tình, có vẻ con không hề nhớ đến mẹ nữa!" Trần Anh che mặt, nước mắt chỉ trích nói: "Con có biết mấy ngày nay mẹ nhớ con khổ ra sao không?"

Thật... Đúng là hành động thối nát, muốn khóc thì khóc cho giống đi, tốt xấu cũng nên phòng bị thuốc nhỏ mắt, như vậy mới có sức thuyết phục. Hứa Thiên Ái bắt đầu nhìn cha của mình mặt mộc đầy râu, giống hệt vượn Bắc Kinh, "Cha, cha xem đi! Mẹ lại đang làm cái gì?"

"Không có gì, chẳng qua là mẹ con vừa viết xong một tiểu thuyết bi kịch, còn chưa đi ra từ tiểu thuyết." Hứa Tự Lập giải thích.

Thì ra là thế, cô có thể hiểu, tình cảm của mẹ đúng là quá phong phú! "Được rồi, mẹ, con cũng rất nhớ mẹ, có thể buông con ra chưa, con phải về phòng thu thập đồ đạc."

"Ái Ái, mẹ đói quá a!" Trần Anh ngược mặt, khuôn mặt đầy chờ mong nhìn Hứa Thiên Ái. Hu, mấy ngày Ái Ái không ở nhà, một ngày cô sống như một năm, đồ ăn bên ngoài thật sự quá khó ăn.

"Mẹ, con vừa về, mẹ không thể cho con nghỉ một lát sau?" Chẳng lẽ cô ở nhà cũng chỉ để làm cơm?!

"Nhưng điểm tâm mẹ vẫn chưa ăn mà!" Trần Anh chưa từ bỏ ý định nói

"Mẹ có thể gọi điện thoại đặt đồ ăn" Dù sao không đói chết là được.

"Nhưng đồ ăn bên ngoài thật là khó ăn. Mẹ yêu nhất là món ăn do Ái Ái làm"

Ác! Ngờ khi mẹ nói chuyện làm – cô như sắp ới ra. Cho dù chung sống nhiều năm như vậy, nhưng đôi khi cô thật chịu không nổi, thật không biết cha làm sao có thể hạ quyết tâm mà cưới mẹ được. "Này, cha, cha mau đến nói giúp con." Hứa Thiên Ái phát ra tín tức SOS với Hứa Tự Lập.

"Cha thật sự rất muốn giúp con, nhưng – Ái Ái, cha cũng đói, con vào phòng bếp làm chút gì ăn đi."

"Hí –" Bây giờ rốt cuộc cô cũng biết tại sao, bọn họ căn bản là cá mè một lứa.

Dưới hai cặp mắt tha thiết chờ đợi, Hứa Thiên Ái bị ép mặc tạp dề, đi vào phòng bếp, bắt đầu cuộc sống trong phòng bếp của mình...

7. Chương 7

Cho nên xin anh, đừng bắt em rời xa anh.

Trừ anh ra, em không còn cảm thấy ở ai khác, một tia tình ý.

Đừng đùa, ai lại muốn đưa ra lời cầu xin với anh... Được, được rồi... Coi như nể mặt em, nhưng cô gái à, em hãy nghe cho kỹ, em không cho tôi rời khỏi em, em cũng cần phải trả giá “chính mình”, còn nữa, không cho phép cò kè mặc cả –

“Bạn Hứa, xin chào!” Một vị bạn học đi ngang qua Hứa Thiên Ái chào hỏi với cô.

“Xin chào!” Hứa Thiên Ái mỉm cười đến rút gân đáp lại. Ông trời, Hấn là ai vậy? Cô căn bản chưa từng biết hấn, hấn chào hỏi cô cái gì? Từ sáng sớm vừa bước vào cổng trường, đột nhiên có nhiều người không quen biết chào hỏi với cô, không chỉ học sinh hay giáo sư mà thậm chí ngay cả bảo vệ, ông bác thường trực phòng, bà quét rác đều chào hỏi với cô. Khi nào thì cô trở nên nổi tiếng như vậy? Sao ngay cả cô cũng không biết?

Đi tới cửa phòng học, còn chưa thấy Phương Linh đã nghe thấy tiếng hét: Mau tới đây! Cơ hội ngàn năm hiếm có, mua liền tay, rất hiếm có, tới nhanh nha!”

Đẩy cửa ra, đã thấy Phương Linh ngồi trên một chiếc ghế, rất nhiều người đang vây chung quanh cô, không riêng gì bạn học trong lớp mà ngay cả các anh chị lớp trên cũng có.

“Phương Linh, cậu đang làm gì thế?” Cô không hiểu hỏi

“Tiểu Ái, cậu tới rồi!” Phương Linh cười cười với Hứa Thiên Ái, “Không làm gì cả, chỉ là tiện thể kiểm thêm chút thu nhập thôi.”

“Kiểm thu nhập?” Cô như vậy mà cần kiểm thêm thu nhập sao? Mà cô ấy kiểm thêm thu nhập bằng cách nào?

“Đúng vậy, bởi vì...” Phương Linh vẫn chưa kịp nói hết đã bị một thanh âm cắt ngang,

“Cô là Hứa Thiên Ái hả?”

“Thì ra là bộ dáng thật không được tốt lắm, tôi còn tưởng tấm hình kia đã qua xử lý, cố tình nói cô xấu hơn thực tế.”

“Tôi cá một ngàn!”

“Tôi cá hai ngàn...”

Hứa Thiên Ái ngơ ngác chết đứng ở đó, bọn họ đang nói cái gì vậy?

Phương Linh luống cuống tay chân, một tay thu tiền, một tay cầm bút ghi lại trên quyển vở, “Tiểu Ái, bây giờ tớ bề bộn nhiều việc, lát nữa nói với cậu nhé.”

– %%%*%% –

Mãi cho đến khi tiếng chuông vào lớp vang lên, giáo sư Khang đi vào phòng học, Phương Linh mới cầm một xấp tiền trở về chỗ ngồi...

Trên bục giảng, ông ấy bắt đầu nói về nội dung bài học hôm nay – Cuộc tàn sát ở Nam Kinh, “Cuộc tàn sát ở Nam Kinh là một thảm kịch trong lịch sử, năm đó...”

Dưới lớp, Hứa Thiên Ái nhỏ giọng hỏi Phương Linh: “Lúc này cậu làm gì vậy?”

“Đánh bạc á! Bây giờ cậu và Tư hội trưởng thành đôi là một kết quả bất ngờ, cho nên, tớ chỉ thuận theo ý dân mà làm nhà cái.” Phương Linh cúi sát vào người Hứa Thiên Ái, nhỏ giọng nói.

“Cậu lấy tớ ra để đánh bạc?” Thanh âm đột nhiên đề cao lên, Hứa Thiên Ái thật không dám tin, cô lại trở thành đối tượng bị người ta đánh cược.

Trên bục giảng, hai tay giáo sư Khang kia nắm chặt lại... Học sinh thời nay thật không biết chú trọng kỷ luật, hít sâu một hơi, giáo sư Khang xoay người sang phía khác, vừa viết bảng, vừa tiếp tục nói: “Quân Nhật tại Nam Kinh...”

Ở dưới, Phương Linh an ủi Hứa Thiên Ái, “Cũng không nên trách tớ, ai bảo hôm đó có người làm chứng thấy cậu ngồi lên xe Tư Hiên Dật, lại thêm chuyện hấn hôn cậu trước mặt mọi người, còn giúp cậu xin phép, cho nên...”

“Vậy bọn họ có biết mấy ngày nay tớ ở nhà hẩn không?” Hứa Thiên Ái nín chặt y phục Phương Linh, khẩn trương hỏi.

“Không có, mọi người chỉ cho rằng hẩn đưa cậu về nhà thôi.”

Không tồi, không tồi, Hứa Thiên Ái vỗ ngực, thần kinh lập tức thả lỏng.

“Tiểu Ái, cậu và Tư Hiền Dật tiến triển thế nào? Phương pháp hôm đó tớ dạy cậu có ích gì không?”

Mặt cô ửng đỏ lên, hồi tưởng về tình cảnh tối hôm đó

“Dùng rồi” Cô thấp giọng lẩm bẩm nói.

“Vậy hẩn có dẫn cậu đến khu vui chơi không?” Đây mới là vấn đề Phương Linh quan tâm.

“Đi.”

A! “Tiểu Ái, hay quá, lần nay tớ có thể kiếm tiền rồi”

“Kiếm tiền?”

“Đúng rồi, tỉ lệ Tư Hiền Dật bỏ cậu là 1:100, tớ bỏ ra 5000 cược các cậu hợp nhau, haha, tớ và cậu đúng là bạn chí cốt mà.”

Có nhiều người quan tâm đến chuyện cô bị Tư Hiền Dật bỏ đến vậy sao? Hứa Thiên Ái chán nản. Cô thật kém như vậy sao? “Được, tớ cược 8000” Cô hào khí nói.

Bốp! Cục phấn trên tay Khang giáo sư gãy làm đôi, xoay người lại, “Em Hứa, bây giờ là thời gian lên lớp.”

Thảm, cô lại quên mất bây giờ là thời gian lên lớp, Hứa Thiên Ái co rúm lại, ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Giáo sư Khang liếc mắt Hứa Thiên Ái một cái, tiếp tục đọc, “Thành Nam Kinh máu chảy thành sông...”

Mười phút sau.

“Tiểu Ái, cậu đã xem qua tập san của xã tin tức các cậu chưa?” Phương Linh nhin không được nhỏ giọng hỏi.

“Tập san? Không biết, hôm nay tớ mới đi học lại, vẫn chưa đến xã tin tức.” Xã tin tức đã nhanh chóng ra tập san, quả là ngoài ý muốn của Hứa Thiên Ái.

“Nghe nói lần này 1000 bản bị mua hết không còn nữa, bây giờ đang in lại lần thứ hai

Thiệt hay giả? Xã tin tức không phải đã sắp sập sao? Làm sao có thể xuất bản tiêu thụ tốt như vậy?

“Cậu có muốn xem không? Tớ có một bản.” Phương Linh nói xong, không đợi Hứa Thiên Ái trả lời, đã lấy một quyển sách mỏng từ trong túi ra, “Đây, là quyển này”

“... Đây quả là một bi kịch với Nam Kinh...” Giọng nói của giáo sư vang lên khắp phòng học.

Hứa Thiên Ái nhận lấy, suy nghĩ... Người trên bìa tập san hình như cô có quen...

“... Chiến tranh mang đến tổn thất cho nhân dân và đất nước, chúng ta phải kiên quyết phản đối chiến tranh, phản đối chủ nghĩa thực dân Pháp...”

Đúng, là ảnh chụp cô và Tư Hiền Dật hôn môi!

“... Chúng ta đề xướng hòa bình...”

“Tớ hỏi cậu, là ai chụp? Là ai dám?” Thanh âm Hứa Thiên Ái nâng lên decibel cao hơn hỏi Phương Linh ngồi cạnh.

“Được, tôi cũng muốn hỏi em!” Giáo sư già rút cuộc không thể nén được cơn tức, nặng nề quăng cuốn sách giáo khoa xuống bục giảng, “Em Hứa Thiên Ái, bây giờ là em dạy hay tôi dạy?! Nếu em muốn nói thì lên bục giảng mà nói!”

Cả lớp – hơn ba mươi ánh mắt nhìn cô chằm chằm, Hứa Thiên Ái cúi đầu, đỏ mặt – cô thật muốn tìm một cái lỗ để chôn mình xuống...

– %%%*%% –

Đến buổi chiều, Hứa Thiên Ái đi thẳng đến xã tin tức. Nặng nề đẩy cửa ra, được lắm, người cô muốn tìm đang ở đây...

“Chị Lăng! Sao chị lại không tôn trọng em như thế, chưa được em đồng ý mà đã đăng hình lên?” Hứa Thiên Ái dùng tay vỗ bàn chất vấn Lăng Hảo Hảo,

“Tư Hiền Dật đồng ý.” Lăng Hảo Hảo ngồi trên ghế, không chút để ý nói.

“A? Hấn đồng ý?!” Làm sao có thể, cô đòi sống đòi chết muốn chụp hình hấn, hấn lại không chịu. Bây giờ có người đăng cả hình hấn lên, hấn lại đồng ý?

“Hôm đó chị lấy ảnh chụp đến văn phòng hội học sinh tìm hấn, nói với hấn muốn đăng lên bìa tập san, hấn cũng không lên tiếng phản đối.” Việc này đúng là ngoài ý muốn, thậm chí cô đã sớm chuẩn bị ột cuộc cãi vã ầm ĩ.

“Nhưng hấn cũng không đồng ý!” Hứa Thiên Ái cực lực nói. Dật chỉ không lên tiếng phản đối, vậy cũng không có nghĩa hấn đồng ý nha!

“Nếu hấn không đồng ý, tập san của chúng ta làm sao mà in được đến 1000 bản?” Lăng Hảo Hảo lắc đầu nói với Hứa Thiên Ái.

Vậy – hấn đồng ý?

Xã trưởng xã chụp ảnh đi thẳng đến trước mặt Lăng Hảo Hảo, “Trả máy ảnh cho tôi!” Ngực khí chưa xót và bất mãn.

“Nói vậy! Bất quá chỉ có một cái máy ảnh thôi, mượn cũng không có ai chết, việc gì phải nghiêm trọng như thế!” Lăng Hảo Hảo cười đứng dậy vỗ vỗ vai xã trưởng xã chụp ảnh.

Mượn? Cô còn không biết xấu hổ nói là mượn? Đó gọi là cướp đoạt! Vừa thấy hấn đến đã đoạt mất máy ảnh Ikon mà hấn yêu quý nhất, còn mặt dày nói mượn vài ngày. Đáng thương cho lập trường của hấn, chết cũng không đưa cho cô, thà chết chứ không chịu khuất phục – kết quả là bị cô đánh hôn mê ngay tại chỗ, khi hấn tỉnh lại đã nằm trong bệnh viện...

“Thái độ của cô là sao đây? Cuwpws máy ảnh của tôi còn đánh tôi một cái. Cô, cô có biết không, một cú kia của cô suýt nữa làm tôi chấn thương sọ não, còn phải nằm viện đến mấy ngày!” Hấn ra sức bỏ cánh tay của cô trên vai hấn xuống, điên cuồng hét lên với cô.

Chị ấy đánh người vào bệnh viện?! Hứa Thiên Ái đứng một bên nghe mà trợn mắt há hốc mồm.

“A...! Xem ra tôi đánh vẫn chưa tốt lắm, được được!” Lăng Hảo Hảo vẫn cợt nhả như cũ.

“NCô –” hấn nhụt chí.

Máy ảnh xã trưởng đưa cho cô không phải là của hấn chứ? Hứa Thiên Ái lấy máy ảnh từ trong túi xách ra đưa cho hấn, “Là cái này sao?”

“Ikon của tôi!” Xã trưởng xã chụp ảnh lập tức ôm cái máy vào trong ngực. A...! Máy ảnh của hấn, bảo bối hấn yêu quý nhất, thật tốt quá, nó lại trở về trong tay hấn.

“Đã nói sẽ trả cho cậu mà.” Lăng Hảo Hảo lườm bầu nói.

Cô còn không biết xấu hổ! Xã trưởng xã chụp ảnh bất mãn nhìn Lăng Hảo Hảo, ôm Ikon thân yêu rời khỏi xã tin tức.

“Ai, cần gì gấp vậy a, uống chén trà rồi đi cũng chưa muộn.”

Dùng trà? Hấn thấy không cần, hấn không muốn lại vào bệnh viện lần nữa...

“Đi nhanh quá, xã tin tức chúng ta đáng sợ vậy sao?” Lăng Hảo Hảo không hiểu gì hỏi Hứa Thiên Ái.

“À...” Còn không phải do chị? Hứa Thiên Ái cười lạnh nói, cô cũng không dám nói câu này ra miệng.

“Thôi, coi như chị chưa hỏi.” Lăng Hảo Hảo trở về ghế của mình, “Chị đưa cho em để chụp hình Tư Hiền Dật, em chụp được chưa?!” Cô cực kỳ “Vất vả” mới mượn được cái máy ảnh này.

“Không chụp được, hần không thích để người ta chụp ảnh cho nên em cũng không còn cách nào” Đây là sự thật, đến đêm khuya cô mới chụp được tấm ảnh đó.

“Thế à...” Lăng Hảo Hảo thất vọng than thở, máy ảnh mượn rồi, vốn muốn phát huy thế công lần thứ hai của xã tin tức, bây giờ có lẽ...

Tâm tình Lăng Hảo Hảo nhất thời trở nên u ám vô cùng, xã trưởng thật rất khó làm, nhất là xã trưởng xã tin tức. Xã tin tức bọn họ chẳng lẽ không thể sáng rực đẹp đẽ lên một chút được hay sao...

Chỉ mong thôi không được a! Đợi đến khi cô tốt nghiệp cũng chưa chắc được! Trong lòng cô nghĩ như thế...

– %%%*%% –

Nhẹ nhàng đẩy cửa ban công phòng hội trường hội học sinh ra, Hứa Thiên Ái dò xét xoay đầu xung quanh phòng, a, không có ai?

“Ừm hừ!” Phía sau vang lên thanh âm, một giây sau, cô đã bị người ta ôm lấy, hai chân đưa lên trời.

“Ngày hôm qua em về trường học, tại sao không đến hội học sinh?” Tư Hiền Dật ôm lấy Hứa Thiên Ái, để cô nhìn thẳng vào mắt mình.

“Chiều hôm qua đến xã tin tức, cho nên không có thời gian đến hội học sinh.” Cô còn phải về nhà trước sáu giờ để làm cơm chiều, “Anh mau buông tôi xuống.” Hứa Thiên Ái giùng giàng, cô chỉ thích cảm giác làm đến nơi đến chốn.

Tư Hiền Dật để cô xuống, vỗ về chơi đùa với hai bím tóc của cô, “Tại sao buổi trưa không đến đây?”

Hôm qua quả thật có quá nhiều chuyện xảy ra, làm cô căn bản không muốn đến. Hứa Thiên Ái cúi đầu suy nghĩ, không biết trả lời như thế nào cho tốt.

Hần cởi bỏ hai bím tóc của cô, để tóc xoã tung trên vai cô, “Tại sao không trả lời?”

“Người ta quên.” Cô không chú ý tới cử động của hần, nhỏ giọng nói. Thật sự là không biết nên trả lời thế nào, đành phải nói thật ra.

“Quên?” Hần có vẻ đăm chiêu chăm chú nhìn cô, “Lần đầu tiên cho phép em quên, nhưng không có lần sau, được chứ? Cô gái nhỏ?” Giọng nói dịu dàng đến quá mức bình thường.

Hiểu rõ, cô đương nhiên hiểu, mỗi lần hần gọi cô là “Cô gái nhỏ” thì có nghĩa hần đang giận, cho dù cô không rõ cũng phải hiểu.

“Sau này em không có tiết thì đến hội học sinh, cơm trưa đến nhà ăn với tôi, buổi chiều tan học tôi đưa em về nhà.” Hần thưởng thức mái tóc của cô.

“Nhưng ngày nào tan học tôi cũng phải mua đồ ăn về nhà.” Nếu hần lấy chiếc xe thể thao kia đưa cô đi mua đồ ăn, cô sẽ không còn mặt mũi nào để nhìn người ta nữa.

“Sau này em không cần nấu cơm, tôi gọi đầu bếp đến nhà em nấu.” Hần không hy vọng tay cô trở nên thô ráp. Cầm mái tóc dài của cô lên, hần nhẹ nhàng gỡ.

“Nhưng... Ai nha, sao anh lại phá hỏng mái tóc của người ta?” Hứa Thiên Ái đoạt lại tóc trong tay Tư Hiền Dật. Trời! Nửa tiếng cô chải đầu, cứ vậy mà thành công cốc.

Hần lạnh lùng mỉm cười, chân mày cau lại, “Đưa đây.” Hần mở miệng, lại dùng giọng nói “dịu dàng” chết người kia.

Cô chân chờ một chút, chậm rãi đến gần hần, tự động đặt một nắm tóc để lên tay hần, “Gì chứ, cũng đâu phải người ta cố ý.”

Hần giữ lấy tóc cô, thuận tiện nhéo lên khuôn mặt ửng hồng của cô.

Đau quá, cô ngẩng đầu nhìn hấn, giận mà không dám nói gì, đành phải phát càu nhàu: “Tóc khó chải muốn chết, người ta mất đến nửa tiếng, anh lại dễ dàng cởi ra như vậy”

“Em đang oán giận sao?”

“Không có...” Hứa Thiên Ái cúi đầu bĩu môi nói, đột nhiên, cô nhớ tới gì đó, ngẩng đầu, “Anh vì cái gì đồng ý cho xã tin tức đăng tấm hình kia?” Từ chiều hôm qua, cô đã suy nghĩ đến vấn đề này, nhưng không thể nghĩ ra.

“Tấm hình kia?” Cho dù hấn rất rõ cô đang nói gì, nhưng vẫn nhin không được muốn đùa cô.

Chính là tấm chúng ta, chúng ta...” Cô xấu hổ không muốn nói ra hai chữ kia.

“Chúng ta cái gì?”

“Chúng ta, chúng ta...”

“Cái gì?”

“Tấm hình chúng ta hôn môi!” Mắt của cô nhắm lại, thốt ra.

“A..., tấm hình kia, có vẻ không tệ lắm, lại có người muốn dùng, vậy cứ tận dụng nó đi.” Hấn như không quan tâm, nhàn nhạt nói. Thật ra nguyên nhân chính là hấn muốn mượn tấm hình kia công bố Em gái béo là cô gái của hấn, ngăn chặn những người khác vọng tưởng.

Tận dụng? Lại hại cô nổi danh toàn trường! Nhưng hấn đồng ý để tấm hình kia được đăng lên, có phải là đang bày tỏ...

“Anh có thích tôi không?” Cô hỏi, rất nghiêm túc. Tuy trong lòng cô loáng thoáng đoán được hấn thích cô, nhưng hấn chưa từng chính miệng nói qua, làm cô không thể xác định được chắc chắn.

“Em nói xem??” Tư Hiền Dật nghịch mái tóc Hứa Thiên Ái, hỏi ngược lại. Hấn phá lệ nhiều như vậy cũng vì cô, cô còn hỏi hấn có thích cô không, cô còn chưa rõ sao...

“Tôi, không biết.”

Hấn cúi người xuống, mềm nhẹ nói bên tai cô: “Em là người duy nhất khiến tôi không đánh mà lui, em thấy điều này nói lên điều gì?”

Nói vậy – “Anh thích em!” Cô mừng rỡ kêu lên.

Hấn thở dài một hơi, “So với thích còn thích hơn.”

A? Còn thích hơn? Vậy hấn là – yêu?

Cô khiếp sợ nhìn hấn, hấn yêu cô? Có thể sao?

Hấn đặt tóc cô xuống, nâng tay phải của cô lên, đặt lên ngực mình, “Anh yêu em, ” hấn nói: “Trái tim của anh chỉ có thể trao cho em, em cũng vậy, tấm lòng của em cũng phải giao cho anh.”

Lòng của cô... Cô đỏ mặt, nhón chân lên, nhẹ giọng nói bên tai hấn: “Trái tim của em, sớm đã là của anh.”

Vì thế, ngày hôm nay, Hứa Thiên Ái và Tư Hiền Dật chính thức yêu nhau...

– %%%*%%% –

Cặp đôi khó thành nhất của trường đã yêu nhau được một tháng! Một đường rớt hồng kính mắt của sinh viên và giáo sư. Lúc trước, những người còn vỗ ngực nói chưa đến hai tuần Hứa Thiên Ái sẽ bị đá, còn đặt một đồng tiền đặt cược, lúc này lại ảo não không thôi. Sớm biết vậy nên mua “hợp” thì hơn. Ai mà đoán được, vừa có quyền thế, tiền tài, thông minh, đẹp trai như Tư Hiền Dật lại đi yêu một cô gái vừa không có dung mạo, gia thế lại bình thường như thế.

Chuông tan học vang lên, giáo sư dặn dò bài tập xong, đi ra khỏi phòng học.

“Phát tài rồi, phát rồi!” Phương Linh ngồi trên ghế vui vẻ nhìn chi phiếu, quá nhiều tiền, còn thừa mười vạn, đây toàn bộ là nhờ phúc của Hứa Thiên Ái, lần này cô có tiền đi Nhật Bản du lịch rồi!

“Cậu điên gì thế? Vui lắm sao?” Hứa Thiên Ái buồn bực hỏi.

“Còn không phải ván bài lần trước,” Phương Linh giải thích, móc một tấm chi phiếu từ trong túi ra, “Đây, cái này là của cậu. Bên trong có hai mươi vạn.”

“Hai mươi vạn?” Hứa Thiên Ái hét rầm lên, hai mươi vạn?! Đều là của cô?

Ánh mắt cả lớp thoáng chốc đều tập trung lên người cô.

“Đừng hét lớn tiếng như vậy.” Phương Linh bịt lỗ tai ai oán nói, lỗ tai của cô suýt nữa thì điếc rồi, “Tớ biết cậu rất vui, nhưng mà nhỏ tiếng một chút thì tốt hơn.” Quá thu hút người khác.

“Phương Linh, làm sao bây giờ, tớ chưa từng có nhiều tiền như vậy, giống như đang nằm mơ vậy.”

“Bình thường, bây giờ số tiền kia đã là của cậu, cậu muốn dùng thế nào sao thì dùng”

“Vậy, Phương Linh, cậu nhận được bao nhiêu?”

“Cũng không nhiều, mười vạn mà thôi, nhưng cũng nhiều với tớ rồi.”

“Vậy cậu muốn làm gì với số tiền kia?”

“Đương nhiên là đi Nhật Bản chơi!” Nhật Bản, cô muốn đi từ lâu rồi, cô cũng muốn ăn hải sản Nhật Bản từ lâu rồi! “Còn cậu? Bây giờ có 20 vạn, cậu dự định làm gì?”

“Vẫn chưa nghĩ tới.” Bình thường thì muốn mua thứ này thứ kia, nhưng khi có tiền, cô thật sự không biết nên mua cái gì.

“Vậy bây giờ cậu nghĩ là được rồi...” Phòng học đột nhiên rối loạn, làm lời của Phương Linh ngừng lại.

“Cái gì vậy?” Hứa Thiên Ái hỏi.

“Hội trưởng – bạn trai của cậu đến.” Phương Linh huyết sáo đáp.

Cô xoay người nhìn về phía cửa phòng học, quả nhiên, thấy Tư Hiên Dật mặc quần áo màu vàng nhạt nhàn nhã đi đến.

“Đi theo anh.” Tư Hiên Dật đi đến trước mặt Hứa Thiên Ái, tóm lấy tay cô kéo ra ngoài.

“Đi đâu?” Cô có chút lảo đảo đuổi theo hắn, “Tiết sau em còn phải lên lớp!”

“Nghỉ đi” Tư Hiên Dật vò đầu, “Bây giờ đi ra ngoài gặp ông của anh.”

Đều là Tử Nhai gây họa, hắn có bạn gái, cần gì nhiều chuyện chứ! Chẳng những giúp hắn tuyên truyền miễn phí khắp nơi, lại còn thêm mắm thêm muối. Bây giờ làm cho ông ngoại, cha mẹ, em gái, cho tới người làm vườn, lái xe, người hầu... Ai cũng đều biết hắn có bạn gái. Di động của hắn từ hôm qua đến giờ vang lên chưa bao giờ ngừng, làm hắn không thể không tắt máy. Khoa trưởng nhất là ông ngoại hắn, nghe thấy hắn có bạn gái, lập tức bỏ qua hội nghị quan trọng ở Mỹ, gấp gáp trở về xem bạn gái hắn như thế nào.

“Đi gặp ông ngoại anh?” Là Lý Ngạo Lệ thường xuất hiện trên ti vi? Cô chưa chuẩn bị tốt tâm lý để gặp người nhà hắn nha. Mà bọn họ chỉ mới quen nhau một tháng, chắc chưa đến lúc gặp người nhà đi!!!

“Đúng.” Hắn kéo cô ngồi lên chiếc Rolls-Royce trước cửa trường. Kỳ thật, hắn cũng chưa muốn đưa Em gái béo đến gặp ông ngoại, cô là cô gái của hắn, không cần người khác bình luận. Nếu không phải ông ngoại nói, nếu hắn không chịu đưa Thiên Ái đến gặp, ông ấy sẽ phái người bắt cóc cô đến biệt thự Lê Viên, hắn đành phải đưa cô đi gặp ông.

Hắn không hy vọng Em gái béo của hắn sẽ chịu kinh hãi gì...

Nuốt một ngụm nước bọt, Hứa Thiên Ái bất an nói: “Nhưng em sợ..!” Đây là lần đầu tiên cô đến gặp người nhà của hắn

“Đừng sợ, chúng ta ngồi một chút sẽ tới, không lâu đâu.” Khó có khi hắn thật lòng an ủi cô, tay cô đang run, có lẽ cô thật sự rất sợ.

Cô gật gật đầu, vùi đầu vào ngực hắn, vì hắn, cô nhất định phải có dũng khí đối mặt với người nhà của hắn, cho dù người nhà hắn là Lý Ngạo Lệ cao cao tại thượng trong thương giới cũng vậy. Sức mạnh của tình yêu là có thể chiến thắng mọi thứ...

Nhưng, cô vẫn sợ...

– %%%*%% –

Nửa giờ sau, xe ngừng lại, bước xuống, không đợi người hầu chạy đến, Tư Hiền Dật đã mở cửa xe, lôi kéo Hứa Thiên Ái vào biệt thự, “Ông ngoại đâu?” Hắn hỏi người hầu đứng cạnh cửa

“Lão thái gia ở đại sảnh đợi thiếu gia.”

Vì thế, hắn lại lôi cô đến đại sảnh.

Một ông cụ hoà ái đang ngồi thưởng thức trà Long Tĩnh mà người hầu đưa lên. Ừm, quả nhiên là trà ngon. Khi hai người xông vào phòng khách, ông đặt chén trà xuống, phất tay kêu người hầu lui ra. Tiểu Dật thật sự có bạn gái. Nhớ lại mấy ngày trước, khi hắn nghe được tin này, suýt nữa té từ trên ghế xuống. Cháu ngoại hắn từ trước đến nay vốn không có hứng thú với con gái, lần nào giới thiệu nó cũng luôn từ chối, hại hắn còn tưởng nó là người đồng tính luyến ái. Bây giờ, rốt cuộc hắn cũng yên tâm, ít nhất, Tiểu Dật của hắn có hứng thú với con gái.

Cháu đưa người đến rồi.” Tư Hiền Dật nhàn nhạt nói, tay vẫn nắm lấy Hứa Thiên Ái.

“Ông biết.” Lý Ngạo Lệ mỉm cười nói, nhìn Hứa Thiên Ái từ trên xuống dưới, quả nhiên đúng như lời Tiểu Nhai, là một cô gái vô cùng bình thường. Ánh mắt của cháu ngoại hắn đúng là có vấn đề, nếu không phải tận mắt nhìn Tiểu Dật nắm tay cô bé từ nãy đến giờ, hắn thật khó tin tưởng Tiểu Dật đang quen với cô gái này, “Cháu là Hứa Thiên Ái đúng không? Cùng trường với Tiểu Dật?”

“Vâng, nhưng thấp hơn một lớp, cháu mới năm nhất đại học... Ông, ông gọi cháu là Thiên Ái được rồi.” Hứa Thiên Ái vừa quan sát Lý Ngạo Lệ vừa trả lời. Hắn đúng là Lý Ngạo Lệ, thật hoà ái, có cảm giác như oanh bác nhà bên cạnh vậy, hoàn toàn không nghiêm trang như trên ti vi, làm cô thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Vậy, Thiên Ái, cháu học ngành nào?”

“Hán ngữ, văn học.”

“Rất tốt, con gái nên có khí chất như vậy, vậy cháu...”

“Ông hỏi đủ chưa?” Tư Hiền Dật không kiên nhẫn cắt ngang Lý Ngạo Lệ, “Người cháu đã đưa đến rồi, sau này ông cũng đừng phiền cháu nữa.” Dứt lời, hắn chuẩn bị kéo Hứa Thiên Ái đi.

“Đứng lại!” Lý Ngạo Lệ đứng lên, cầm lấy gậy trượng bên cạnh, dùng lực gõ sàn nhà, “Cháu vừa đến một lát đã muốn đi? Ông chẳng qua chỉ muốn nhìn cháu ngoại một chút, nhìn bạn gái của cháu ngoại mà thôi, một chút tâm nguyên nho nhỏ ấy cháu cũng không thể thoả mãn cho ta?”

Tư Hiền Dật miễn cưỡng xoay đầu lại, “Ông không phải đã thấy sao? Còn chưa đủ cái gì?”

“Chẳng lẽ cháu không thể tâm sự với ông sao? Dù sao ông cũng là ông ngoại của cháu!” Lúc này, ông ta cũng chỉ có thể mang thân phận ông ngoại ra.

“Không muốn.” Vẫn là câu trả lời như cũ.

Đáng giận, cháu ngoại này rốt cuộc là di truyền gien từ người nào, con gái của mình ôn nhu hiền thực, con rể của lại hài hước, lại sinh ra một cái quái thai. Nhưng cái quái thai này lại vẫn vô toàn tài, cho dù cái gì cũng đều tinh thông, làm mình muốn chán ghét cũng không được, ngược lại còn rất thích là đằng khác.

Ông ngoại thật đáng thương, ngay cả nói chuyện phiếm với cháu ngoại cũng không được. Hứa Thiên Ái bắt đầu đồng tình với Lý Ngạo Lệ

“Dật, chúng ta ở lại một chút đi” Cô ngược mặt lên, nói với Tư Hiền Dật.

Thật là cô gái tốt, Lý Ngạo Lệ tán thưởng nhìn Hứa Thiên Ái, cháu ngoại của hắn quả nhiên có mắt nhìn người.

“Em muốn ở lại đây?” Tư Hiền Dật quái dị liếc nhìn Hứa Thiên Ái hỏi.

“Đúng.” Cô gật đầu.

Hắn nhìn chăm chăm cô, một phút sau, hắn buông tay cô ra, “Khi nào muốn về thì gọi điện thoại cho anh, anh đến đón em.”

“Chỉ có mình em ở lại?”

Hắn gật đầu, xoay người rời đi.

“Không được, ” Hứa Thiên Ái kéo ống tay áo của Tư Hiền Dật, hắn đi vậy cô còn ở lại làm gì? Ông ngoại vốn muốn ở chung với hắn!

“Anh cũng cần phải ở lại.”

“Buông ra.” Hắn nhú mày,

“Không.” Cô kiên trì, rất ít khi cô cố chấp kiên trì trước mặt hắn, nhưng hôm nay... Có lẽ cô thật sự thông cảm với một người già cô độc đi... Cô tìm lý do cho hành vi của mình.

Hắn đẩy tay cô ra, mới xoay người, cô lại ôm lấy hông của hắn...

“Em...” Tư Hiền Dật xoay người lại, nhìn Hứa Thiên Ái, “Buông ra.”

Cô không nói lời nào, chỉ dùng lực lắc lắc đầu.

“Muốn anh ở lại?” Hắn hỏi

Cô gật gật đầu, không thể lên tiếng trả lời.

“Nếu anh nói ‘Không’?”

Cô mím miệng, bắt đầu biểu tình muốn khóc.

“Không được khóc!” Hắn bực mình dùng tay bắt lấy mặt cô. Nước mắt của cô làm cho hắn tâm phiền ý loạn.

Cô không để ý tới hắn, tiếp tục cố gắng làm nước mắt dâng lên.

Hắn thấp giọng thở một hơi,

“Em thắng rồi, anh ở lại.” Hắn vuốt tóc cô nói với cô, ánh mắt vô tình liếc qua ông ngoại đang xem kịch vui...

Tiểu Dật đồng ý ở lại? Lý Ngạo Lệ kinh ngạc nhìn Hứa Thiên Ái, lấy cá tính của Tiểu Dật, chuyện đã quyết định chưa bao giờ thay đổi. Mặc kệ ai nói cũng đều như vậy, cho dù là cha mẹ hay trưởng bối, hắn cũng không để ý tới. Mà cô gái nhỏ trước mắt, trong một thời gian ngắn đã có thể thay đổi quyết định của Tiểu Dật, giữ hắn ở lại...

Xem ra, hắn nên tìm thời gian để mang con gái đến gặp cha mẹ cô gái này...

Có lẽ, hai ba năm nữa hắn có thể tham gia hôn lễ của cháu ngoại...

Rốt cuộc, hắn cũng có thể ẵm chặt...

Thật, thật hạnh phúc...

8. Chương 8

Nếu có một ngày như vậy, em nói sẽ phải rời đi.

Anh sẽ lạc mất chính bản thân anh, đi vào biển người khôn cùng.

Không thể nói “không”? Không được sao? Thật sự không được? Kỳ thật, em chỉ đơn thuần hơn người khác một ít thôi. Này! Cô gái kia, không được cười lớn lối như vậy, được chưa? Được rồi, được rồi, là rồi, là rồi... Anh chỉ là, chỉ là, để ý em, chỉ để ý em một chút mà thôi...

Buổi sáng ngày chủ nhật, trời quang mây tạnh.

Hứa Thiên Ái một mình đi trên đường phố, cô vốn muốn hẹn đến nhà Dật làm bài tập. Nhưng vì hôm nay cô cần làm một chuyện, cho nên viện lý do nói với hắn trong người không được thoải mái, muốn ở nhà nghỉ ngơi. Đây là lần đầu tiên cô nói dối hắn, lòng bàn tay cô đến giờ vẫn còn đổ mồ hôi lạnh. Thương đế, ngàn vạn đừng để hắn phát hiện cô gạt hắn, nếu không, nhất định cô sẽ chết rất khó coi!

Nhưng cô làm vậy cũng có nguyên nhân, chính là hai mươi vạn tự nhiên có được...

Có hai mươi vạn, nên sử dụng thế nào chính là vấn đề mấy ngày nay Hứa Thiên Ái suy nghĩ. Nếu cô và Dật yêu nhau, vậy có thể dùng số tiền đó mua quà cho Dật.

Quen nhau đến nay, đồ trên người cô cơ hồ đều là hắn mua cho, mà giá cả đều đắt vô cùng. Hình như hắn cực kì thích mua đồ cho cô, cho dù cô nhiều lần từ chối nhưng hắn đều vờ như không nghe – mặc những bộ đồ hàng hiệu này, cô có cảm giác như mình sẽ bị cướp bất cứ lúc nào. Huống chi, cô luôn nhận đồ của hắn, cảm giác như đang bị nuôi vậy. Nhưng lần nào hắn cũng nói một câu mà vĩnh viễn cũng không thay đổi: “Anh muốn đưa thì đưa, nếu em không cần, thì có thể ném đi.”

Ném? Ném mấy thứ hàng hiệu vô cùng đắt này? Cô làm sao mà xuống tay được chứ, giống như đang quăng tiền xuống nước vậy. Vì thế, hắn tiếp tục đưa, cô cũng đành tiếp tục nhận...

Bây giờ rốt cuộc cô cũng có tiền để mua lại cho hắn. Hứa Thiên Ái đi dạo một vòng sau, quyết định chọn thứ có thể giữ được lâu. Chọn trúng một tiệm trang sức được trang hoàng tinh xảo, cô nhẹ nhàng đẩy cửa vào.

“Thưa cô, cô muốn mua đồ sao?” Vừa thấy khách tới cửa, nhân viên nhiệt tình chào hỏi cô.

Hứa Thiên Ái gật gù đầu, “Tôi muốn xem một chút.”

“Đương nhiên có thể, là mua cho cô sao?” Nhân viên cửa hàng đưa Hứa Thiên Ái đến trước quầy thủy tinh trong suốt, ở một bên dò hỏi.

“Không, ” Hứa Thiên Ái lắc lắc đầu giải thích, “Là mua cho bạn.” Nghĩ tới Tư Hiền Dật, mặt cô không khỏi ửng hồng.

“A..., là mua cho bạn trai!” Nhân viên cửa hàng đột nhiên cười cười.

Tự tay lấy một vật trang sức có vẻ rất nam tính ra, “Cô xem, chiếc vòng trắng này rất hợp với đàn ông, bên trong có đính kim cương, thiết kế vô cùng tinh xảo.” Nhân viên cửa hàng chọn một món nói, “Mà chiếc vòng tay này là làm bằng mã não, lại thêm nữa...”

Hứa Thiên Ái nhìn những món trang sức trong tay nhân viên cửa hàng, khi không biết chọn cái nào thì một chiếc vòng hấp dẫn ánh mắt cô. Chiếc dây chuyền này đặc biệt tinh xảo, giá chữ thập đính đầy kim cương đặt sau lưng, vây quanh là một đôi cánh mai dứa từ thủy tinh mà thành, mãnh liệt đối kháng làm cho ánh mắt người ta bị hấp dẫn lập tức, sinh ra liên tưởng vô hạn – giống như là cuộc chiến giữa ánh sáng và bóng tối, là giá chữ thập thánh khiết bị bóng tối nuốt đi, hay là bóng tối đang rửa tội với giá chữ thập...

“Có thể lấy cái này cho tôi xem không?” Hứa Thiên Ái chỉ vào dây chuyền nói. Nó cho cô một cảm giác giống như Dật, làm người ta suy nghĩ bất định, không thể đoán được.

“Thực xin lỗi, thưa cô, đây là hàng không bán.” Nhân viên cửa hàng áy náy nói.

“Hàng không bán?”

“Đúng.”

Hứa Thiên Ái nhìn chằm chằm dây chuyền trong tủ thủy tinh, nó thật sự rất xứng với Dật.

“Nhưng tôi rất thích sợi dây chuyền này, có thể trao đổi một chút không?” Hứa Thiên Ái chưa từ bỏ ý định nói. Cô muốn đeo nó lên cổ Dật.

“Việc này...” Nhân viên cửa hàng khó xử do dự, cô rất muốn đáp ứng yêu cầu của cô ấy, nhưng sợi dây chuyền này ông chủ đã nói không được bán, “Tôi thật sự là không...”

Rắc! Cửa lại bị mở ra, dưới ánh mặt trời, một cô gái rất cao đi đến. “Này, anh em sinh đôi kia đâu? Mau gọi bọn họ ra đây!” Ngờ ngợ quen thuộc, hành động quen thuộc tự nhiên như ở nhà mình, làm Hứa Thiên Ái không nhìn cũng đoán được cô gái mới bước vào là Lăng Hảo Hảo.

“Ông chủ không có ở đây.” Nhân viên cửa hàng cười khan trả lời. Ai, Mẫu Dạ Xoa này lại tới nữa, ông chủ đã thông báo với cô, dặn cô không được nói bọn họ đang ở đây, nếu không, cô chuẩn bị về nhà thì hơn.

“Không có?” Lăng Hảo Hảo tự động ngồi xuống ghế da, “Ngoại trừ nơi này, những nơi bọn họ có thể đi tôi đều tìm hết rồi. Mau gọi bọn họ ra, nếu không đừng trách tôi tức giận rồi phá chỗ này đi.”

Nhân viên cửa hàng sợ rụt đầu, cô gái trước mắt cực kỳ đáng sợ, nhưng vì giữ lại công việc, cô vẫn lại là quyết định không nói ra hành tung các ông chủ, “Hai cậu chủ thật sự không có ở đây.”

“Được lắm, vậy tự tôi đi vào tìm bọn họ.” Lăng Hảo Hảo đứng dậy, đi vào bên trong.

“Đừng...” Nhân viên cửa hàng đứng bên ngăn cản, vừa nói ra, Lăng Hảo Hảo đã dừng bước, “Tiểu Ái, tại sao em lại ở chỗ này?” Cũng đến tìm Kinh Tung Thiên và Kinh Hoàn Địa giống cô sao

“Em tới mua đồ.” Rốt cuộc cô ta cũng chú ý đến cô, Hứa Thiên Ái nhìn Lăng Hảo Hảo, chỉ tay vào sợi dây chuyền “Nhưng sợi dây chuyền kia là hàng không bán, có lẽ không mua được.”

“Sợi này hả?” Lăng Hảo Hảo tức tiếp lấy dây chuyền ra, nhìn trái nhìn phải, “Mua cho em sao? Hình như không hợp lắm.”

“Không phải, ” Hứa Thiên Ái lắc đầu, “Mua cho Dật.”

Cho Tư Hiền Dật, vậy cũng được

“Vậy lấy đi.” Lăng Hảo Hảo đưa dây chuyền cho Hứa Thiên Ái.

Lấy đi? Nhưng đây là đồ không bán nha, Hứa Thiên Ái đang muốn nói, lại có người chạy vọt ra từ bên trong.

“Không được!” Kinh Tung Thiên đoạt lại dây chuyền trong tay Lăng Hảo Hảo.

“Cậu ra rồi?” Lăng Hảo Hảo miệng cười nhưng trong lòng không cười, nhìn chằm chằm Kinh Tung Thiên.

Thảm, Kinh Tung Thiên thầm kêu khổ trong lòng, lúc này khi thấy dây chuyền của mình sắp rơi vào tay người khác, nhất thời mới quên nguy hiểm trước mắt mà vọt ra... So với việc mất dây chuyền, Mẫu Dạ xoa trước mắt còn đáng sợ hơn.

“Còn tên kia, muốn tự đi ra hay để chị đây động thủ?” Lăng Hảo Hảo hoạt động cổ tay, liếc vào bên trong.

“Tôi tự động đi ra” Kinh Hoàn Địa đi ra từ bên trong, cầm tức nhìn Kinh Tung Thiên, tên anh trai đáng giận, vì một sợi dây chuyền mà bán đứng hắn.

“Hai người đều đông đủ rồi!” Lăng Hảo Hảo chống nạnh trừng mắt nhìn anh em nhà họ Kinh đứng trước mặt cô, “Nói, là ai làm mấy tính ở xã tin tức treo máy?” Đám người trong xã tin tức, mọi người lười muốn chết, chỉ có cô và hai người bọn họ có thời gian rồi đi động mấy vi tính kia, bọn họ muốn dùng thì cứ dùng, thế mà còn rước mấy cái virus về, hại mấy bài báo cô “đốc hết tâm huyết” viết ra đều bị tiêu diệt sạch sẽ, không còn lại chút nào.

“Nói, rốt cuộc là ai làm?” Cô muốn đánh người đó đến chết dở sống dở mới hả được cơn giận này.

“Là hắn!” Không hổ là anh em sinh đôi, cùng lúc chỉ vào đối phương nói.

“Tức là hai người đều làm?” Lăng Hảo Hảo kéo ống tay áo lên, nếu không ai thừa nhận, thì hai người cô đều đánh hết. Quả hai quả đấm ra, hung hăng đánh vào bụng Kinh Tung Thiên và Kinh Hoàn Địa.

Đau chết a! Hai người ôm bụng gập lưng lại, quen được Lăng Hảo Hảo là sai lầm nhất trong cuộc đời bọn họ, hai người bọn họ phong lưu phóng khoáng, gia thế lại tốt, từ trước đến nay xua phụ nữ như xua vịt, nhưng chỉ có Lăng Hảo Hảo là không thấy mị lực nam tính của bọn họ, coi bọn họ như bao cát miễn phí,

rãnh rồi lấy ra đánh bọn họ vài cái. Nhưng cô lại là người đã giành giải quán quân quyền anh trong nước, làm bọn họ muốn phản kháng cũng không được.

“Xã trưởng, cô ra tay cũng quá độc ác đấy.” Kinh Hoành Địa ngồi chồm hổm trên mặt đất, xoa bụng. Thật sự hắn cực kì vô tội, mấy vi tính của Xã trưởng đâu phải do hắn làm hư, nhưng quả đấm của cô ta hắn đều phải nhận như anh trai. Thật không có đạo lý!

Kinh Tung Thiên nhin đau cẩn thận kiểm tra dây chuyền trong tay, may quá, vẫn chưa bị hỏng. Vừa ngẫm vui sướng xong, Lăng Hảo Hảo đã cướp lấy dây chuyền trong tay hắn, “Tôi thấy cậu nên bán sợi dây chuyền này đi” Chẳng những có thể trừng phạt hắn, còn có thể giúp Tiểu Ái mua quà tặng người yêu. Đúng là nhất cử lưỡng tiện!!!

“Tôi...” Kinh Tung Thiên giùng giàng đứng lên.

“Tôi thấy, cái này có lẽ là 30 vạn!” Lăng Hảo Hảo nhìn sợi dây chuyền, định giá nói.

Ba mươi Vạn? Sợi dây chuyền này ít nhất cũng hơn trăm vạn a!!!

“Nhưng em chỉ có 20 vạn” Hứa Thiên Ái lấy chi phiếu từ trong túi ra, một bên nhỏ giọng nói. Ba mươi Vạn, cô còn thiếu đến 10 vạn!!!

“Hai mươi vạn cũng được!” Lăng Hảo Hảo một tay lấy chi phiếu trong tay Hứa Thiên Ái nhét vào tay Kinh Tung Thiên, một tay đưa sợi dây chuyền cho cô.

Như vậy cũng được? Hứa Thiên Ái cầm dây chuyền, xấu hổ nhìn Kinh Tung Thiên, “Nhưng anh ta...” Hình như là không nữa.

“Không sao đâu” Lăng Hảo Hảo lôi Hứa Thiên Ái ra khỏi cửa tiệm. Món thù mấy vi tính cũng đã báo, bây giờ cũng nên trở về, “Em chỉ cần nhớ, khi đưa cái vòng này cho Tư Hiền Dật, nói tên chị ra là được rồi.” Đây mới là trọng điểm.

Kinh Tung Thiên trừng mắt nhìn chi phiếu trong tay, dây chuyền của hắn, một trăm vạn của hắn, sao bây giờ lại biến thành 20 vạn...

– %%%*%%% –

Hứa Thiên Ái một đường ngậm nga hát về phòng số 3 lầu hành chính, chuẩn bị đến văn phòng hội trưởng hội học sinh, định đưa dây chuyền hôm qua mua được cho Tư Hiền Dật, để hắn vui mừng đến chết một lần.

Mới đến dưới lầu, đang chuẩn bị đi vào, một bóng người đi ra từ bên trong, làm cho cô dừng bước, là một người trong anh em họ Kinh!!! Chỉ là không biết là Kinh Tung Thiên hay Kinh Hoành Địa mà thôi.

“Hi, Tiểu Ái xinh đẹp, thật vui khi nhìn thấy em.” Người đó lên tiếng chào hỏi với cô.

“Hi.” Cô sợ hãi trả lời, cô vẫn không thể phân biệt hắn là anh hay là em.

“Yên tâm, tôi là Kinh Hoành Địa!” Chĩa vào cái đầu nhuộm đầy màu sắc như khổng tước, người đó đến gần Hứa Thiên Ái, giống như hiểu được sự lo lắng của cô, tự động báo tính danh.

Không tồi, không phải là ông anh, nếu như là Kinh Tung Thiên, cô thật không biết nên ứng phó thế nào cho tốt. “Anh của anh tức giận lắm sao?” Cô hỏi. Dù sao, cô cũng coi như là gián tiếp cướp lấy dây chuyền của hắn – tuy cô đã thanh toán.

“Làm sao chứ, buôn bán có lời mừng còn không kịp a.” Kinh Hoành Địa cười hì hì trả lời, hai tay đặt lên vai của cô. Mới là lạ, kỳ thật anh trai hắn đang giận muốn chết, chỉ còn chưa lấy dao phanh thây ra thôi.

“Vậy anh ấy không giận tôi chứ?!” Tâm tư của Hứa Thiên Ái vẫn còn đặt ở chuyện Kinh Hoành Địa, không chú ý đến cử động của hắn.

“Đương nhiên, anh ấy làm sao mà giận một người đáng yêu như em được.” Đây là sự thật, người hắn tức điên lên chỉ có Lăng Hảo Hảo thôi,

“Thật tốt quá!” Cô vui vẻ cầm tay hắn cười, vậy cô có thể đưa cho Dật sợi dây chuyền này mà không cần lo lắng gì nữa rồi,

– %%%*%%% –

Cùng lúc đó, bên trong phòng làm việc hội trưởng hội học sinh, một bóng dáng cao lớn thon dài tựa vào cửa sổ, nhìn thấy một màn ngoài cửa sổ, ánh mắt càng lúc càng trở nên âm trầm... Cô phụ hấn?!

Hấn quyết không cho phép!

Hứa Thiên Ái đẩy cửa ban công ra, bên trong tối đen. Không có ai? Làm sao được? Rõ ràng Dật nói muốn cô chiều nay phải đến đây.

“Wow, sao anh lại đứng ở đó!” Hứa Thiên Ái đột nhiên thấy Tư Hiền Dật đứng ở cửa sổ, hoảng sợ vỗ ngực kêu lên, “Nếu ở trong sao không bật đèn?” Nói xong, cô chuẩn bị bật đèn.

Hấn bước nhanh đến phía cô, bắt lấy cánh tay định bật đèn của cô.

“Làm sao vậy?” Hứa Thiên Ái ngẩng đầu nhìn Tư Hiền Dật hỏi. Lưng hấn che đi làm cô không thể thấy rõ biểu tình lúc này của hấn.

Hấn không trả lời, chỉ dúi đầu vào vai cô, tay ôm lấy hông cô. Tại sao, khi hấn thấy cô cầm tay, cười đùa với tên con trai khác, tim hấn lại đau như vậy. Có một cảm giác ghen tị không nói nên lời cắn nuốt lý trí của hấn, bình tĩnh của hấn. Hấn muốn giữ chặt cô lại, chỉ một mình hấn mới được ngắm nhìn cô.

“Này, rốt cuộc anh làm sao vậy?” Hành động của hấn thật kỳ quái, gặp chuyện phiền lòng sao? Hứa Thiên Ái nghịch tóc dài Tư Hiền Dật xõa ra hỏi.

“Đồng ý với tanh, sau này không được cười, không được nắm tay tên con trai nào khác nữa.” Tư Hiền Dật khàn khàn nói, hai tay ôm thắt lưng Hứa Thiên Ái nắm lại thật chặt. Hấn đã cố gắng giữ tinh tảo, một khi gốc cây lý trí của hấn gãy mất, không biết hấn sẽ làm chuyện gì nữa, hấn không muốn tổn thương cô...

“Yêu cầu của anh – cực kỳ đặc biệt!” Hứa Thiên Ái cười, hấn nghĩ cô là quốc sắc thiên hương sao? Đây nên nói với mỹ nữ mới đúng. Một cô gái bình thường không có gì xinh đẹp như cô, cho dù muốn nắm tay con trai khác, người ta cũng không đồng ý. Trên cơ bản, người như hấn lại đi yêu cô đã làm cô thấy kỳ quái lắm rồi.

“Đồng ý với anh!” Đầu hấn chôn vào sâu hơn, thanh âm càng thêm khàn khàn, lý trí của hấn đã đến cực hạn rồi, hấn phải nghe được lời cam đoan của cô mới có thể bình ổn lại lửa giận trong lòng.

“Không a, anh nhìn lại mình xem, bộ dáng xinh đẹp như vậy, lỡ như ngày nào đó em bị anh đá, em lại đồng ý với anh không được cười với tên con trai khác, không nắm tay tên con trai khác, vậy chẳng phải sẽ không có ai chịu lấy em hay sao?” Cô không phát giác được tâm tình của hấn, tiếp tục trêu ghẹo nói.

“Chúng ta đừng nói cái này nữa, em có cái này tặng anh.” Cô lấy dây chuyền từ trong túi ra đưa cho hấn.

Tư Hiền Dật không nhận lấy dây chuyền, chỉ chậm rãi đứng lên, ôm Hứa Thiên Ái vào ngực thật chặt. Hấn biết tình cảm đang xé rách hấn, ham muốn chiếm hữu cô của hấn đã mãnh liệt đến không còn khống chế được nữa...

“Đừng ôm chặt như vậy!” Hứa Thiên Ái giùng giàng ngẩng đầu lên, một giọt nước rơi xuống mặt, làm cô nếm được hương vị mặn mặn. Cô khiếp sợ nhìn hấn, rốt cục cũng thấy hấn kỳ lạ.

“Sao, làm sao vậy? Anh – khóc?” Không giống như lần trước vì trêu cợt cô mà khóc, đây thật sự là nước mắt, là nước mắt từ trong nội tâm, bởi vì cô thấy biểu tình u buồn và tức giận trên mặt hấn.

“Đúng, anh khóc.” Hấn âm hiểm cười, lý trí cuối cùng cũng bị chặt đứt, “Thì sao chứ.” Hấn buông cô ra, đưa tay ra bóp lấy cổ cô. Hấn khóc? Ngay cả hấn cũng không nghĩ tới, nước mắt của hấn cứ như vậy mà rơi xuống mặt cô. Là quá quan tâm đi! Trong lúc vô tình, tầm quan trọng của cô đã sớm vượt ra khỏi tưởng tượng của hấn. Hấn không cho phép cô quan trọng như thế, người quan trọng nhất phải là chính bản thân hấn mới đúng.

Từ cổ truyền đến một cảm nhận sâu sắc, nhưng Hứa Thiên Ái vẫn hồn nhiên không hay, vẫn nhìn chăm chăm hai tròng mắt Tư Hiền Dật, so với vết đau trên cổ, cô càng để ý đến nước mắt của Tư Hiền Dật hơn, hấn khóc, là vì cái gì?

“Vì cái gì?” Cô vẫn còn thắc mắc biểu tình u buồn tức giận đến nỗi âm trầm trên mặt hần, càng muốn biết nguyên nhân hần rơi nước mắt.

Hần không trả lời, chỉ nhìn cô, hai tầm mắt giao nhau trên không trung rất lâu.

Rốt cục, Tư Hiền Dật quay mặt đi, dời tầm mắt sang dây chuyền trên tay Hứa Thiên Ái, tay nắm chặt cổ cô càng bóp chặt hơn.

“Đây là em tặng cho anh à?” Hần hỏi, tự tay lấy đi dây chuyền của cô.

Cổ bị bóp thật căng lên, cô giật giật miệng, nhưng không cách nào ra tiếng, thậm chí ngay cả gật đầu cũng không được.

“Dây chuyền rất đẹp!” Hần đánh giá dây chuyền trên tay, tà tà nói, nụ cười như thiên sứ hiện lên trên mặt hần, “Nhưng thật đáng tiếc, anh không cần.” Nhẹ buông tay, dây chuyền rơi xuống mặt đất.

Cô nhìn dây chuyền rơi xuống đất, trong lòng dấy lên đau đớn, cổ càng bị bóp chặt, làm hô hấp của cô bắt đầu khó khăn, ngay khi cô tưởng rằng cô sắp bị hần bóp chết, hần mới buông lỏng đôi tay đang nắm lấy cổ cô.

Hứa Thiên Ái vỗ vỗ mặt, mãnh liệt hít lấy không khí tươi mới, cô còn sống!

“Tôi cùng là có chuyện gì xảy ra?” Cô lớn tiếng hỏi với hần, buổi trưa vẫn còn tốt, sao đến buổi chiều thì đã như thế này???

Tư Hiền Dật nhìn Hứa Thiên Ái, không lên tiếng, chỉ khom lưng ôm lấy cô, đặt cô ngồi lên bàn làm việc, hai tay chống đỡ trên bàn, vây quanh cô, “Tại sao lại nắm tay hần, cười với hần?” Hần nhìn thẳng cô lạnh lùng hỏi.

Nắm tay hần, cười với hần? Chẳng lẽ hần nói... “Anh nhìn thấy?” Cô hỏi. Rất có khả năng, khi cô tới hần đã đứng ở cửa sổ, có thể hần đã thấy cô và Kinh Hoành Địa đứng dưới lầu...

“Anh nhìn thấy.” Thanh âm của hần càng lạnh hơn.

Hứa Thiên Ái khấn trương nhảy xuống bàn, chạy đến bên cạnh hần. Hần muốn làm gì?

Hần hơi nâng lên chân trái...

“Đừng!” Cô kêu, nhào người xuống, cô biết hần muốn làm gì!!!

Chân của hần dẫm lên mu bàn tay cô... Hứa Thiên Ái nắm thật chặt dây chuyền, đối với cô mà nói, sợi dây chuyền này rất đặc biệt, nó cho cô cảm giác giống như hần, nơi này có tâm ý của cô với hần, cho dù thế nào cũng không thể... Chân hần vẫn dẫm lên mu bàn tay cô, không có ý muốn dời đi, tay cô vẫn gắt gao nắm dây chuyền, không có ý nghĩ lui bước...

Rắc!

“A Dật! Cậu đang làm gì?!” Lãng Tử Nhai vừa vào văn phòng đã thấy Tư Hiền Dật đang dẫm chân lên mu bàn tay của Hứa Thiên Ái. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?! Đây không giống A Dật bình thường

Tiện tay mở đèn, Lãng Tử Nhai kéo Tư Hiền Dật ra, cũng giúp tay Hứa Thiên Ái được giải thoát.

“Xảy ra chuyện gì?” Lãng Tử Nhai lôi kéo tay Tư Hiền Dật hỏi. Là chuyện gì làm cho A Dật trở nên lạnh lùng hơn trước kia?

“Không có gì.” Tư Hiền Dật bỏ tay Lãng Tử Nhai ra, nhàn nhạt nói. Tử Nhai xông vào đúng là tốt quá, làm lý trí của hần khôi phục được một chút. Cúi đầu nhìn mu bàn tay sưng đỏ của Hứa Thiên Ái... Đây là hần tạo ra!

Hần đi như bay ra khỏi văn phòng hội học sinh, hần không muốn nhìn thấy cô, không muốn nhìn thấy mu bàn tay sưng đỏ của cô, nó giống như đang khiển trách hần vậy

Cô phụ hần, làm trái lời hần, cô không chịu làm người cơn giận của hần... Đúng, đây là cô tự tìm đến kết quả này.

Nhưng tại sao, tim hần lại càng khó chịu...

– %%%*%% –

Lăng Tử Nhai cầm ly cà phê vừa pha, đưa cho Hứa Thiên Ái vẫn chưa tỉnh hồn, “Uống một ly cà phê trước rồi bình tĩnh lại!”

Hứa Thiên Ái nhận lấy cái chén, uống một hớp cà phê, đến bây giờ, cô vẫn chưa rõ chuyện gì đang xảy ra, Dật như vậy thật đáng sợ!!!

“Thế nào? Có khá hơn một chút không?” Lăng Tử Nhai kéo ghế ngồi đối diện Hứa Thiên Ái, quan tâm hỏi han.

“Tốt hơn nhiều.” Cô gật gật đầu, uống cà phê làm cô trấn định không ít.

“Cô và A Dật đã xảy ra chuyện gì?” Đây là vấn đề Lăng Tử Nhai quan tâm nhất, biểu hiện của A Dật quả là quá khác thường.

Cúi đầu, Hứa Thiên Ái suy tư trong chốc lát, cô nên nói như thế nào a, “Lúc này, tôi gặp được một người trong xã tin tức, hần nói với tôi một tin tốt, tôi nhất thời cao hứng mới nắm tay hần, không ngờ lại bị Dật nhìn thấy. ” Đúng vậy, bị hần nhìn thấy, nhưng cô không hiểu được, vì một chuyện nhỏ này, sao hần lại trở nên thất thường như vậy, cô cũng đâu có làm sai gì a!

“Người đó là nam?”

“Là nam, nhưng hần có cần tức giận như vậy không? Chẳng qua tôi chỉ nắm tay đối phương một chút thôi!”

“Đối với A Dật mà nói, rất cần.” Lăng Tử Nhai mở miệng nói, “Có lẽ cô không biết, nhưng tôi thấy được, mức độ A Dật thích cô đã vượt xa trong tưởng tượng của cô, có lẽ đối với hần mà nói, cô còn quan trọng hơn cả bản thân hần.”

A? thật thế không? Hứa Thiên Ái cho Lăng Tử Nhai một ánh mắt không tin, cô quan trọng như vậy sao? Cô biết Dật yêu cô, nhưng cũng chỉ dừng lại ở mức độ yêu mà thôi, trong lòng Dật, hần mới là quan trọng nhất. Mà cô, chẳng qua là hợp với khẩu vị của hần thôi, cho nên, hần đối với cô đặc biệt hơn một chút.

“Có lẽ cô không tin, nhưng đây là sự thật, ” Lăng Tử Nhai giải thích, “Tôi quen biết với A Dật mười mấy năm, cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy biểu tình lạnh lùng như vậy, với bất cứ chuyện gì, hần cũng đều không để ý, không có chuyện gì khiến hần bộc lộ cảm xúc chân thật, cũng chưa từng có người nào ở trong lòng hần, cho dù là người có quan hệ máu mủ nhất cũng vậy. Nhưng từ sau khi cô xuất hiện, A Dật thay đổi, hần nói chuyện với cô rất thật, đặt cô vào trong lòng, thậm chí đều đồng ý với tất cả yêu cầu của cô, điều này làm cho tôi giật mình, tôi chưa từng quen A Dật như vậy. Nếu nói với những người quen hần, có thể là bọn họ còn nghĩ rằng tôi đang nói nhảm”

Hứa Thiên Ái đặt cái ly xuống, chăm chú nhìn dây chuyền trong tay. Đối với Dật mà nói, cô quan trọng như vậy sao?

“Yêu A Dật là chuyện rất đau khổ, vì nếu hần không thích cô, cho dù cô có cố gắng đến cỡ nào, hần cũng không bố thí tình cảm cho cô. Nhưng người bị A Dật yêu còn đau khổ hơn, ham muốn chiếm hữu của hần quá mãnh liệt, tình cảm của hần cũng quá đơn thuần, hần không có tình cảm với thứ gì, cho nên mới đặt toàn bộ tình cảm cả đời mình vào cô...”

Là thế này phải không? Cho nên vì cô nắm tay mà hần tức giận, phẫn nộ như vậy? Hứa Thiên Ái vẫn nhìn chăm chăm dây chuyền trong tay. Hần không phải không có tình cảm, chỉ là đặt toàn bộ tình cảm lên người cô, cho nên biểu hiện mới kịch liệt như vậy...

Lăng Tử Nhai nhìn chăm chú Hứa Thiên Ái, “Tôi khuyên cô nên suy nghĩ rõ ràng, nếu cô thật lòng yêu A Dật, muốn cùng hần một chỗ, vậy phải có quyết tâm thừa nhận ham muốn chiếm hữu của hần, nếu không, cô nên tránh xa A Dật một chút.” Hần không muốn A Dật bị thương tổn.

Rời khỏi Dật? Hứa Thiên Ái từ từ ngẩng đầu nhìn Lăng Tử Nhai. Cô không muốn rời khỏi Dật, cô thật sự yêu Dật!

“Tôi không muốn rời khỏi anh ấy!” Cô chậm rãi nói ra mấy chữ.

“Vậy cô có chắc có đủ dũng khí để đối mặt với tình cảm và ham muốn chiếm hữu của hắn không? Nếu sau này cô lại vô ý nắm tay tên con trai khác, hắn sẽ giống như hôm nay.” Lăng Tử Nhai trịnh trọng nói với Hứa Thiên Ái. Hắn hy vọng cô nghĩ rõ ràng, tình cảm này quá mạnh mẽ, nếu đã quyết định thì không còn đường lui.

“Cho dù vậy tôi cũng không muốn rời khỏi anh ấy. Tình cảm của Dật quá mãnh liệt, có lẽ cả đời tôi cũng không thể thích ứng, nhưng tôi sẽ cố gắng thăng bằng với anh ấy.” Cô kiên định nói. Cô không thể quên được nước mắt của thiên sứ mỹ lệ rơi xuống, cô biết hắn đang đau lòng...

“Nếu cô không thể thì sao?”

“Vậy thì cả hai chúng tôi đều sẽ phải chịu thương tổn!” Hứa Thiên Ái đứng dậy, nắm chặt dây chuyền trong tay, “Cho dù tôi muốn rời khỏi, anh ấy cũng sẽ không cho phép!” Cô không có đường lui, nếu thật không thể tìm thăng bằng, vậy để bọn họ cùng nhau xuống địa ngục đi. Cô không rõ lắm, sau này cô có hối hận về quyết định của ngày hôm nay hay không, cô chỉ rõ ràng, bây giờ cô muốn tiếp tục yêu hắn, ở bên cạnh hắn.

9. Chương 9

Hứa Thiên Ái đứng trước cửa nhà trọ của Tư Hiền Dật, giơ tay ấn chuông cửa. Nhưng lâu thật lâu sau, vẫn không có người ra mở cửa

Dật vẫn chưa về sao? Hứa Thiên Ái tựa người vào tường, khuôn mặt tròn tròn như trái táo nhả lại, rốt cuộc hắn đi đâu? Gọi điện thoại di động thì tắt máy, đến nhà thì không có về,...

Vậy ở đây đợi hắn về là tốt nhất. Hứa Thiên Ái cuộn thân thể lại, ngồi trên mặt đất, vùi mặt trong hai đầu gối, cô muốn ở đây đợi hắn về...

Mười một giờ đêm.

Tư Hiền Dật trở về nhà trọ, đang chuẩn bị lấy chìa khoá ra mở cửa, một thân ảnh nhỏ co rúm lại làm động tác của hắn ngừng lại, là Thiên Ái, sao cô lại ở đây? Hắn nửa ngồi xổm xuống nhìn cô, cô ngủ thiếp đi, nhưng ngủ thật không yên, hai hàng lông mày nhíu chặt, là vì hắn sao? Hắn quyết định không nhìn cô nữa, nhưng sự xuất hiện của cô, lại làm tim hắn bắt đầu dao động động... Cô lại dễ dàng ngăn lại quyết định của hắn lần nữa.

Mở cửa, Tư Hiền Dật bế Hứa Thiên Ái đi vào nhà, nhẹ nhàng đặt cô lên giường, cầm lấy tấm chăn màu trắng thiên nga đắp lên cho cô...

“Ừm...” Hứa Thiên Ái giật giật mày, mơ mơ màng màng mở mắt ra, nhìn thấy Tư Hiền Dật, thần chí vẫn còn chưa khôi phục lại.

Hắn lặng lẽ nhìn cô, sau đó không nói một lời quay sang chỗ khác, đi đến phòng ngủ của mình.

“Dật!” Cô phục hồi tinh thần lại, xoay người xuống giường.

“Chờ một chút!” Cô bắt lấy vạt áo của hắn, không hắn rời đi.

Tư Hiền Dật đẩy tay Hứa Thiên Ái đang nắm lấy vạt áo của hắn ra, đưa lưng về phía cô, bình tĩnh nói: “Tạm thời chúng ta đừng nên gặp mặt, nếu em thức dậy rồi thì về đi” Hắn cần điều chỉnh lại tâm tình của mình.

“Em, không, muốn!” Hứa Thiên Ái đứng trước mặt Tư Hiền Dật, lớn tiếng nói, “Tại sao lại tạm thời không gặp mặt, là vì buổi chiều em nắm tay người khác sao?”

Nhớ đến cô nắm tay người khác, cười vui vẻ, tim của hắn lại buồn bực, “Tránh ra,” hắn lạnh lùng đẩy cô ra, “Anh muốn yên tĩnh một chút!”

Hứa Thiên Ái mất thăng bằng ngã nhào xuống, “Anh rất không tốt! Rõ ràng yêu em, tại sao lại không muốn gặp mặt em!” Cô giống hệt đứa con nít, ngồi trên đất khóc lu loa lên.

Tiếng khóc của cô làm hấn dừng bước, xoay người nhìn khuôn mặt trái táo của cô đầy nước mắt, tim của hấn lại bắt đầu dao động, “Đừng khóc.” Hấn ngồi xổm người xuống, lấy khăn tay ra lau nước mắt cho cô, “Anh yêu em, cho nên anh không chịu được khi nhìn thấy em chạm vào tên con trai khác, hoặc họ chạm vào em, nếu yêu anh, em sẽ rất mệt mỏi, nếu ngày nào đó em làm anh thương tổn, anh thậm chí có thể giết em. Vậy em còn muốn ở cùng một chỗ với anh sao?” Hấn sợ hấn không khống chế nổi, tạo nên thương tổn không thể xoá nhoà cho cô.

“Em cực kỳ yêu anh!” Hứa Thiên Ái ngừng khóc, hai tay ôm lấy cổ Tư Hiền Dật, nằm úp sấp lên bờ vai hấn, lặng lẽ nói.

“Trên thế giới này, người em yêu nhất chính là anh, anh giống như bầu trời của em vậy, ở cạnh em bảo vệ em, dùng phương thức của em, dần dần trao tình yêu cho em. Ở bên anh em thấy rất vui vẻ, cho dù có khi anh cũng làm em thương tổn, nhưng em biết, nó cũng chứng minh rằng anh yêu em, khi anh thương tổn em, anh lại càng đau lòng hơn. Cho nên, câu trả lời của em là – em muốn ở cạnh bên anh.”

Tư Hiền Dật giật mình, mở to hai mắt nhìn, “Cho dù cũng có lúc như ngày hôm nay?”

“Đúng, cho dù giống ngày hôm nay.” Cô ngẩng đầu lên, kiên định nhìn thẳng hấn, “Nhưng em hy vọng sau này anh tin tưởng tình cảm của em, cho dù trong lúc em vô ý lại nắm tay tên con trai khác, nỗ lực cười với họ. Tin em, trừ anh ra, em sẽ không yêu người khác, vĩnh viễn cũng không phản bội anh.”

Hấn nhẹ phẩy tóc cô, nhàn nhạt nở nụ cười, “Anh tin em!” Hấn sẽ cố gắng tin tưởng cô.

“Chúng ta thử tìm một điểm thăng bằng, có được hay không?” Hứa Thiên Ái bắt đầu đề nghị

“Điểm thăng bằng?”

“Đúng vậy a! Sau này, khi anh nổi giận phải tận lực khống chế tính tình của anh, phải quen em cười với người khác, đương nhiên, người khác cũng bao gồm con trai, vì đối với em mà nói, đây là chuyện cực kì bình thường. Còn em, sẽ vì anh mà tận lực tránh tiếp xúc cùng con trai – bất quá, không bao gồm cha em. Như vậy, tình yêu của chúng ta mới là mãi mãi, thiên trường địa cửu.” Hứa Thiên Ái giải thích về đề xuất của mình.

Tư Hiền Dật trầm mặc. Hấn làm được sao?

“Như thế nào? Có được hay không vậy?”

Hấn muốn tiếp tục canh chừng cô, “Anh sẽ thử làm.” Hấn cũng không muốn làm tổn thương cô nữa.

“Thật tốt quá!” Hứa Thiên Ái cao hứng kêu lên. Cúi đầu, thò tay vào túi, “Vậy bây giờ anh có thể nhận sợi dây chuyền này không?”

“Dây chuyền?” Tư Hiền Dật nhìn vòng cổ mà Hứa Thiên Ái lấy ra, “Là cái mà buổi chiều em liều mạng bảo vệ?”

Cô lần mò dây chuyền, gật gật đầu.

“Tại sao muốn bảo vệ nó?” Hấn vỗ về mu bàn tay sưng đỏ của cô hỏi. Nếu không phải Tử Nhai đột nhiên đi vào, không biết tay cô sẽ biến thành thế nào.

“Bởi vì nó giống anh.”

“Giống anh?” Hấn mê hoặc nhìn về phía cô, không ngờ đáp án của cô lại là như vậy.

“Đúng, làm người ta có cảm giác không thể đoán được, rất giống anh.”

Hấn làm cô đoán không được?

“Anh có thể đẹp nó được không?” Hứa Thiên Ái chờ mong nhìn Tư Hiền Dật, cô thật sự rất hy vọng hấn có thể đeo sợi dây chuyền này, đây là quà tặng đầu tiên cô mua cho hấn mà.

Tư Hiền Dật không nói gì nhìn Hứa Thiên Ái, thật lâu sau, hần cúi đầu, vung những sợi tóc tán loạn trên vai lên, lộ ra cái cổ hoàn mỹ.

Hứa Thiên Ái nở nụ cười, dịu dàng đeo vòng cổ cho hần.

Tư Hiền Dật nghịch nghịch vòng cổ, “Chữ thập và cánh a vương?”

“Rất hợp với anh.” Cô thò đầu qua, nhẹ nhàng hôn lên môi hần. Hần là thiên sứ của cô, chỉ là thiên sứ của một mình cô...

Tay hần chiếm hữu eo cô, nhiệt liệt đáp lại nụ hôn của cô.

Không phải là không có cảm tình, chỉ là đều đặt lên cùng một người, cho nên mới kịch liệt như thế, toàn bộ thế giới của hần, chỉ có mình cô mà thôi...

– %%%*%%% –

Hứa Thiên Ái năm thứ nhất ngành Hán ngữ cùng hội trưởng hội học sinh – Tư Hiền Dật chính thức yêu nhau hai tháng, toàn trường đều biết. Chỉ là do điều kiện của hội trưởng hội học sinh vĩ đại của chúng ta quá tốt, mà dung mạo của em gái Hứa lại không xuất sắc, vì thế, các vị em gái trong vườn trường vẫn chưa từ bỏ ý định, nhận định mình còn có cơ hội. Chẳng qua Tư đại hội trưởng mỗi ngày thần long thấy đầu không thấy đuôi, mà nơi duy nhất có thể tìm hần chỉ là đến văn phòng hội học sinh – cũng là vùng cấm trong trường, trừ những người trong hội học sinh ra, những người khác đều không được vào, hại các vị em gái không còn cơ hội đưa thư tình. Không còn cách nào, đành phải hờ em gái nhỏ Hứa kia làm hộ...

“Hứa Thiên Ái, em thật sự đồng ý giúp chị giao thư tình cho hội trưởng?” Một vị hoa hậu của ngành nào đó không dám tin hỏi. Cô không phải bạn gái của Tư hội trưởng sao? Nhưng nghe nói thư tình của tất cả nữ sinh trong trường đều do cô giao cho anh ấy.

“Thật, nhưng chị phải nộp 100 đồng tiền thủ tục.” Hứa Thiên Ái chỉ chỉ cái lọ trên bàn. Lại thêm một người đưa tiền nữa.

“Đương nhiên.” Hoa hậu lớp lấy 100 đồng ra bỏ vào lọ, giao thư tình cho Hứa Thiên Ái, “Thật sự có thể đưa đến tận tay hội trưởng?” Cô vẫn không yên lòng hỏi han.

“Dĩ nhiên rồi!” Hứa Thiên Ái nhận lấy thư tình bỏ vào ngăn kéo, “Nếu chị không tin, vậy thì tự tay đưa cho anh ấy đi”

Cô không có cơ hội mới đưa cho cô ấy gửi hộ! Hoa hậu lớp thầm nói trong lòng, “Lưu luyến không rời” đi ra phòng học.

“Lại lấy tiền được rồi!” Phương Linh cười bắt tay, nặng nề vỗ lên vai Hứa Thiên Ái, “Chuyện này nếu không cẩn thận coi chừng bị trời phạt.” Chưa từng thấy người nào kiếm tiền như vậy, giao thư tình của tình địch cho bạn trai mình.

“Tớ đang làm việc thiện, giúp người khác hoàn thành tâm nguyện nha, ông trời làm sao có thể phạt!” Hứa Thiên Ái vừa lấy lại cái lọ, vừa biện giải ỉn.

“Thiện? Vậy 100 đồng kia là cái gì?” Phương Linh nghiêng nghiêng mắt nhìn cái lọ trên tay Hứa Thiên Ái. Cô thật đúng là biết lợi dụng thời cơ!

“Ha ha!” Hứa Thiên Ái gãi đầu, cười khan vài tiếng, “Dù sao thì cũng phải thu một ít phí chứ.”

“Cái gì cậu nói cũng có lí.” Phương Linh lộ ra biểu tình ‘hết cách’ với cô, “Đúng rồi, hôm nay nhận được mấy phong thư tình.”

“Đây, ở đây hết.” Hứa Thiên Ái lấy một chồng thư tình từ trong ngăn kéo ra cho Phương Linh xem.

“Tư Hiền Dật biết chuyện này có phản ứng gì?” Đây là điều Phương Linh tò mò nhất.

“Không phản ứng.” Hứa Thiên Ái bỏ thư tình vào trong túi, thuận miệng tung một câu.

“Không phản ứng? Có ý gì?”

“Ý chính là tớ chỉ nhận giao thư tình cho Dật, đâu có nói Dật nhất định xem, cho nên những thứ này cứ chất đống trong văn phòng hội trưởng hội học sinh, mấy ngày sau thì biến thành tro bụi.” Hứa Thiên Ái lấy túi đi đến cửa phòng học.

A? Cô đang gạt tiền! Cẩm Phương Linh rơi xuống, nếu những em gái kia biết thư tình mình cất công viết ra bị biến thành tro bụi, không biết sẽ có cảm tưởng gì...

Nơi xa, một người rình coi buồng kính viễn vọng xuống... Cô sẽ không tha thứ cho cô ta, nếu không phải tại Hứa Thiên Ái, Hiên Dật sẽ không vứt bỏ cô, lại càng không làm vậy với gia tộc của cô, kết cục của cô hôm nay đều là do cô ta gây ra, cô không cho phép cô ta hạnh phúc như vậy...

– %%%*%% –

Bốp!

Cánh cửa phòng hội trưởng hội học sinh bị mở ra, một thân ảnh đi đến trước bàn Tư Hiên Dật và Lăng Tử Nhai đang ngồi thảo luận.

“A, lớp trưởng Lăng, anh cũng ở đây hả!” Hứa Thiên Ái lên tiếng chào hỏi với Lăng Tử Nhai.

“Đúng vậy, qua đây nói với Dật một chút chuyện.” Lăng Tử Nhai mỉm cười, chỉ vào thư báo cáo trong tay nói.

“À.” Hứa Thiên Ái gật gù đầu, đi thẳng đến trước bàn làm việc của Tư Hiên Dật, lấy chồng thư tình từ trong túi ra, đặt lên bàn, “Đây, thư hôm nay của anh đây, em đưa hết rồi đó.”

Tư Hiên Dật chán ghét lườm thư tình trên tay cô một cái, hai tay ôm ngực, bắt đầu nhìn cô, “Sau này đừng lấy ra nữa.” Đồng thư tình chồng chất ở chỗ này, làm hắn không thể không kêu Tử Nhai dùng máy cắt giấy xử lý hết.

“Đừng, em còn chưa kiếm đủ a!” Hai tay cô chống nạnh, nói với hắn. Một phong thư tình một trăm đồng, chuyện tốt như vậy đi đâu mà tìm, khó khi có nhiều em gái tự nguyện bỏ tiền cho cô, cô không thể không thu.

Hắn trầm mặc, sau đó không nói gì, rút một tấm thẻ vàng từ trong túi ra đưa cho cô.

“Đây là cái gì?” Hứa Thiên Ái nhận thẻ vàng, tò mò hỏi.

“Thẻ vàng. Bên trong có hai trăm vạn, em muốn mua cái gì thì mua.”

Hai trăm vạn? Lỗ tai của cô vẫn chưa điếc chứ. Đã sớm biết hắn là kẻ có tiền, nhưng không cần khoa trương đến mức vừa đưa tay ra là có 200 vạn đi!!!

“Không cần!” Cô rất có chí khí, trả chiếc thẻ lại cho hắn, tuy cô yêu tiền, nhưng dùng tiền tự mình kiếm được càng có cảm giác thành công hơn.

Xem ra cô ngoan cố hơn hắn tưởng tượng. Tư Hiên Dật thở dài một hơi, đứng dậy, kéo Hứa Thiên Ái lại gần mình, “Em thật sự muốn tiếp tục giúp những cô gái khác đưa thư tình cho anh?” Hắn cúi đầu, thâm tình khẩn thiết nhìn cô, thanh âm trong veo lạnh lùng giờ trở nên dịu dàng vô cùng.

Đáng giận! Hắn lại muốn sử dụng tài năng thiên phú của hắn để bắt cô khuất phục. Tuy chuông báo động trong đầu Hứa Thiên Ái đã sớm vang lên, nhưng mắt cô vẫn nhìn không được mà nhìn hắn.

“Câu trả lời của em là gì?” Thanh âm của hắn ôn nhu như chứa nước trong đó vậy.

Hứa Thiên Ái kinh ngạc nhìn Tư Hiên Dật, không nhận được mà tán thưởng trong lòng, đẹp mắt, thật sự cực kỳ đẹp mắt. Cho dù ngày nào cũng gặp, nhưng cô vẫn thường có cảm giác kinh ngạc khi nhìn thấy hắn. Biểu tình thâm tình này của hắn đủ để cho rất nhiều cô gái hồn xiêu phách lạc, chẳng trách ngày nào cô cũng nhận nhiều thư tình như vậy.

“Em muốn tiếp tục đưa!” Cô quay mặt đi lớn tiếng nói. Bây giờ cô không có năng lực phản kháng với “sắc đẹp” của hắn, nhìn mặt hắn làm cô không nói nên lời.

A..., Tư Hiên Dật tương đối hứng thú nhú mày, lần này Em gái béo khó đối phó hơn hắn nghĩ.

“Thật vẫn muốn đưa?” Tay hắn nhẹ nâng mặt cô, để tầm mắt cô chạm vào hắn.

Hai tròng mắt mị hoặc lòng người cùng am thanh dịu dàng làm mặt cô thoáng chốc đỏ lên...

“Hay là em hy vọng anh xem những bức thư tình này?” Hai mắt tà mị tràn đầy hấp dẫn.

Cô không muốn! Cô không muốn hắn dùng đôi mắt đẹp như vậy để xem thư tình của nữ sinh khác! Hứa Thiên Ái cong miệng lên.

“Em không cho anh xem thư tình!”

“Không cho phép?” Tư Hiền Dật tiện tay rút một phong thư tình ra, làm bộ như muốn xem.

“Anh không giữ lời hứa!” Cô đoạt lại thư tình từ tay hắn, lớn tiếng chỉ trích hắn, “Lúc trước rõ ràng anh đã đồng ý không xem.”

“Anh hối hận.” Lúc trước? Cô còn không biết xấu hổ nói đến lúc trước! Tư Hiền Dật đảo cặp mắt trắng dã, nếu hắn biết ngày nào cô cũng sẽ cầm một đồng thư tình đến đây, đáng lẽ nên mở xem từ phong thư đầu tiên, dạy dỗ cô một chút, để cô khỏi ngày nào cũng mang đến làm phiền hắn.

“Anh là tiểu nhân.” Tức chết cô, hắn cư nhiên – xấu lắm!

“Anh là tiểu nhân!” Hắn nói lại, lại tiếp tục rút một phong thư tình từ trên bàn ra.

“Phì!” Lãng Tử Nhai ở một bên nhịn không được bật cười.

Hai người đang tranh chấp đồng thời dừng lại, bốn ánh mắt tập trung lên mặt Lãng Tử Nhai.

“Anh đang cười cái gì!” Hứa Thiên Ái không khách khí vạch trần sự thật. Hắn đang cười cái gì? Là đang cười cô sao?

“Thực xin lỗi.” Lãng Tử Nhai ôm bụng cười áy náy. Nghiêng mắt nhìn ánh mắt cảnh cáo của Tư Hiền Dật, trong lòng hắn ngẫm kêu khổ, không phải hắn cố ý muốn phá không khí bây giờ, nhưng thật sự đối thoại của bọn họ quá buồn cười.

Cười vui vậy sao? Hứa Thiên Ái nhìn Lãng Tử Nhai đang ôm bụng cười buồn bực nghĩ. Thôi, quay đầu lại, Hứa Thiên Ái oán hận đoạt lấy thư trong tay Tư Hiền Dật.

“Được, về sau em không đưa thư tình cho anh nữa” Thư tình và hắn, dĩ nhiên là hắn quan trọng hơn, cô thật đáng thương, tiền cứ như vậy mà bay mất.

“Tốt lắm.” Hắn cầm lấy thư tình trên bàn, quăng cho cô, “Phiền em xử lý hết.”

Xử lý? Đang bắt cô ném hết sao? Hứa Thiên Ái nhìn một chồng thư tình trong tay, chậm rãi bỏ vào cái sọt. Các em gái ngàn vạn đừng trách cô nha, cô thật vô tội...

“Này, Tư Hiền Dật, anh trai tôi có ở trong này không?” Lãng Hảo Hảo giống như trận gió xoáy, cuốn vào văn phòng hội trưởng hội học sinh.

“Có phải hắn không?” Tư Hiền Dật miễn cưỡng nhìn Lãng Hảo Hảo, chỉ vào Lãng Tử Nhai nói.

Good, anh trai của cô quả nhiên đang ở đây! Lãng Hảo Hảo nhanh chóng vọt tới trước mặt Lãng Tử Nhai, nắm lấy cổ áo của hắn, “Thành tích cuối kì của em có phải anh nói ẹ nghe không?” Cô che giấu lâu như vậy, cuối cùng mẹ cũng biết, hại cô bị chửi từ sáng đến giờ, cũng may mẹ cần đến công ty ở Hà Lan thị sát, nếu không, không biết cô còn bị mắng đến khi nào.

“Các người là anh em?!” Thư tình trên tay Hứa Thiên Ái rớt xuống đất. Xã trưởng và lớp trưởng Lãng là anh em?

“Tiểu Ái, em cũng ở đây à?” Lãng Hảo Hảo quay đầu, kinh ngạc nhìn Hứa Thiên Ái.

“Em tới tìm Dật.”

Ừm, cũng đúng, Tiểu Ái và Tư Hiền Dật là người yêu, cô ở đây cũng bình thường.

“Chị vá anh ấy thật là anh em sao?” Hứa Thiên Ái hỏi. Cô thật không thấy bọn họ giống nhau chỗ nào.

“Có lẽ là vậy, ít ra là từ khi ta sinh đến nay, chị đã gọi hần là anh hai mươi năm.” Lăng Hảo Hảo nín chặt áo Lăng Tử Nhai nói.

“Huống hồ, em không phát hiện bọn chị đều họ Lăng sao?”

Xin nhờ, cái đó và họ có quan hệ gì, họ Lăng trên thế giới có rất nhiều, Hứa Thiên Ái nói thầm trong lòng.

“Được rồi, em buông tay ra trước được không?” Lăng Tử Nhai cầm tay Lăng Hảo Hảo nói. Cổ áo bị nắm làm hần cực kì không tự nhiên.

“Vậy anh trả lời em, thành tích cuối kì có phải anh nói ẹ biết không?”

“Không phải!” Đáp án cực kì khẳng định từ miệng Lăng Tử Nhai thốt ra.

“Không phải anh, vậy là ai?” Người có bản lĩnh biết thành tích cuối kì của cô không nhiều, anh trai là một trong số đó.

Lăng Tử Nhai không lên tiếng, chỉ dùng ánh mắt vô tội nhìn Tư Hiền Dật.

Được được, cô biết nên tìm người nào tính sổ rồi! Lăng Hảo Hảo Lăng Tử Nhai buông ra, đi đến trước mặt Tư Hiền Dật, tay nặng nề vỗ lên bàn làm việc, “Là cậu nói ẹ tôi biết đúng không?”

Tư Hiền Dật trở về ghế dựa, hai tay ưu nhã vòng lên gối đầu, không chút để ý đáp: “Đúng thì thế nào?”

“Cậu...” Cô oán trách nhìn hần, “Tại sao cậu lại nói thành tích của tôi ẹ tôi biết?” Bình thường không thấy hần nhiệt tình như vậy, sao bây giờ lại nhàn hạ đến nỗi nói ẹ tôi biết thành tích của cô?

“Không tại sao hết, chẳng qua là bác gái gọi điện đến tìm Tử Nhai, Tử Nhai không có, tôi nhận điện thoại, thấy bác gái hình như không biết thành tích của cậu, vì thế, tôi cực kỳ ‘Hảo tâm’ lấy hồ sơ ra nói cho bác ấy biết.”

“Cậu cố ý!” Lăng Hảo Hảo nghe xong “Giải thích” của Tư Hiền Dật, giận dữ sợ. Hảo tâm? Hảo tâm của hần thật là đúng lúc!

“Không có, chỉ là nhầm chán thôi.” Tư Hiền Dật nhàn nhạt nói. Ngày hôm đó thật sự quá nhầm chán, cho nên mới có thời gian rảnh rỗi đi kể thành tích của cô ấy.

“Tóm lại, cậu chính là không ưa tôi!” Đây là kết luận của cô.

“Cậu nghĩ vậy, tôi cũng không còn cách nào.” Đây là câu trả lời của hần.

Vì thế, Lăng Hảo Hảo tức giận hung hăng đánh lên khuôn mặt tuấn tú của Tư Hiền Dật, lại bị tay Tư Hiền Dật ngăn lại giữa không trung, tùy ý hóa giải, đồng thời, tay hần bỏ về sau cổ cô...

Hứa Thiên Ái ghen hòng trợn trối nhìn xem hai người trước mắt, không làm chứ! Không hiểu sao cô lại có cảm giác như đang xem phim kiếm hiệp, cô nghe Phương Linh nói Dật biết nhiều loại võ, nhưng khi nhìn thấy hần ra tay, cô vẫn kinh ngạc không thôi.

“Bọn họ đánh như vậy không sao chứ?” Cô thì thầm nói. Nhìn bọn họ đánh kịch liệt như vậy, lỡ như thất thủ, cho dù là thương tổn ai cũng không tốt.

“Đừng lo lắng.” Lăng Tử Nhai ở một bên xem kịch vui nói, “Bọn họ đánh từ nhỏ đến lớn, không hợp thì vùng tay đánh nhau, chẳng qua...”

“Chẳng qua cái gì?”

“Hảo Hảo chưa từng thắng A Dật mà thôi.”

Lời còn chưa dứt, tay trái Tư Hiền Dật đã hoá thành lưỡi dao, đặt lên cổ Lăng Hảo Hảo, “Cậu thua.”

Cô biết cô thua, nhưng hần cũng không cần nói ra chứ, ai nhìn mà không biết hần thắng. Lăng Hảo Hảo tức giận quăng cho Tư Hiền Dật một cái ánh mắt, “Được, được, tôi biết tôi thua, làm phiền tôn giá bỏ tay xuống.”

“Đáng giận”, một ngày nào đó cô sẽ thắng hần!

Tư Hiền Dật sửa sang lại y phục, giơ tay lên xem đồng hồ một chút, sáu giờ. Thuận tay vuốt tóc một cái, vỗ lên mặt Hứa Thiên Ái vẫn còn đang thất thần, “Muộn rồi, anh lái xe đưa em về nhà.”

“A...!” Hứa Thiên Ái ngơ ngác gật gật đầu, nhấc lấy ba lô trên bàn, đột nhiên kêu to, “Trời, em quên cái lọ trong phòng học.” Cô trở về lớp học lấy, bên trong đều là tiền mà cô vất vả tìm được, “Anh đứng trước cửa chờ em, em xuống liền.” Cô quay đầu, vội vàng nói với hắn.

“Ngày mai đi lấy đi.” Tư Hiền Dật nhú mày. Hắn cảm giác giống như có chuyện gì đó nghiêm trọng sắp xảy ra vậy.

“Không được mà. Để ở trường không an toàn, ai, dù sao anh cũng chờ em có một chút, anh đứng trước cổng đi.” Nói xong, cô nhanh chóng chạy đến phòng học.

Tư Hiền Dật nhìn bóng lưng Hứa Thiên Ái đi xa, có vẻ dăm chiêu...

– %%%*%% –

Hứa Thiên Ái chạy về, phòng học đã không còn bóng người, nhanh chóng đến trước bàn của mình, dùng tay mò mẫm vào trong bàn học... A? Cái lọ của cô đâu a? Sao không thấy nữa, chẳng lẽ cô nhớ nhầm? Cô cúi đầu, nhìn chung quanh học bàn.

“Cô đang tìm cái này sao?” Thanh âm âm hiểm truyền đến, một bóng người đi tới, trong tay cầm một cái lọ.

Á! Là cái lọ của cô! Hứa Thiên Ái vui vẻ đi lên, cầm lấy cái lọ, “Cảm ơn, cảm ơn!” Cô nói lời cảm ơn với người kia, “Là cô nhặt được cái lọ của tôi?”

“Không, là tôi lấy cái lọ của cô.” Người nọ đóng cửa phòng lại.

Ách! Cô mãnh liệt ngẩng đầu, “Là cô?!” Tổng Kỳ Nghi?!

“Đúng, là tôi!” Tổng Kỳ Nghi oán hận nhìn Hứa Thiên Ái, nếu không phải tại cô ta, cô sẽ không bị đuổi ra trường học, lại càng không từ một thiên kim được người người hâm mộ trở thành một con chuột bẩn thỉu chạy qua đường bị người đời xua đuổi, “Chắc cô kinh ngạc lắm, tại sao tôi vẫn còn xuất hiện trong trường học.”

“Cô bị đuổi học?” Hứa Thiên Ái giật mình nói. Cô vẫn còn thắc mắc, tại sao hai tháng trước, Tổng Kỳ Nghi cho cô một cái tát xong liền không thấy mặt đâu nữa.

“Có lẽ bây giờ cô vui vẻ lắm, đoạt Hiền Dật từ tay tôi, còn làm cho tôi trở nên như bây giờ.” Cô duỗi tay, gắt gao nắm lấy tay Thiên Ái, nghiêng rằng nghiêng lợi nói.

“Tôi không có, tôi căn bản không biết chuyện cô bị đuổi học!” Lúc này, cô mới nhìn rõ Tổng Kỳ Nghi. Cô – sao lại biến thành như vậy? Mái tóc xinh đẹp vốn xoã dài bên vai, bây giờ lại trở nên bên cao bên thấp, quần áo khô cứng nhàu nhĩ, giống như đã được ngâm qua trong nước rất lâu, khí chất ngạo mạn tự tin từng làm cô hâm mộ bây giờ đã không thấy nữa, trong mắt cô giờ chỉ còn hận ý... Sát ý?

Hứa Thiên Ái liều mạng muốn gỡ tay Tổng Kỳ Nghi ra, bây giờ cô ta có chút không bình thường, hận ý của cô ta nhìn cô làm cô thấy sợ hãi.

“Đừng vùng vẫy.” Tổng Kỳ Nghi âm trầm mở miệng nói, “Tôi sẽ nhanh chóng làm cô không còn động được nữa.” Rút cây dao từ sau lưng ra.

Cô ta muốn giết cô? Hứa Thiên Ái khiếp sợ con dao sắc bén trong tay Tổng Kỳ Nghi, cô nhìn thấy được, cô ta thật muốn cô chết.

“Không!” Cô vùng vẫy mạnh hơn.

“Tôi không phải đã nói với cô sao, đừng vùng vẫy nữa, bởi vì cô rất nhanh sẽ không còn cử động được nữa” Tổng Kỳ Nghi cầm chặt Hứa Thiên Ái, tay kia cầm dao đâm về phía tim cô...

Không! Cô không muốn chết! Hứa Thiên Ái nhéo một cái thật đau trên tay Tổng Kỳ Nghi, khi Tổng Kỳ Nghi thả lỏng tay ra, cô mới dùng lực đẩy cô ta ra...

Hai người như là đồng thời ngã nhào trên đất.

Đau quá! Hứa Thiên Ái vỗ về cánh tay, tuy cô tránh được đòn chí mạng kia, nhưng cây dao vẫn xẹt qua tay, bắt đầu chảy máu.

“Cô trốn không thoát đâu.” Tống Kỳ Nghi bò dậy, cầm lấy cây dao trên mặt đất, chậm rãi đến gần Hứa Thiên Ái.

Làm sao bây giờ, cô biết cô phải mau chóng trốn đi, nhưng máu chảy nhiều làm đầu óc cô hoa mắt choáng váng, ngay cả sức lực đứng lên cũng không có

“Dậy!” Cô kêu lên, chậm rãi nhắm hai mắt lại. Cô sắp chết, trong đầu chỉ hiện ra bóng dáng của hắn, nụ cười của hắn.

“Hừ, cho dù cô có gọi thế nào, hắn cũng không đến cứu cô được đâu.”

Nghe thấy cái tên Tư Hiên Dật, hận ý trong mắt Tống Kỳ Nghi càng sâu hơn, cô ta ngồi xổm người xuống, giờ dao lên, hung hăng đâm xuống...

Ầm!

Cửa phòng học bị đá bật mở ra. Tư Hiên Dật vọt vào, tiện tay lấy cái thẻ vàng trong túi bắn về phía Tống Kỳ Nghi...

Cây dao rơi xuống đất, Tống Kỳ Nghi đau khổ nhìn Tư Hiên Dật. Hắn đến đây, nhưng lại không phải vì cô.

Tư Hiên Dật ôm lấy Hứa Thiên Ái nằm trong vũng máu, dùng tay dò xét hơi thở của cô. Cô còn sống! Hắn không dám nghĩ, nếu hắn đến muộn một chút thôi, cô sẽ như thế nào, có lẽ, hắn sẽ mất cô mãi mãi.

“Cô lại dám làm cô ấy bị thương!” Tư Hiên Dật nhìn cánh tay bị nhiễm đỏ do máu của Hứa Thiên Ái, lạnh lùng nói.

“Đúng, tôi làm cô ta bị thương! Nhưng cũng là vì anh!” Tống Kỳ Nghi lớn tiếng kêu. Cô không cam lòng, vì sao Hiên Dật luôn chỉ chú ý đến cô gái kia?

Tư Hiên Dật giơ nhẹ chân phải lên, đá cây dao lên không trung, tiện tay bắt lấy. Cây dao dán lên cổ Tống Kỳ Nghi, “Vậy cô cũng không cần sống nữa.”

“Dậy,” Hứa Thiên Ái cố gắng mở to mắt, khẽ gọi Tư Hiên Dật, cô biết, với cá tính của Dật, nhất định sẽ giết Tống Kỳ Nghi, “Buông tha cho cô ấy đi, kỳ thật... Cô ấy, vô cùng... Đáng thương.” Cô đứt quãng nói đứt lờ, sau đó lâm vào hôn mê.

Đúng vậy, một cô gái, yêu một người vĩnh viễn không yêu mình, kỳ thật rất đáng thương...

Tư Hiên Dật nhìn người trong lòng, “Được, anh buông tha cho cô ta.”

Dao rơi xuống đất, hắn ôm cô ra khỏi phòng học, không quay đầu nhìn lại người ngồi như hoá đá bên trong...

10. Chương 10

Hứa Thiên Ái nhập viện rồi, vì thế, Trầm Anh và Hứa Tự Lập nhận được điện thoại của Tư Hiên Dật, lập tức đi vào bệnh viện.

Kia là Tư Hiên Dật? Khi Trầm Anh và Hứa Tự Lập vào, nhìn thấy Tư Hiên Dật, cảm suýt nữa rơi xuống. Cậu ta chính là người ngày nào cũng đưa Ái Ái về nhà, còn mượn đầu bếp năm sao đến nhà bọn họ nấu cơm?

Hai tháng trước, hai người đã sớm nghe nói chuyện Ái Á quen với một người tên Tư Hiền Dật. Sinh viên ấy mà, thỉnh thoảng yêu đương cũng bình thường, Trần Anh và Hứa Tự Lập cũng coi như phóng khoáng, nếu mỗi ngày ba bữa cơm đều có người chuẩn bị, vậy bọn họ cũng không phản đối Ái Á yêu đương.

“Ái Á, cậu ấy thật là bạn trai của con?” Trần Anh ngồi trước giường bệnh, nhìn Hứa Thiên Ái tay phải đang bị băng bó, tay trái đang cầm quả táo, hỏi.

“Mẹ, sao mẹ không hỏi đến vết thương của con trước?” Hứa Thiên Ái vừa gặm táo vừa nói. Cô cũng là con gái của mẹ cô nha! Bị thương nặng như vậy, đến nỗi vào bệnh viện, thế mà điều thứ nhất bà ấy hỏi không phải là cô, mà là Dật.

“Không phải con đang gặm táo sao? Vậy chứng minh con không có gì đáng ngại.” Khi nghe tin Ái Á bị đâm bị thương phải vào bệnh viện, bà cũng giật mình, lập tức lôi chồng đang ở trong phòng vẽ tranh đến bệnh viện. Nhưng thấy con gái bảo bố vẫn còn gặm táo, bà biết nó không có chuyện gì.

“Cái gì mà không có, tay con bị khâu mười bảy mũi đấy!” Cô gặm táo thì có nghĩa cô không bị gì? Đây là đạo lý gì vậy? Hứa Thiên Ái nặng nề gặm miếng cuối cùng, sau đó quăng vào sọt rác.

Mục tiêu trúng đích!

Quay đầu, Hứa Thiên Ái nói với Tư Hiền Dật: “Dật, em vẫn còn muốn ăn táo.”

Tư Hiền Dật cầm lấy táo và dao gọt trái cây, tiếp tục gọt táo. Thiên Ái vui vẻ, tinh thần không tồi, đây là điều hân vui nhất. Khi hân thấy cô nằm trên mặt đất, máu không ngừng chảy ra, hân cảm giác mình giống như nổi điên vậy. Cô không thể rời khỏi hân, không ai được cướp cô đi, tử thần cũng không thể.

“Ái Á, con thật sự đang yêu cậu ấy?” Không chỉ Trần Anh, ngay cả Hứa Tự Lập cũng tò mò hỏi. Không phải là bọn họ coi thường uy phong của Ái Á nhà mình, thật sự là thiên sứ trước mắt – ách, người này quá đẹp. Cho dù là chau mày cũng không làm mất đi “sắc đẹp” của hân, thậm chí còn có thêm một khí chất u buồn.

“Đúng rồi, đúng rồi!” Hứa Thiên Ái chỉ vào Tư Hiền Dật đang gọt táo nói, “Không phải con đã sớm nói với hai người, con và Dật đang yêu nhau sao!”

Nhưng, ai có thể nghĩ đến Ái Á nhà họ lại có thể câu được một người như vậy —

“Cậu ấy và con là bạn học sao?” Hứa Tự Lập hỏi.

“Không, anh ấy lớn hơn một tuổi, học năm hai đại học, là hội trưởng hội sinh viên trong trường con.”

Hội trưởng hội sinh viên, rất tốt! Hứa Tự Lập khen ngợi nhìn Tư Hiền Dật.

“Nhưng anh ấy đã lấy được hai bằng tiến sĩ, một bằng thạc sĩ.” Hứa Thiên Ái nhận lấy trái táo từ tay Tư Hiền Dật, nhàn nhạt nói.

Cái gì? Mới hai mươi tuổi đã lấy được bằng tiến sĩ, một bằng thạc sĩ?! Hai mắt Trần Anh và Hứa Tự Lập thoáng chốc trừng to gấp đôi

“Còn nữa, ông ngoại là Lý Ngạo Lệ thường xuất hiện trên tivi.” Hứa Thiên Ái gặm táo tiếp tục giới thiệu.

Lão đại thương giới Lý Ngạo Lệ? Trần Anh và Hứa Tự Lập kinh ngạc đến mức không khép miệng lại được nữa.

“Sau cùng, tập đoàn Tư thị – một trong mười tập đoàn lớn nhất thế giới là của nhà anh ấy.”

Là đang nằm mơ hay là đang quay tiết mục đài truyền hình vậy? Con gái của bọn họ rốt cuộc câu được con người gì? Trần Anh và Hứa Tự Lập cảm giác như mình không đứng nổi nữa.

“Ái Á, nói ẹ nghe, con dùng cách gì để “câu” cậu ấy?” Trần Anh ghé vào tai Hứa Thiên Ái, nhẹ giọng hỏi

“Câu cái gì? Nói khó nghe quá đi, là anh ấy câu con!” Hứa Thiên Ái lớn tiếng thanh minh. Đây là sự thật, là hân từ đầu đã trêu chọc cô, bắt cô phải đến hội sinh viên làm em gái sai vật. Tuy cô chưa làm gì cả, mỗi lần đến hội sinh viên đều bị gạt sang một bên, chỉ biết làm bài tập hoặc xem sách gì đó.

Là thiên sứ câu Ái Á nhà bọn họ? Không thể có khả năng.

Nhìn cha mẹ dùng ánh mắt không tin nhìn mình, Hứa Thiên Ái cảm giận cắn quả táo trong tay, đây... Cũng quá xem thường cô đó!

– %%%*%% –

Ở bệnh viện gần 20 ngày, tay phải của Hứa Thiên Ái đã có thể hoạt động đơn giản. Từ khi cô nằm viện tới nay, trừ Tư Hiền Dật và cha mẹ ngày nào cũng đến thăm cô ra, Phương Linh, Lăng Tử Nhai và Lăng Hảo Hảo thỉnh thoảng mới la cà vào, đi bộ vài vòng trong phòng bệnh của cô. Khoa trưởng nhất là ông ngoại và cha mẹ Dật cũng đến thăm cô, mà sau khi cô nhìn thấy cha mẹ hân hoan, suýt nữa xỉu ngay tại chỗ. Cha cô thậm chí còn nắm tay ông ngoại Dật nhiều lần, nói thẳng là sau khi trở về, cho dù là đi toilet cũng không rửa tay. Hại cô suýt nữa miệng sùi bọt mép

“Dật!” Cô khẽ gọi hân, khó khi trong phòng bệnh chỉ có hai người bọn họ.

“Có việc gì?” Tư Hiền Dật ngồi bên cạnh đọc sách ngẩng đầu nhìn Hứa Thiên Ái đang ngồi trên giường hỏi.

“Em muốn hỏi anh một chuyện.”

“Chuyện gì?” Hân khép sách lại.

“Tổng Kỳ Nghi bây giờ như thế nào?” Cô nhỏ giọng mở miệng hỏi.

Hân chờ một chút, mở miệng nói: “Bị chẩn đoán là có bệnh tâm thần phân liệt, đang trị liệu trong trại an thần.” Nếu ngày đó không phải cô ngăn cản, có lẽ hân sẽ thật sự giết chết Tổng Kỳ Nghi.

“Anh nói, cô ấy – điên rồi?” Hứa Thiên Ái giật mình nói. Tuy Tổng Kỳ Nghi từng muốn lấy mạng của cô, nhưng cô không hy vọng cô ta trở nên như vậy.

“Có lẽ là vậy.” Tư Hiền Dật nhàn nhạt nói. Hân nhẹ vỗ về tay phải của Hứa Thiên Ái. Điên với cô ta có lẽ cũng là một chuyện tốt, nếu không, hân cũng sẽ kiện cô ta, cho vào tù cả đời.

“Muốn ăn táo không?” Hân thử nói sang chuyện khác, cầm một trái táo lên hỏi.

“Đương nhiên muốn!” Táo là cô thích nhất, có thể ăn dĩ nhiên cô sẽ ăn.

“Đúng rồi,” cô còn có một nghi vấn, “Tổng Kỳ Nghi sao lại trở nên nghèo túng như thế?” Đây là nơi cô không hiểu nhất, chỉ qua hai tháng, có thể thay đổi nhiều vậy sao.

“Không có gì, chẳng qua là anh thấy cô ta quá đáng ghét, cho nên mới đuổi học, tiện thể kêu Lăng Tử Nhai đả kích xí nghiệp của gia tộc đó, làm nó trong vòng một tháng tuyên bố phá sản mà thôi.” Tư Hiền Dật gọt táo, không chút để ý nói. Bất quá, Tổng Kỳ Nghi đâm em gái béo bị thương chính là điều mà hân không ngờ được.

Cái gì? Thì ra Tổng Kỳ Nghi thảm như vậy là do hân tạo ra. Hứa Thiên Ái trừng mắt nhìn Tư Hiền Dật đang gọt táo, không biết nên nói gì cho phải. Chẳng những bị người mình yêu nhất đá, còn bị hân ép đuổi học, người không còn đồng nào, nghĩ đến Tổng Kỳ Nghi trong tình cảnh đó, nếu cô là Tổng Kỳ Nghi mà nói, tám phần cũng sẽ điên.

Tư Hiền Dật gọt táo xong, đưa cho Hứa Thiên Ái.

Cô nhận lấy trái táo, nhưng vẫn chưa há mồm ăn, ánh mắt vẫn ngây ngô nhìn hân.

“Sao vậy, có chỗ nào không thoải mái sao?” Hân quan tâm hỏi han, vết thương của cô lại đau sao?

“Không có gì.” Cô thu hồi tầm mắt, nâng trái táo trên tay, cắn một hơi. Tuy trong lòng vẫn còn thương cảm Tổng Kỳ Nghi, nhưng với Dật mà nói, có lẽ sẽ không bao giờ biết, bởi vì tình cảm của hân chỉ dành ột người...

May mắn, hân yêu cô, càng may mắn hơn, cô cũng yêu hân...

– %%%*%% –

Kết thúc nửa tháng nằm viện, Hứa Thiên Ái rốt cuộc cũng được bước vào trường một lần nữa.

Wow, quả nhiên vẫn là bên ngoài tốt hơn, ngay cả không khí cũng khác với bệnh viện. Hứa Thiên Ái nhắm mắt lại, miễn cưỡng nằm trên bãi cỏ, hưởng thụ ánh nắng mùa đông.

“A? Tiểu Ái, cậu ở đây.” Phương Linh đi tới, thấy Hứa Thiên Ái hưởng thụ, cũng nằm lên bãi cỏ, hưởng thụ ánh nắng.

“Chúc mừng cậu, rốt cục cũng đính hôn với Tư Hiền Dật.” vẻ mặt Phương Linh say mê nói. Sáng sớm hôm nay, khi cô nhận được thiệp mời từ tay Lăng Hảo Hảo, quả thực không dám tin vào hai mắt của mình. Không ngờ Tiểu Ái nhanh nhẹn như vậy, quen nhau chưa được bốn tháng đã đính hôn?!

Đính hôn? Hứa Thiên Ái đột nhiên mở to mắt, xoay người ngồi dậy.

“Tớ và Tư Hiền Dật đính hôn?” Cô giật mình hỏi. Sao cô không biết cô sắp đính hôn???

“Đúng vậy,” Phương Linh kỳ quái nhìn Hứa Thiên Ái, “Sáng nay chị Lăng đưa cho tớ một tấm thiệp mời, ở trên viết tớ phải tham gia lễ đính hôn của cậu và Tư Hiền Dật, có lẽ là ngày tháng giêng.”

“Chị ấy đưa cho cậu thiệp mời?”

“Đúng vậy, có gì không đúng sao?”

Đương nhiên không đúng, đương sự như cô còn chưa biết mình đã đính hôn, người ngoài đã nhận được thiệp mời của cô. Không, không phải chứ? Cô nhất định phải đi tìm Lăng Hảo Hảo hỏi cho rõ. Hứa Thiên Ái nhanh chóng đứng dậy, phui phui cổ vụn trên người, đi thẳng đến xã tin tức tìm Lăng Hảo Hảo, bỏ lại Phương Linh một mình, không hiểu ra sao.

– %%%*%% –

Chạy đến xã tin tức, bắt được Lăng Hảo Hảo đang định đi ra ngoài, Hứa Thiên Ái liền hỏi: “Tại sao chị lại đưa thiệp mời cho Phương Linh?”

“Không có...” Lăng Hảo Hảo tiếp lời nói.

Còn dám nói xạo!

“Chị không chỉ đưa ột mình Phương Linh, cả trường chị đều phát hết rồi.” Hại cô mất cả buổi sáng, thêm hai tiết học, người tốt đúng là khó làm.

“Cái gì? Chị đã phát cho cả trường?”

“Đúng vậy, ngay cả bác trai bảo vệ hay bác gái quét dọn nhà cầu chị cũng không tha.” Lăng Hảo Hảo đắc chí nói. Nghĩ đến đúng là bội phục mình, trong thời gian ngắn đã phát nhiều như vậy.

Hứa Thiên Ái trừng mắt nhìn Lăng Hảo Hảo, tức giận đến không nói ra lời.

“Không cần cảm ơn đâu, đây là việc chị phải làm mà.” Dù sao Tư Hiền Dật cũng đã đồng ý với cô, ít nhất một năm nay sẽ không giải tán xã tin tức, cô lao động một chút cũng là cần thiết. Lăng Hảo Hảo nhìn biểu tình của Hứa Thiên Ái, còn nghĩ cô ấy đang muốn cảm ơn mình.

Cảm ơn? Đi chết đi, “Sao chị lại phát những thiệp mời hư ảo kia?” Cô hét lớn.

“Hư ảo? Có ý gì?”

“Ý chính là, em và Dật căn bản chưa đính hôn, sao chị lại phát mấy cái thiệp mời này?”

“Không đính hôn? Làm sao có thể? Những thứ này là sáng nay Tư Hiền Dật đưa cho chị.” Nếu không thì cô đã không nhận rồi như vậy, không có việc gì tự nhiên đi phát thiệp mời làm gì?

“Chị nói là Dật đưa chị thiệp mời?” Hứa Thiên Ái kinh ngạc hỏi.

“Vô nghĩa! Chị đây cũng không rảnh rồi đến mức hao phí thời gian của mình đâu.” Lăng Hảo Hảo tức giận nói.

Cô... Trách sai người rồi...

Hứa Thiên Ái vội vàng cúi người, áy náy nói với Lăng Hảo Hảo: “Thực xin lỗi chị, hiểu lầm chị rồi!”

“Được rồi!” Lăng Hảo Hảo rộng rãi khoát tay áo. Cô là người lớn, không chấp nhặt kẻ nhỏ.

“Nhưng mà, hai đứa đính hôn, sao em lại không biết?”

Này – cô cũng không biết nên giải thích thế nào, “Em có lẽ nên đi hỏi Dật một chút.” Cũng chỉ có thể làm vậy, đến văn phòng tìm Dật đi.

– %%%*%% –

Hứa Thiên Ái đi thẳng đến văn phòng hội trưởng. Đẩy cửa ra, đã thấy Tư Hiền Dật đang lên mạng.

“Dật!” Cô kêu lên, “Tại sao em lại không biết chúng ta sắp đính hôn?”

“Không phải bây giờ em biết rồi sao.” Hấn thấy cô đến, tắt trình duyệt, đóng máy vi tính lại.

Hứa Thiên Ái giận đến sắp ngất!

“Anh muốn đính hôn, tại sao không nói cho em biết, lại để em biết từ người khác chứ?” Hứa Thiên Ái tức giận la hét, thuận tay mở lon coca trên bàn, uống một hơi, “Huống chi, em khi nào thì đồng ý đính hôn với anh?”

Hấn cũng chưa từng cầu hôn với cô, cô còn chưa đồng ý, sao tự nhiên lại xuất hiện một cái tiệc đính hôn chứ.

“Bố mẹ em đồng ý.” Hấn vẫn như cũ, phun ra một câu chết người không đền mạng.

“Bố mẹ em? Bọn họ đồng ý khi nào?”

Tư Hiền Dật vô tội nhún vai, “Em về hỏi hộ đi.” Nói đến rất dài dòng, chủ yếu là ngày đó, ông ngoại và ba mẹ hấn tự mình chạy đến nhà Hứa Thiên Ái, ngỏ ý với cha mẹ cô, dù sao hấn cũng đứng đứng đắn đắn quen với cô, bọn họ mới muốn thả pháo nhanh hơn. Chỉ là suy xét hai bên còn đang học đại học, cho nên mới tổ chức lễ đính hôn trước, đợi tốt nghiệp đại học xong thì bọn họ sẽ kết hôn.

Dù sao, sớm hay muộn hấn cũng kết hôn với Hứa Thiên Ái, cho nên hành động của ông ngoại và cha mẹ hấn cũng không phản đối, đính hôn trước cũng được, coi như chứng minh cô là của hấn.

“Được, dù bố mẹ em đồng ý, nhưng em cũng không đồng ý!” Hứa Thiên Ái nặng nề đặt lon coca xuống bàn, đi đến trước mặt Tư Hiền Dật, níu lấy quần áo hấn nói. Bất đắc dĩ, hai người chênh lệch quá nhiều, làm hành động của cô có chút buồn cười.

Vì thế, hấn thuận tiện cúi mặt xuống gần sát cô, “Em không muốn đính hôn cùng anh?” Hấn hỏi chân thật vô cùng.

Này – cũng không phải. Nhìn khuôn mặt Tư Hiền Dật đột nhiên gần sát, biểu tình vô cùng chân thật, Hứa Thiên Ái nhất thời không biết nên trả lời như thế nào. Đính hôn với Dật, kỳ thật cô cũng không phản đối, còn rất vui là đằng khác. Chỉ là cô biết tin tức này từ người khác, làm cô có cảm giác như bị lừa vậy.

“Cũng không phải, chỉ là –” cô lúng ta lúng túng nói. Hấn đối với cô tốt như vậy, cô làm sao mà không muốn đính hôn cùng hấn. Chẳng qua là cô hơi giận vì cả trường đều biết hết, cô lại là người cuối cùng biết được.

“Như vậy là được rồi.” Hấn lôi cô ra ngoài cửa, “Đói bụng không, em có muốn ăn gì không?”

Chân cô vẫn đứng yên tại chỗ, rốt cuộc cô cũng biết có gì đó không thích hợp.

“Anh quên cầu hôn em.” Hứa Thiên Ái ai oán nhìn Tư Hiền Dật. Từ nhỏ, cô luôn mong mình sẽ trở thành nữ nhân vật chính trong phim, được nam chính quỳ xuống, dùng hoa hồng cầu hôn.

“Cầu hôn?” Đừng nói là cô muốn kiểu cầu hôn tiêu chuẩn nhé. Tư Hiền Dật thầm cầu nguyện trong lòng.

“Chính là anh quỳ xuống, dùng hoa hồng cầu hôn em đó.”

Bingo! Hấn đoán thật là chuẩn, da mặt Tư Hiền Dật co quắp lại

“Chúng ta chỉ là đính hôn.” Hấn cãi chày cãi cối nói. Muốn hấn làm chuyện đó, không bằng giết hấn thì hơn.

“Ai nói, đính hôn cũng có thể!” Cô phản bác.

“Không có hoa hồng để dùng.” Hấn tiếp tục tìm lý do.

“Thế thì anh đi mua đi.” Cô dùng ánh mắt đáng thương nhìn hấn, “Em biết, em biết anh không muốn quỳ xuống cầu hôn em, cho nên mới tìm nhiều lý do như vậy.”

Cô nói đúng, hấn thật sự không muốn làm hành động bất lực như vậy.

“Anh cũng không biết, người ta... người ta rất muốn thử phương thức cầu hôn này.” Nước mắt bắt đầu nổi lên trong hốc mắt của cô, có thể chảy ra bất cứ lúc nào.

Hấn thất bại nhìn cô, biết mình chống đỡ không được lâu mà sẽ đầu hàng. Đối với nước mắt của cô, hấn vĩnh viễn cũng không có cách.

“Người ta muốn mà!” Hứa Thiên Ái không thuận theo đám chân, nước mắt như hạt đậu lăn xuống trên má.

Trong năm giây, Tư Hiền Dật bất đắc dĩ lấy điện thoại ra, “Này, Tử Nhai, bây giờ cậu lập tức đi mua một bó hoa hồng đỏ, trong vòng mười phút phải đưa đến bàn làm việc của tôi.”

Hứa Thiên Ái thoáng chốc nín khóc mà cười, nước mắt hoàn toàn biến mất sạch sẽ.

“Anh thật tốt!” Cô ôm cổ hấn vừa cười vừa nhảy.

Hấn ngẩng đầu nhìn trần nhà, ai bảo hấn yêu cô!

Tám phút sau, Lăng Tử Nhai đã đi vào văn phòng hội trưởng, giao bó hoa hồng đỏ cho Tư Hiền Dật.

“A Dật, đừng nói là cậu muốn dùng nó cầu hôn chứ?” Lăng Tử Nhai nhìn Tư Hiền Dật và Hứa Thiên Ái trêu ghẹo nói.

Tư Hiền Dật liếc Lăng Tử Nhai khinh thường, “Không phải chuyện của cậu, đi đi được rồi.” Hấn lạnh lùng nói, đẩy tên kia ra ngoài cửa, tiện tay đóng cửa phòng lại.

Lăng Tử Nhai tức giận nhìn cánh cửa đóng chặt, thở dài một hơi, xem ra không được xem trò hay rồi...

Bên trong, Tư Hiền Dật có chút bất an cầm hoa hồng, chậm rãi đi đến cửa sổ, đứng trước mặt Hứa Thiên Ái.

Hạ quyết tâm, hấn quỳ một gối chấm đất, đưa hoa hồng về phía cô, “Hứa Thiên Ái, em có nguyện ý gả cho anh không?”

Không khí trầm mặc lan tỏa giữa hai người... Mười giây, hai mươi giây... Một phút đồng hồ, hai phút...

Cô tới cùng muốn hấn quỳ bao lâu? Hấn nhìn không được gằm nhẹ với cô: “Em không nhận hoa hồng sao?”

“Nhưng anh còn chưa nói sẽ yêu em cả đời, tất cả đều nghe theo lời em, bảo vệ em, quan tâm em... Nói.” Trên tivi không phải thường diễn vậy sao?

Hấn tức giận đến nổi suýt nữa ói máu.

Được rồi, nếu quỳ, thì quỳ tới cùng, “Hứa Thiên Ái, anh cam đoan với em, sẽ yêu em cả đời, vĩnh viễn quan tâm em, bảo vệ em, chăm sóc em, em có nguyện ý gả cho anh không?”

“Em nguyện ý!” Cô hưng phấn nhận lấy hoa hồng, nụ cười đầy mặt.

Hấn đứng dậy, nhìn nụ cười của cô, thoáng chốc phát hiện mọi thứ mình làm đều là đáng...

11. Chương 11: Bốn Năm Sau

Hứa Thiên Ái lười biếng nằm trên ghế, thời gian này bởi vì có bầu làm cô không thể tùy tiện đi lại, mỗi ngày không nằm thì ngồi, nếu không thì đi dạo mấy vòng trong nhà mình, khi nhàm chán lắm thì viết vài bài thơ, phát càu nhàu.

Cửa nhẹ nhàng mà mở ra, Tư Hiền Dật đi đến, “Hôm nay thấy như thế nào?” Hấn quan tâm hỏi.

“Không tồi!” Hứa Thiên Ái lười biếng đáp, “A..., đúng rồi, ông xã, mẹ gọi điện đến, nói hi vọng chúng ta có thể về chơi.” Hứa Thiên Ái nói với Tư Hiền Dật.

“Không đi.” Cởi áo khoác ra, Tư Hiền Dật chậm rãi phun ra đáp án mãi không thay đổi.

Cô biết hấn sẽ trả lời như vậy. Hứa Thiên Ái bĩu môi trừng mắt nhìn bóng lưng Tư Hiền Dật. Ai bảo giữa trưa mẹ chồng cô gọi điện thoại tới, không ngờ cô lại nhận điện, ngữ điệu mềm mại, thanh âm thương tâm muốn chết, nói đã nhiều tháng không thấy bọn họ. Làm cô hào phóng vỗ vỗ ngực bảo sẽ dẫn người đến. Tốt rồi, bây giờ đừng phải tấm tắc.

“Ông xã, đi thôi!” Cô làm nũng nói với hấn.

“Không đi.” Trả lời vẫn không đổi.

Cha mẹ chồng thật là đáng thương, có con cũng như không có, hấn không cho họ đến thăm, lại càng không chủ động đi tìm cha mẹ. Trước kia thật tốt hơn, cô có thể thỉnh thoảng đến chỗ cha mẹ chồng mấy ngày, thuận tiện cũng bắt hấn đi theo ở mấy ngày. Nhưng bây giờ, cô hết như quả bóng tròn, đừng nói là cửa nhà chồng, ngay cả cửa nhà mình, đã mấy tháng này cô cũng chưa ra. Biện pháp duy nhất là hấn đưa cô đi.

“Ông xã!!!” cô ngọt ngào gọi hấn một tiếng, “Em là phụ nữ có thai, phụ nữ có thai cần nhất là quan tâm chăm sóc, nhưng ngày nào anh cũng phải đến công ty, không có thời gian lo lắng cho em, không bằng chúng ta về bên đó, để cha mẹ chăm sóc em được không?”

“Có nhiều người hầu như vậy, em còn chưa vừa lòng sao.” Câu trả lời của hấn vẫn như cũ, nửa chết nửa sống.

Tức chết cô, hấn không thể nói mấy câu làm cô vui vẻ sao?

“Ông xã, em muốn đi ngủ, anh bế em lên giường được không?” Hứa Thiên Ái mở miệng lần nữa. Mất một kế cô còn một kế, tóm lại, chỉ cần dụ hấn đến nhà cha mẹ là được.

Tư Hiền Dật không nói gì, đi đến cạnh ghế, cẩn thận ôm lấy cô đặt lên giường, dịu dàng đắp chăn cho cô.

“Ông xã...” Cô nắm lấy tay hấn, đặt lên người mình, “Em muốn.” Cô to gan yêu cầu.

Thân thể hấn cứng lại, ánh mắt thâm trầm. Thật lâu sau, hấn khàn khàn nói: “Anh sợ làm em và con bị thương.”

“Không sao, bác sĩ nói chỉ cần cẩn thận là được.” Tay cô đưa lên cổ hấn, đưa môi thơm của mình lên.

Rất cục... Hấn không khống chế được vọng của mình nữa, nhiệt liệt hôn trả cô...

Hứa Thiên Ái hài lòng, nhìn đáp án mình đã chiếm được...

12. Chương 12: Kết Thúc

Mặc cho thời gian trôi qua bao nhiêu, anh chỉ để ý đến em, cam tâm tình nguyện bị em cuốn hút.

Cuộc sống có thể có bao nhiêu tri kỷ, mất đi sinh mạng cũng không tiếc.

Cho nên, anh xin em, đừng để anh rời khỏi em.

Trừ em ra, những người khác, anh không thể cảm thấy, một tia tình ý.

Đúng! Không sai! Anh chỉ yêu mình em, nhưng bà xã thân yêu, em có thể giải thích vấn đề này cho anh hay không?

“Bốp!”

Một cuốn báo đập lên bàn, sắc mặt Tư Hiền Dật xanh mét nhìn chằm chằm Hứa Thiên Ái đang ôm con, “Đây là cái gì?” Hấn chất vấn.

“Báo.”

Vô nghĩa, hấn đương nhiên biết đó là báo. “Anh nói là hình chụp trên báo!”

Hứa Thiên Ái giao con cho hấn, mở tờ báo ra, “Anh lên báo!”

Đúng, đây mới là nguyên nhân hấn tức giận, ảnh chụp khi hấn đang ngủ tự nhiên lại xuất hiện trên tờ báo có số lượng phát hành cao nhất, phía dưới còn ghi chú đây là tấm ảnh đoạt giải nhất của cuộc thi người yêu thích nhiếp ảnh toàn quốc. Lần này hấn không muốn nổi tiếng cả nước cũng khó.

“Hình của anh tại sao lại lên báo?”

“Em làm sao mà biết.” Cô giả ngu. Đều do Lăng Hảo Hảo, lần trước tới nhà cô phát hiện tấm ảnh cô lén giấu năm ấy, tức giận lấy mất tấm ảnh của cô. Chẳng qua cô không ngờ Lăng Hảo Hảo sẽ gửi tấm ảnh đi thi mà thôi. Xem đi, cô không hề có tội.

“Em thật sự không biết?” Tư Hiền Dật không tin Hứa Thiên Ái nói. Có thể có cơ hội chụp hấn ngủ, chỉ có cô.

“Thật sự không biết!” Cô chết cũng không nhận.

Cô chỉ biết là bây giờ cô vô cùng, cực kỳ, rất muốn đến phòng bếp lấy con dao phanh thây Lăng Hảo Hảo!

Ừm – đáng thương cho cô, bây giờ còn một nghi vấn cần phải vượt qua...

Ai tới cứu cô...

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chi-quan-tam-den-em>